

Objectius específics per destreses

NIVELL BÀSIC A2

Comprensió de textos orals

- Identificar de forma general el tema d'una conversa del seu entorn que es realitzi lentament i amb claredat.
- Reconèixer quan els parlants estan d'acord o discrepen en una conversa lenta i clara.
- Seguir intercanvis socials generals, breus i senzills, realitzats de manera molt lenta i clara.
- Seguir una presentació o demostració molt senzilla i molt estructurada, sempre que s'il·lustre amb diapositives, exemples concrets o diagrames, es faci lentament i clarament amb repeticions i el tema siga conegut.
- Comprendre informació simple esquematitzada que es dona en una situació predictable, com per exemple, una visita guiada.
- Comprendre i seguir una sèrie d'instruccions per a activitats familiars i quotidianes com per exemple esports, cuina, etc., sempre que es donen de forma lenta i clara.
- Entendre avisos i instruccions directes (per exemple, un enregistrament telefònic, un anunci de ràdio d'un programa de cinema o esdeveniment esportiu, d'un tren endarrerit o de productes per la megafonia en un supermercat), sempre que l'enregistrament siga lent i clar.
- Comprendre instruccions senzilles sobre com arribar d'X a Y, a peu o en transport públic, instruccions bàsiques sobre hores, dates, números, etc., i tasques quotidianes i comandes que s'hagen de dur a terme.
- Comprendre la informació més important continguda en anuncis i emissions curtes de ràdio, com per exemple les previsions meteorològiques, anuncis de concerts, resultats esportius o temps lliure, sempre que parlen lentament i amb claredat.
- Comprendre els aspectes importants d'una història i aconseguir seguir la trama, sempre que la història es conte lentament i amb claredat.
- Identificar el tema principal d'una notícia, un anunci de televisió, un tràiler o una escena d'una pel·lícula, on les imatges complementen els textos.

Producció i coproducció de textos orals

- Narrar de manera senzilla una història o descriure un fet o aspectes quotidians del seu entorn com per exemple persones, llocs, una ocupació professional o una experiència d'estudi.
 - Enumerar les seues capacitats i incapacitats (p. e., quant a esports, jocs, habilitats i assignatures).
 - Donar indicacions simples per a arribar d'un lloc a un altre, utilitzant expressions bàsiques i connectors seqüencials.
 - Presentar la seua opinió en termes senzills, sempre que els oients hi col·laboren.
 - Oferir anuncis i informes breus de continguts predictibles apresos que són intel·ligibles si els oients estan disposats a concentrar-se.
 - Fer una presentació breu sobre un tema que correspon a la vida quotidiana, donar motius i explicacions senzilles de forma breu d'opinions, plans i accions.
 - Xatejar amb un llenguatge senzill, fer preguntes i entendre les respostes relacionades amb la majoria de les qüestions quotidianes.
 - Fer invitacions i suggeriments, demanar disculpes i respondre-hi.
 - Expressar les seues preferències i sentiments amb expressions comunes molt bàsiques.
 - Expressar i intercanviar opinions de manera limitada, expressant que està d'acord i en desacord amb els altres.
 - Organitzar plans, fer propostes i respondre-hi.

- Obtindre de manera senzilla tota la informació necessària de tipus no especialitzat sobre viatges i transport públic (autobusos, trens i taxis), demanar i donar indicacions i comprar entrades.
- Preguntar per serveis i fer transaccions senzilles en botigues, oficines de correus o bancs i donar i rebre informació sobre quantitats, números, preus, etc.
- Fer front a necessitats quotidianes pràctiques: esbrinar i transmetre informació directa sobre fets, hàbits, passatemp, activitats fetes en el passat, plans i les intencions i respondre-hi.
- Sol·licitar, donar i seguir indicacions i instruccions senzilles, com per exemple explicar com arribar a algun lloc.
- Comunicar-se en tasques simples i rutinàries que requereixen un intercanvi d'informació senzill i directe sobre temes familiars (per exemple, treball i temps lliure).
- Fer preguntes senzilles sobre un esdeveniment i respondre, p. e., preguntar on i quan va tindre lloc, qui hi havia i com va ser.
- Comprendre continguts d'una entrevista i comunicar idees i informació sobre temes coneguts, sempre que pugui demanar aclariment i ajuda ocasionalment per a expressar el que vol.
- Utilitzar les telecomunicacions amb els seus amics per a intercanviar informació simple, fer plans i concertar cites.
- Fer aclariments i participar en una conversa telefònica curta i senzilla amb una persona coneguda sobre un tema previsible, p. e., temps d'arribada, compromisos que cal complir i confirmar detalls.

Comprensió de textos escrits

- Comprén textos breus i senzills, com per exemple cartes informals o correus electrònics, sobre temes familiars concrets que sorgeixen amb molta freqüència en la llengua quotidiana que contenen el vocabulari quotidià i una proporció d'internacionalismes.
- Comprén tipus bàsics de cartes i faxes normals (consultes, comandes, cartes de confirmació, etc.) sobre temes coneguts.
- Troba informació específica en textos pràctics, concrets i previsible escrits en un llenguatge senzill (p. e., guies de viatge, receptes).
- Comprén la informació principal en descripcions breus i senzilles de mercaderies en fullets i llocs web (p. e., dispositius digitals portàtils, càmeres, etc.).
- Troba informació específica i previsible en textos senzills quotidians, com per exemple anuncis, prospectes, menús, llistes de referències i horaris, i aïlla la informació requerida (p. e., utilitzar un navegador per a trobar un servei o un comerç).
- Comprén senyals i avisos quotidians, etc., en llocs públics (com per exemple carrers, restaurants, estacions de ferrocarril o llocs de treball), com ara adreces, instruccions i advertències de risc.
- Comprén informació específica en textos escrits simples, com per exemple cartes i fullets breus o textos periodístics que descriuen esdeveniments.
- Segueix l'esquema general d'una notícia sobre un esdeveniment conegut, sempre que els continguts siguin familiars i previsibles.
- Tria la informació principal en informes periodístics breus o articles senzills en els quals consten números i noms i les il·lustracions i els títols tinguen un paper destacat i donen suport al significat del text.
- Comprén textos que descriuen persones, llocs, vida quotidiana i cultura, etc., sempre que estiguen escrits en un llenguatge senzill.
- Comprén la informació que es proporciona en fullets il·lustrats i mapes, p. e., els principals atractius d'una ciutat o una zona.

- Comprén els punts principals de les notícies breus sobre temes d'interés personal (per exemple, esport i personatges famosos).
- Comprén una descripció breu o un informe del seu camp, sempre que estiguen escrits de manera senzilla i no continguin detalls impredecibles.
- Comprén la majoria de la informació que les persones expressen sobre si mateixes en un anunci o una publicació personal i el que narren sobre altres persones.
- Comprén normes, per exemple, mesures de seguretat, quan s'expressen en un llenguatge senzill.
- Comprén instruccions curtes, escrites i il·lustrades pas a pas (per exemple, per a instal·lar aparells de tecnologia), sempre que estiguen il·lustrades i no escrites en text continu.
- Comprén instruccions sobre medicaments expressades com ordres simples, p. e.,
- *Preneu-lo abans de les menjades o No en prengueu abans de conduir.*
- Segueix una recepta simple, especialment si hi ha imatges per a il·lustrar els passos més importants.
- Entén prou com per a llegir històries curtes, simples i tires còmiques que impliquen situacions familiars i concretes escrites en un llenguatge d'ús habitual i quotidià.
- Comprén els aspectes principals que s'enumeren en informes breus de revistes o en guies d'informació que tracten de temes concrets quotidians (p. e., aficions, esports, activitats d'oci, animals).
- Comprén narracions curtes i descripcions de la vida d'una persona que estan escrites amb paraules simples.
- Comprén el tema principal d'un article breu que informa d'un esdeveniment que segueix un patró previsible (per exemple, els Premis Goya), sempre que estiga escrit en un llenguatge senzill i clar.

Producció i coproducció de textos escrits

- Escriure un text amb connectors sobre aspectes quotidians del seu entorn, p. e., persones, llocs, el treball o una experiència d'estudi.
- Escriure descripcions molt breus i bàsiques d'esdeveniments, activitats passades i experiències personals.
- Explicar una història senzilla (per exemple, sobre esdeveniments en un dia de festa).
- Escriure una sèrie de frases i oracions senzilles sobre la seua família, condicions de vida, antecedents educatius, treball actual o l'ocupació laboral anterior.
- Escriure entrades d'un diari personal que descriuen activitats (p. e., rutines diàries, eixides, esports, aficions), persones i llocs, utilitzant vocabulari bàsic concret i frases simples amb connectors senzills com *i*, *però* i *perquè*.
- Escriure la introducció d'una història o continuar-la, sempre que es pugui consultar un diccionari i el manual de classe (p. e., taules de temps verbals del llibre de text).
- Expressar les seues impressions i opinions per escrit sobre temes d'interés personal (p. e., estils de vida, cultura, relats) utilitzant vocabulari i expressions bàsiques quotidianes.
- Intercanviar informació mitjançant missatges de text, correu electrònic o cartes breus, responnent a preguntes de l'altra persona (per exemple, sobre un nou producte o activitat).
- Escriure notes, correus electrònics i missatges de text curts i simples (per exemple, enviar una invitació o respondre, confirmar o canviar una cita), expressant agraïment i disculpes, per a transmetre informació personal rutinària.
- Escriure un text curt en una targeta de felicitació (per exemple, per a l'aniversari d'una persona o per adesitjar un bon Nadal).
- Omplir dades personals i d'altres tipus en la majoria de formularis quotidians, p. e., per a sol·licitar una exempció de visat o obrir un compte bancari.

- Presentar-se i gestionar intercanvis senzills en línia, fent preguntes, responnent i intercanviant idees sobre temes quotidians predictibles, sempre que tinga temps suficient per a formular les respostes i que interactue només amb un interlocutor alhora.
- Fer breus publicacions descriptives en línia sobre temes quotidians, activitats socials i sentiments, amb detalls clau senzills i fer comentaris sobre les publicacions en línia d'altres persones, sempre que estiguen escrites en un llenguatge senzill, reaccionant amb sentiments de sorpresa, interès i indiferència d'una manera simple.
- Utilitzar formes estereotipades per a respondre als problemes habituals que sorgeixen en les transaccions en línia (p. e., disponibilitat de models i ofertes especials, data de lliurament, adreces, etc.).
- Interactuar en línia amb un interlocutor col·laborador en una tasca conjunta simple, seguint instruccions bàsiques i demanant aclariments, sempre que hi haja ajudes visuals, com per exemple imatges, estadístiques o gràfics per a aclarir els conceptes en qüestió.
- Fer transaccions senzilles en línia (com per exemple demanar productes o inscriure's en un curs), omplint un formulari o un imprés en línia, proporcionant dades personals, confirmant l'acceptació de termes i condicions o rebutjant serveis addicionals, etc.
- Formular preguntes bàsiques sobre la disponibilitat d'un producte o la funció que té.

Mediació

- Transmet de forma oral (en llengua B) informació específica i rellevant continguda en textos breus senzills, com per exemple *etiquetes* i avisos, instruccions i anuncis (escrits en llengua A) sobre temes familiars, sempre que aquests s'expressen de manera lenta i clara en un llenguatge senzill (en llengua A), a pesar que pot ser que haja de simplificar el missatge i buscar paraules.
- Transmet per escrit (en llengua B) informació específica continguda en textos breus informatius senzills (escrits en llengua A), sempre que els textos tracten de temes concrets i familiars i estiguen escrits en un llenguatge quotidià senzill.
- Interpreta i descriu (en llengua B) gràfics senzills sobre temes familiars (per exemple, un mapa meteorològic o un gràfic bàsic amb text) (en llengua A), a pesar que puguen aparèixer pauses, començaments erronis i reformulacions del discurs.
- Informa (en llengua B) dels punts principals d'informacions senzilles de televisió o ràdio (en llengua A) sobre esdeveniments, esports, accidents, etc., sempre que els temes siguen coneguts i el missatge siga lenti clar.
- Resumeix (en llengua B) els punts principals d'un text informatiu senzill (en llengua A)
- que tracte de temes quotidians, complementant el seu repertori limitat amb altres mitjans (p. e., gestos, dibuixos, paraules en altres idiomes) per a dur-lo a terme.
- Enumera una llista (en llengua B) amb la informació rellevant continguda en textos breus senzills (en llengua A), sempre que tracten de temes concrets i familiars i estiguen escrits de manera senzilla amb vocabulari quotidià.
- Interpreta (en llengua B) la idea general de textos curts i senzills quotidians (p. e., fullets, avisos, instruccions, cartes o correus electrònics) escrits en llengua A.
- Proporciona una traducció oral senzilla (en llengua B) d'informació escrita sobre temes quotidians amb oracions senzilles (en llengua A) (p. e., informació personal, narracions curtes, indicacions, avisos o instruccions).
- Pren notes simples en una presentació/demostració on el contingut és familiar i previsible i el presentador aclareix dubtes.

NIVELL INTERMEDI B1

Comprensió de textos orals.

- Comprendre amb prou detall anuncis i missatges que continguen instruccions, indicacions o una altra informació, donades cara a cara o per mitjans tècnics, relatives al funcionament d'aparells

o dispositius d'ús freqüent, la realització d'activitats quotidianes o el seguiment de normes d'actuació i de seguretat en els àmbits públic, educatiu i ocupacional.

- Comprendre la intenció i el sentit generals, i els aspectes importants, de declaracions breus i articulades amb claredat, en llengua estàndard i a una velocitat normal (p. e., durant una celebració privada o una cerimònia pública).

- Comprendre les idees principals i els detalls rellevants de presentacions, xerrades o conferències breus i senzilles que versen sobre temes coneguts, d'interés personal o de l'especialitat pròpia, sempre que el discurs estiga articulat de manera clara i en una varietat estàndard de la llengua. Entendre, en transaccions i gestions quotidianes i menys habituals, l'exposició d'un problema o la sol·licitud d'informació respecte d'aquesta (p. e., en el cas d'una reclamació), sempre que se'n puga demanar confirmació sobre alguns detalls.

- Comprendre el sentit general, les idees principals i els detalls rellevants d'una conversa o discussió informal que té lloc en la seua presència, sempre que el tema siga conegut i el discurs estiga articulat amb claredat i en una varietat estàndard de la llengua.

- Comprendre, en una conversa o discussió informal en la qual participa, tant de viva veu com per mitjans tècnics, descripcions i narracions sobre assumptes pràctics de la vida diària, i informació específica rellevant sobre temes generals, d'actualitat o d'interés personal, i captar sentiments com la sorpresa, l'interés o la indiferència, sempre que no hi haja interferències acústiques i que els interlocutors parlen amb claredat, a poc a poc i directament, eviten un ús molt idiomàtic de la llengua i estiguen disposats a repetir o reformular el que han dit.

- Identificar els punts principals i els detalls rellevants d'una conversa formal o un debat que es presencia, breu o de durada mitjana, i entre dos o més interlocutors, sobre temes generals, coneguts, d'actualitat o d'interés propi, sempre que les condicions acústiques siguen bones, que el discurs estiga ben estructurat i articulat amb claredat, en una varietat de llengua estàndard i que no es faça un ús molt idiomàtic o especialitzat de la llengua.

- Comprendre, en una conversa formal en la qual es participa, en l'àmbit públic, acadèmic o ocupacional, i independentment del canal, una gran part del que es diu sobre activitats i procediments quotidians, i menys habituals si està relacionat amb el camp propi d'especialització, sempre que els interlocutors eviten un ús molt idiomàtic de la llengua i pronuncien amb claredat, i quan es puguen plantejar preguntes per a comprovar que s'ha comprés el que l'interlocutor ha volgut dir i aconseguir aclariments sobre alguns detalls.

- Comprendre les idees principals de programes de ràdio o televisió, com ara anuncis publicitaris, butlletins informatius, entrevistes, reportatges o documentals, que tracten de temes quotidians, generals, d'actualitat, d'interés personal o de l'especialitat pròpia, quan s'articulen de manera relativament lenta i clara.

- Comprendre moltes pel·lícules, sèries i programes d'entreteniment que s'articulen amb claredat i en un llenguatge senzill, en una varietat estàndard de la llengua, i en els quals els elements visuals i l'acció condueixen una gran part de l'argument.

Producció i coproducció de textos orals.

- Fer declaracions públiques breus i assajades sobre un tema quotidià dins del camp propi o d'interés personal, que són clarament intel·ligibles malgrat anar acompanyades d'un accent i una entonació inconfusiblement estrangers.

- Fer presentacions preparades, breus o d'extensió mitjana, ben estructurades i amb suport visual (gràfics, fotografies, transparències o diapositives), sobre un tema general, o d'interés o de l'especialitat propis, amb prou claredat perquè es puga seguir sense dificultat la major part del temps i les idees principals del qual estiguen explicades amb una precisió raonable, així com respondre a preguntes complementàries breus i senzilles dels oients sobre el contingut del que

s'ha presentat, encara que pot ser que haja de demanar que li les repetisquen si es parla amb rapidesa.

- Desenvolupar-se en transaccions comunes de la vida quotidiana com són els viatges, l'allotjament, els menjars i les compres, així com enfrontar-se a situacions menys habituals i explicar el motiu d'un problema (p. e., per a fer una reclamació, o fer una gestió administrativa de rutina), intercanviant, comprovant i confirmant informació amb el detall degut, plantejant els raonaments i els punts de vista propis amb claredat i seguint les convencions socioculturals que demana el context específic.

- Participar amb eficàcia en converses informals, cara a cara o per telèfon o altres mitjans tècnics, sobre temes quotidians, d'interés personal o pertinents per a la vida diària (p. e., família, aficions, treball, viatges o fets d'actualitat), en els quals es descriuen amb un cert detall fets, experiències, sentiments i reaccions, somnis, esperances i ambicions, i es respon adequadament a sentiments com la sorpresa, l'interés o la indiferència; es contenen històries, així com l'argument de llibres i pel·lícules, indicant-hi les reaccions pròpies; s'ofereixen i es demanen opinions personals; es fan comprensibles les opinions o reaccions pròpies respecte a les solucions possibles de problemes o qüestions pràctiques, i es convida altres persones a expressar els seus punts de vista sobre la manera de procedir; s'expressen amb amabilitat creences, acords i desacords, i s'expliquen i justifiquen opinions i plans de manera senzilla.

- Prendre la iniciativa en entrevistes o consultes (per exemple, per a plantejar un tema nou), encara que es depenga molt de l'entrevistador durant la interacció, i utilitzar un qüestionari preparat per a fer una entrevista estructurada, amb algunes preguntes complementàries.

- Prendre part en converses i discussions formals habituals, en situacions predictibles en els àmbits públic, educatiu i ocupacional, sobre temes quotidians i que suposen un intercanvi d'informació sobre fets concrets o en les quals es donen instruccions o solucions a problemes pràctics, i plantejar-hi un punt de vista amb claredat, oferint raonaments breus i explicacions d'opinions, plans i accions, i reaccionat de manera senzilla davant dels comentaris dels interlocutors, sempre que puga demanar que se'n repetisquen, aclarisquen o elaboren els punts clau si és necessari.

Comprensió de textos escrits.

- Comprendre amb prou detall, amb l'ajuda de la imatge o marcadors clars que articulen el missatge, anuncis, cartells, rètols o avisos senzills i escrits amb claredat, que continguin instruccions, indicacions o una altra informació relativa al funcionament d'aparells o dispositius d'ús freqüent, la realització d'activitats quotidianes o el seguiment de normes d'actuació i de seguretat en els àmbits públic, educatiu i ocupacional.

- Localitzar amb facilitat i comprendre informació rellevant formulada de manera simple i clara en material escrit de caràcter quotidià, o relacionada amb assumptes d'interés personal, educatiu o ocupacional, p. e., en anuncis, prospectes, catàlegs, guies, fullets, programes o documents oficials breus.

- Entendre informació específica essencial en pàgines web i altres materials de referència o consulta, en qualsevol suport, clarament estructurats i sobre temes generals d'interés personal, acadèmic o ocupacional, sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils.

- Comprendre notes i correspondència personal en qualsevol format, i missatges en fòrums i blogs, en els quals es donen instruccions o indicacions; es transmet informació procedent de tercers; es parla d'un mateix; es descriuen persones, esdeveniments, objectes i llocs; es narren esdeveniments passats, presents i futurs, reals o imaginaris, i s'expressen de manera senzilla sentiments, desitjos i opinions sobre temes generals, coneguts o d'interés personal.

- Comprendre informació rellevant en correspondència formal d'institucions públiques o entitats privades com centres d'estudis, empreses o companyies de serveis en la qual s'informa d'assumptes d'interés propi (p. e., en relació amb una oferta de treball o una compra per Internet).

- Comprendre el sentit general, la informació principal, les idees significatives i algun detall rellevant en notícies i articles periodístics senzills i ben estructurats, breus o d'extensió mitjana, sobre temes quotidians, d'actualitat o d'interés propi, i redactats en una variant estàndard de la llengua, en un llenguatge no molt idiomàtic o especialitzat.

- Comprendre sense dificultat la línia argumental d'històries de ficció, relats, contes o novel·les curtes estructurats clarament, escrits en una varietat estàndard de la llengua i en un llenguatge senzill, directe i no molt literari, i fer-se una idea clara del caràcter dels diversos personatges i les seues relacions, si estan descrits de manera senzilla i amb detalls explícits suficients.

Producció i coproducció de textos escrits.

- Completar un qüestionari amb informació personal breu i senzilla relativa a dades bàsiques, interessos, aficions, formació o experiència professional, o sobre preferències, gustos o opinions sobre productes, serveis, activitats o procediments coneguts o de caràcter quotidià.

- Escriure, en un format convencional i en qualsevol suport, un currículum breu, senzill i ben estructurat, en el qual s'assenyalen els aspectes importants de manera esquemàtica i en el qual s'inclou la informació que es considera rellevant en relació amb el propòsit i el destinatari específics.

- Escriure, en qualsevol suport, notes, anuncis i missatges en els quals es transmet o se sol·licita informació senzilla de caràcter immediat, o opinions sobre aspectes personals, acadèmics o ocupacionals relacionats amb activitats i situacions de la vida quotidiana, i en els quals es destaquen els aspectes que són importants, respectant les convencions específiques d'aquest tipus de textos i les normes de cortesia i, si s'escau, de l'etiqueta.

- Prendre notes, fent una llista dels aspectes importants, durant una conversa formal, presentació, conferència o xerrada senzilla, sempre que el tema siga conegut i el discurs es formule de manera simple i s'articule amb claredat, en una varietat estàndard de la llengua.

- Escriure correspondència personal, i participar en xats, fòrums i blogs, sobre temes quotidians, generals, d'actualitat o d'interés propi, i en els quals es demana o es transmet informació; es narren històries; es descriuen, amb un cert detall, experiències, esdeveniments, siguen aquests reals o imaginats, sentiments, reaccions, desitjos i aspiracions; es justifiquen breument opinions i s'expliquen plans, fent veure els aspectes que es consideren importants, preguntant sobre problemes o explicant-los amb una precisió raonable.

- Escriure, en qualsevol suport, correspondència formal bàsica i breu dirigida a institucions públiques o privades i a empreses, en les quals es dona i se sol·licita informació bàsica, o es fa una gestió senzilla (p. e., una reclamació), observant les principals convencions formals i característiques d'aquest tipus de textos i respectant les normes fonamentals de cortesia i, si s'escau, de l'etiqueta.

- Escriure informes molt breus en format convencional, amb informació sobre fets comuns i els motius de certes accions, en els àmbits públic, educatiu, o ocupacional, fent una descripció simple de persones, objectes i llocs i assenyalant els esdeveniments principals de manera esquemàtica.

Mediació

- Transmetre oralment a tercers la idea general, els punts principals i detalls rellevants de la informació relativa a assumptes quotidians i a temes d'interés general, personal o d'actualitat

continguda en textos orals o escrits (p. e., instruccions o avisos, prospectes, fullets, correspondència, presentacions, converses, notícies), sempre que aquests textos tinguen una

estructura clara, estiguen articulats a una velocitat lenta o mitjana o escrits en un llenguatge no especialitzat, i presenten una varietat estàndard de la llengua no molt idiomàtica.

- Interpretar en situacions quotidianes durant intercanvis breus i senzills amb amics, família, hostes o amfitrions, tant en l'àmbit personal com públic (p. e., mentre es viatja, en hotels o restaurants o en entorns d'oci), sempre que els participants parlen a poc a poc i clarament, i puga demanar confirmació.

- Interpretar durant intercanvis simples, habituals i ben estructurats, de caràcter merament factual, en situacions formals (p. e., durant una entrevista de treball breu i senzilla), sempre que es puga preparar per endavant i demanar confirmació i aclariments segons ho necessite i que els participants parlen a poc a poc, articulen amb claredat i facen pauses freqüents per a facilitar la interpretació.

- Mediar en situacions quotidianes i menys habituals (p. e., visita mèdica, gestions administratives senzilles o un problema domèstic), escoltant i comprenent els aspectes principals, transmetent la informació essencial i donant i demanant l'opinió i suggeriments sobre solucions o vies d'actuació possibles.

- Prendre notes breus per a tercers, recollint-hi, amb la precisió deguda, informació específica i rellevant de missatges (p. e., telefònics), anuncis o instruccions articulats amb claredat, sobre assumptes quotidians coneguts.

- Prendre notes breus per a tercers, recollint-hi instruccions o fent una llista dels aspectes més importants, durant una presentació, xarrada o conversa breus i clarament estructurades, sempre que el tema siga conegut i el discurs es formule d'una manera senzilla i s'articule amb claredat en una varietat estàndard de la llengua.

- Resumir fragments breus d'informació de diverses fonts, així com fer paràfrasis senzilles de passatges escrits breus utilitzant-hi les paraules i l'ordenació del text original.

- Transmetre per escrit la idea general, els punts principals i detalls rellevants de fragments breus d'informació relativa a assumptes quotidians i a temes d'interés general, personal o d'actualitat continguts en textos orals o escrits (p. e., instruccions, notícies, converses, correspondència personal), sempre que els textos font tinguin una estructura clara, estiguen articulats a una velocitat lenta o mitjana o estiguen escrits en un llenguatge no especialitzat, i presenten una varietat estàndard de la llengua no molt idiomàtica.

NIVELL INTERMEDI B2

Comprensió de textos orals.

- Comprendre declaracions i missatges, anuncis, avisos i instruccions detallats, donats en viu o a través de mitjans tècnics, sobre temes concrets i abstractes (p. e., declaracions o missatges corporatius o institucionals), a una velocitat normal i en una varietat estàndard de la llengua.

- Comprendre amb un cert detall, independentment del canal, el que se li diu directament en transaccions i gestions de caràcter habitual i menys corrent, fins i tot en un ambient amb soroll de fons, sempre que s'utilitze una varietat estàndard de la llengua i que es puga demanar confirmació.

- Comprendre, amb el suport de la imatge (esquemes, gràfics, fotografies, vídeos), la línia argumental, les idees principals, els detalls rellevants i les implicacions generals de presentacions, xarrades, discursos i altres formes de presentació pública, acadèmica o professional extensos i, de vegades, lingüísticament complexos, sobre temes relativament coneguts, de caràcter general o dins del camp d'especialització o d'interés propi, sempre que estiguen ben estructurats i tinguin marcadors explícits que guien la comprensió.

- Comprendre les idees principals i les implicacions més generals de converses i discussions de caràcter informal, relativament extenses i animades, entre dos o més participants, sobre temes

coneguts, d'actualitat o d'interés propi, i captar matisos com la ironia o l'humor quan estan indicats

amb marcadors explícits, sempre que l'argumentació es desenvolupe amb claredat i en una varietat de llengua estàndard no molt idiomàtica.

- Comprendre amb un cert detall les idees que destaquen els interlocutors, les seues actituds i arguments principals, en converses i discussions formals sobre línies d'actuació, procediments i altres assumptes de caràcter general relacionats amb el camp d'especialització propi.
- Comprendre documentals radiofònics, notícies de la televisió i programes sobre temes actuals, d'entrevistes en directe, debats, obres de teatre i pel·lícules, articulats amb claredat i a una velocitat normal en una varietat estàndard de la llengua, i identificar-hi l'estat d'ànim i el to dels parlants.

Producció i coproducció de textos orals

- Fer declaracions públiques sobre assumptes comuns, i més específics dins del camp d'interés o especialització propi, amb un grau de claredat, fluïdesa i espontaneïtat que no provoca tensió o molèsties a l'oient.
- Fer presentacions clares i detallades, d'una certa durada, i preparades prèviament, sobre una àmplia sèrie d'assumptes generals o relacionats amb l'especialitat pròpia, explicant punts de vista sobre un tema, raonant a favor o en contra d'un punt de vista concret, mostrant els avantatges i desavantatges de diverses opcions, desenvolupant arguments i ampliant i defensant les seues idees amb aspectes complementaris i exemples rellevants, així com respondre a una sèrie de preguntes complementàries de l'audiència amb un grau de fluïdesa i espontaneïtat que no comporta cap tensió ni per a si mateix ni per al públic.
- Desimboldre's amb seguretat en transaccions i gestions quotidianes i, de vegades, menys habituals, ja siga cara a cara, per telèfon o altres mitjans tècnics, sol·licitant i donant informació i explicacions clares i detallades, deixant clares la seua postura i les seues expectatives, i desenvolupant la seua argumentació de manera satisfactòria en la resolució dels problemes que hagen sorgit.
- Participar activament en converses i discussions informals amb un o més interlocutors, cara a cara o per telèfon o altres mitjans tècnics, descrivint amb detall fets, experiències, sentiments i reaccions, somnis, esperances i ambicions, i responent als dels seus interlocutors, fent comentaris adequats; expressant i defensant amb claredat i convicció, i explicant i justificant de manera persuasiva, les opinions, les creences i els projectes; avaluant propostes alternatives; proporcionant explicacions, arguments, i comentaris adequats; realitzant hipòtesis i responent a aquestes; tot això sense divertir o molestar involuntàriament els seus interlocutors, sense comportar tensió per a cap de les parts, transmetent una certa emoció i destacant la importància personal de fets i experiències.
- Prendre la iniciativa en una entrevista (p. e., de treball), ampliant i desenvolupant les idees pròpies, bé amb poca ajuda, bé obtenint-la de l'entrevistador si es necessita.
- Participar activament i adequadament en converses, reunions, discussions i debats formals de caràcter habitual, o més específic dins del camp d'especialització propi, en els àmbits públic, acadèmic o professional, en els quals esbossa un assumpte o un problema amb claredat, especulant sobre les causes i conseqüències, i comparant els avantatges i desavantatges, d'enfocaments diversos, i en les quals ofereix, explica i defensa les seues opinions i punts de vista, avalua les propostes alternatives, formula hipòtesis i respon a aquestes.

Comprensió de textos escrits

- Comprendre instruccions, indicacions o altres informacions tècniques de certa extensió i complexitat dins del camp d'interés o d'especialització propi, incloent-hi detalls sobre condicions i advertències.
- Identificar amb rapidesa el contingut i la importància de notícies, articles i informes sobre una sèrie de temes professionals o d'interés propi, i comprendre, en textos de referència i

consulta, en qualsevol suport, informació detallada sobre temes generals, de l'especialitat pròpia o d'interés personal, així com informació específica en textos oficials, institucionals o corporatius.

- Comprendre el contingut, la intenció i les implicacions de notes, missatges i correspondència personal en qualsevol suport, inclosos fòrums i blogs, en els quals es transmet informació detallada, i s'expressen, es justifiquen i s'argumenten idees i opinions sobre temes concrets i abstractes de caràcter general o d'interés propi.

- Llegir correspondència formal relativa al camp d'especialització propi, sobre assumptes de caràcter tant abstracte com concret, i captar-ne el significat essencial, així com comprendre'n els detalls i les implicacions més rellevants.

- Comprendre textos periodístics, inclosos articles i reportatges sobre temes d'actualitat i, de vegades, especialitzats, en els quals l'autor adopta certs punts de vista, presenta i desenvolupa arguments, i expressa opinions de manera tant implícita com explícita.

- Comprendre textos literaris i de ficció contemporanis, escrits en prosa i en una varietat lingüística estàndard, d'estil simple i llenguatge clar, amb l'ajuda esporàdica del diccionari.

Producció i coproducció de textos escrits

- Omplir, en suport paper o en línia, qüestionaris i formularis detallats amb informació precisa, de tipus personal, públic, acadèmic o professional incloent-hi preguntes obertes i seccions de producció lliure (p. e., per a contractar una assegurança, fer una sol·licitud davant d'organismes o institucions oficials, o una enquesta d'opinió).

- Escriure, en qualsevol suport o format, un CV detallat, juntament amb una carta de motivació (p. e., per a cursar estudis a l'estranger o presentar-se per a un lloc de treball), detallant i ampliant la informació que es considera rellevant i ajustant-la al propòsit i al destinatari específics.

- Escriure notes, anuncis i missatges en els quals es transmet o se sol·licita informació senzilla de caràcter immediat, o més detallada segons la necessitat comunicativa incloent-hi explicacions i opinions, sobre aspectes relacionats amb activitats i situacions habituals, o més específics dins del camp d'especialització o d'interés propi, i en els quals es destaquen els aspectes que són importants, respectant les convencions específiques del gènere i tipus textuals i les normes de cortesia i, si s'escau, de l'etiqueta.

- Prendre notes, amb el detall suficient, sobre aspectes que es consideren importants, durant una conferència, presentació o xarrada estructurada amb claredat sobre un tema conegut, de caràcter general o relacionat amb el camp d'especialització o d'interés propi, encara que es perda alguna informació per concentrar-se en les paraules mateixes.

- Prendre notes, recollint les idees principals, els aspectes rellevants i detalls importants, durant una entrevista (p. e., de treball), una conversa formal, una reunió o un debat, ben estructurats i sobre temes relacionats amb el camp d'especialització o d'interés propi.

- Escriure correspondència personal, en qualsevol suport, i comunicar-se amb seguretat en fòrums i blogs, en els quals s'expressen notícies i punts de vista amb eficàcia, es transmet una certa emoció, es destaca la importància personal de fets i experiències i es comenten les notícies i els punts de vista dels corresponents i d'altres persones.

- Escriure, en qualsevol suport, correspondència formal adreçada a institucions públiques o privades i a empreses, en les quals es dona i se sol·licita informació, i s'expliquen i es justifiquen amb el suficient detall els motius de certes accions, respectant les convencions formals i de cortesia pròpies d'aquest tipus de textos.

Mediació

- Transmetre oralment a tercers, en forma resumida o adaptada, el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, continguts en textos orals o escrits conceptualment i, de vegades,

estructuralment complexos (p. e., presentacions, documentals, entrevistes, converses, debats, articles), sobre aspectes, tant concrets com ocasionalment abstractes, de temes generals o de l'interés o camp d'especialització propi, sempre que aquests textos estiguen ben organitzats, en alguna varietat estàndard de la llengua, i si pot tornar a escoltar el que s'ha dit o rellegir-ne les seccions difícils.

- Sintetitzar, i transmetre oralment a tercers, la informació i arguments principals, així com els aspectes rellevants, recopilats de diversos textos escrits procedents de fonts diferents (p. e., diversos mitjans de comunicació o diversos informes o altres documents de caràcter educatiu o professional).

- Interpretar durant intercanvis entre amics, coneguts, familiars o col·legues, en els àmbits personal i públic, en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat (p. e., en reunions socials, cerimònies, esdeveniments o visites culturals), sempre que pugui demanar confirmació d'alguns detalls.

- Interpretar durant intercanvis de caràcter formal (p. e., en una reunió de treball clarament estructurada), sempre que pugui preparar-se per endavant i demanar confirmació i aclariments segons ho necessite.

- Mediar entre parlants de la llengua meta o de llengües diferents en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat, transmetent la informació, les opinions i els arguments rellevants, comparant i contrastant els avantatges i desavantatges de les diverses postures i arguments, expressant les seues opinions sobre aquest tema amb claredat i amabilitat, i demanant i oferint suggeriments sobre possibles solucions o vies d'actuació.

- Prendre notes escrites per a tercers, amb la deguda precisió i organització, recollint els punts i aspectes més rellevants, durant una presentació, conversa o debat clarament estructurats i en una varietat estàndard de la llengua, sobre temes d'interés propi o dins del camp propi d'especialització acadèmica o professional.

- Transmetre per escrit el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds, tant explícites com ocasionalment implícites, continguts en textos escrits o orals conceptualment i estructuralment ben elaborats, sobre aspectes, amb un grau de concreció diferent, de temes generals o de l'interés o camp d'especialització propi, sempre que aquests textos estiguen ben organitzats, en alguna varietat estàndard de la llengua, i si en pot rellegir les seccions complexes o tornar a escoltar el que s'ha dit.

- Resumir per escrit els punts principals, els detalls rellevants i els punts de vista, opinions i arguments expressats en converses, entre dos o més interlocutors, clarament estructurades i articulades a velocitat normal i en una varietat estàndard de la llengua, sobre temes d'interés personal o del camp d'especialització propi en els àmbits acadèmic i professional.

- Resumir per escrit notícies i fragments d'entrevistes o documentals que contenen opinions, arguments i anàlisis, i la trama i la seqüència dels esdeveniments de pel·lícules o d'obres de teatre.

- Sintetitzar i transmetre per escrit la informació i els arguments principals, així com els aspectes rellevants, recopilats de diversos textos escrits procedents de fonts diferents (p. e., diversos mitjans de comunicació, o diversos informes o altres documents de caràcter educatiu o professional).

NIVELL AVANÇAT C1

Comprensió de textos orals

- Comprendre, independentment del canal, informació específica en declaracions, missatges, anuncis i avisos detallats que tenen poca qualitat i un so distorsionat.

- Comprendre informació complexa amb condicions i advertències, instruccions de funcionament i especificacions de productes, serveis i procediments coneguts i menys habituals, i sobre tots els assumptes relacionats amb la seua professió o les seues activitats acadèmiques.
- Comprendre amb una relativa facilitat la majoria de les conferències, xarrades, col·loquis, tertúlies i debats, sobre temes complexos de caràcter públic, professional o acadèmic, entenent detalladament els arguments que s'hi esgrimeixen.
- Comprendre els detalls de converses i discussions d'una certa longitud entre terceres persones, fins i tot sobre temes abstractes, complexos o amb els quals no s'està familiaritzat, i captar la intenció del que es diu.
- Comprendre converses de certa longitud en les quals es participa encara que no estiguen clarament estructurades i la relació entre les idees siga només implícita.
- Comprendre sense massa esforç una gamma àmplia de programes de ràdio i televisió, obres de teatre o un altre tipus d'espectacles, i pel·lícules que contenen una quantitat considerable d'argot o llenguatge col·loquial i d'expressions idiomàtiques, i identificar-hi detalls i subtileses com ara actituds i relacions implícites entre els parlants.

Producció i coproducció de textos orals.

- Fer declaracions públiques amb fluïdesa, quasi sense esforç, usant una certa entonació per a transmetre matisos subtils de significat amb precisió.
- Fer presentacions extenses, clares, i ben estructurades, sobre un tema complex, ampliant amb una certa extensió, integrant altres temes, desenvolupant idees concretes i defensant punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats, apartant-se quan siga necessari del text preparat i estenent-se sobre aspectes proposats de manera espontània pels oients, i acabant amb una conclusió apropiada, així com respondre espontàniament i quasi sense esforç a les preguntes de l'audiència.
- Dur a terme transaccions, gestions i operacions complexes, en les quals s'ha de negociar la solució de conflictes, establir les postures, desenvolupar arguments, fer concessions i establir amb claredat els límits de qualsevol concessió que s'estiga disposat a fer, utilitzant un llenguatge persuasiu, negociant els detalls amb eficàcia i fent front a respostes i dificultats imprevistes.
- Participar de manera plena en una entrevista, com a entrevistador o entrevistat, ampliant i desenvolupant les idees discutides amb fluïdesa i sense suport, i utilitzant amb flexibilitat els mecanismes adequats en cada moment per a expressar reaccions i per a mantindre el bon desenvolupament del discurs.
- Participar activament en converses informals animades, amb un o diversos interlocutors, que tracten de temes abstractes, complexos, específics, i fins i tot desconeguts, i en les quals es faça un ús emocional, al·lusiu o humorístic de l'idioma, expressant les pròpies idees i opinions amb precisió, presentant línies argumentals complexes de manera convincent i responent a aquestes amb eficàcia, fent un bon ús de les interjeccions.
- Participar activament i amb una gran facilitat en converses i discussions formals animades (p. e., en debats, xarrades, col·loquis, reunions o seminaris) en les quals es tracte de temes abstractes, complexos, específics, i fins i tot desconeguts, identificant amb precisió els arguments dels diversos punts de vista, argumentant la pròpia postura formalment, amb precisió i convicció, responent a preguntes i comentaris i contestant de manera fluida, espontània i adequada a argumentacions complexes contràries.

Comprensió de textos escrits

- Comprendre amb tot detall instruccions, indicacions, normatives, avisos o altres informacions de caràcter tècnic extenses i complexes, incloent-hi detalls sobre condicions i advertències, tant si es relacionen amb l'especialitat pròpia com si no, sempre que se'n puguin rellegir les seccions més difícils.

- Comprendre els matisos, les al·lusions i les implicacions de notes, missatges i correspondència personal, en qualsevol suport i sobre temes complexos, i que puguin presentar trets idiosincràtics pel que fa a l'estructura o al lèxic (p. e., format no habitual, llenguatge col·loquial o to humorístic).
 - Comprendre en detall la informació continguda en correspondència formal de caràcter professional o institucional, identificant-hi matisos com ara les actituds, els nivells de formalitat i les opinions, tant implícites com explícites.
 - Comprendre detalladament articles, informes, actes, memòries i altres textos extensos i complexos en l'àmbit social, professional o acadèmic, i identificar-hi detalls subtils que inclouen actituds i opinions tant implícites com explícites.
 - Comprendre en detall la informació continguda en textos de consulta i referència de caràcter professional o acadèmic, en qualsevol suport, sempre que se'n puguin tornar a llegir les seccions difícils.
 - Comprendre sense dificultat les idees i postures expressades, tant implícitament com explícitament, en articles o altres textos periodístics d'una certa extensió, en qualsevol suport, tant de caràcter general com especialitzat, en els quals al seu torn es comenten i s'analitzen punts de vista, opinions i les seues implicacions.
 - Comprendre sense dificultat textos literaris contemporanis extensos, d'una varietat lingüística estesa i sense una especial complexitat conceptual, i captar-ne el missatge, les idees i conclusions implícits, reconeixent el fons social, polític o històric de l'obra.

Producció i coproducció de textos escrits.

- Prendre notes detallades durant una conferència, curs o seminari que tracte de temes de la seua especialitat, o durant una conversa formal, una reunió, una discussió o un debat animats en l'entorn professional, transcrivint la informació de manera tan precisa i pròxima a l'original que les notes també podrien ser útils per a altres persones.
 - Escriure correspondència personal, en qualsevol suport, i comunicar-se en fòrums virtuals, expressant-se amb claredat, detall i precisió, i relacionant-se amb els destinataris amb flexibilitat i eficàcia, incloent-hi usos de caràcter emocional, al·lusiú i humorístic.
 - Escriure, amb la correcció i formalitat degudes, i independentment del suport, correspondència formal dirigida a institucions públiques o privades en la qual, p. e., es fa una reclamació o demanda complexa o s'expressen opinions a favor o en contra d'alguna cosa aportant informació detallada i esgrimint els arguments pertinents per a refermar postures o rebatre-les.
 - Escriure informes, memòries, articles, assajos o altres tipus de text sobre temes complexos en entorns de caràcter públic, acadèmic o professional, clars i ben estructurats, destacant-ne les idees principals, ampliant amb una certa extensió, defensant punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats i acabant amb una conclusió apropiada.

Mediació

- Traslladar oralment en un nou text coherent, parafrasejant-los o resumint-los, informació, opinions i arguments continguts en textos escrits o orals llargs i minuciosos de caràcter divers i procedents de diverses fonts (p. e., assajos o conferències).
 - Fer una interpretació consecutiva en xerrades, reunions, trobades o seminaris relacionats amb l'especialitat pròpia, amb fluïdesa i flexibilitat, transmetent la informació important en els seus termes.
 - Mediar amb fluïdesa i eficàcia entre parlants de la llengua meta o de llengües diferents sobre temes tant relacionats amb els camps d'interés personal o de l'especialització pròpia com de fora d'aquests (p. e., en reunions, seminaris, taules redones o en situacions potencialment

conflictives), tenint en compte les diferències i les implicacions sociolingüístiques i socioculturals d'aquestes i reaccionant en conseqüència, transmetent, de manera clara i concisa, informació

significativa, i formulant les preguntes i fent els comentaris pertinents amb la finalitat d'obtindre els detalls necessaris o comprovar suposades inferències i significats implícits.

- Prendre notes escrites per a tercers, recollint, amb la precisió deguda, informació específica i rellevant continguda en textos escrits complexos, encara que estiguen clarament estructurats, sobre temes d'interés personal o del camp d'especialització propi en els àmbits acadèmic i professional.

- Prendre notes escrites detallades per a tercers, amb la precisió necessària i una bona estructuració, durant una conferència, una entrevista, un seminari, una reunió o un debat clarament estructurats, articulats a velocitat normal en una varietat de la llengua o en un accent amb els quals s'estiga familiaritzat, i sobre temes complexos i abstractes, tant fora com dins del camp d'interés o especialització propi, seleccionant quina informació i quins arguments rellevants es consignen a mesura que es desenvolupa el discurs.

- Traslladar per escrit en un text coherent nou, parafrasejant-los o resumint-los, informació, opinions i arguments continguts en textos orals o escrits llargs i minuciosos de caràcter divers i procedent de fonts diferents (p. e., diversos mitjans de comunicació, diversos textos acadèmics o diversos informes o altres documents de caràcter professional).

- Resumir, comentar i analitzar per escrit els aspectes principals, la informació específica rellevant i els diversos punts de vista continguts en notícies, articles sobre temes d'interés general, entrevistes o documentals que contenen opinions, arguments i anàlisis.

- Traduir fragments, rellevants respecte a activitats d'interés propi en els àmbits personal, acadèmic o professional, de textos escrits com ara correspondència formal, informes, articles o assajos.

NIVELL AVANÇAT C2

Comprensió de textos orals.

- Comprendre, independentment del canal i fins i tot en un ambient amb soroll, instruccions detallades i qualsevol tipus d'informació específica en declaracions i anuncis públics que tenen poca qualitat i un so distorsionat.

- Comprendre qualsevol informació tècnica complexa, com, per exemple, instruccions de funcionament, normatives o especificacions de productes, serveis o procediments de qualsevol índole, coneguts o desconeguts, i sobre tots els assumptes relacionats, directament o indirectament, amb la seua professió o les seues activitats acadèmiques.

- Comprendre conferències, xerrades, discussions i debats especialitzats sobre temes complexos de caràcter públic, professional o acadèmic, encara que continguen una gran quantitat d'expressions col·loquials, regionalismes o terminologia especialitzada o poc habitual, entenent detalladament els arguments que s'hi esgrimeixen.

- Comprendre amb facilitat les interaccions complexes i els detalls de converses i debats animats i extensos entre terceres persones, fins i tot sobre temes abstractes, complexos o desconeguts, apreciand-ne plenament els matisos, els trets socioculturals del llenguatge que s'hi utilitza i les implicacions del que s'hi diu o s'hi insinua.

- Comprendre converses, discussions i debats extensos i animats en els quals es participa, fins i tot sobre temes acadèmics o professionals complexos i amb els quals no s'està familiaritzat, encara que no estiguen estructurats clarament i la relació entre les idees siga només implícita, i reaccionar-hi en conseqüència.

- Comprendre sense esforç, i apreciar en profunditat, pel·lícules, obres de teatre o un altre tipus d'espectacles i programes de televisió o ràdio que continguen una gran quantitat d'argot o llenguatge col·loquial, regional o expressions idiomàtiques, identificant-hi detalls i subtileses com ara actituds i relacions implícites entre els parlants i apreciand al·lusions i implicacions de tipus sociocultural.

Producció i coproducció de textos orals

- Fer declaracions públiques amb fluïdesa i flexibilitat usant una certa entonació per a transmetre amb precisió matisos subtils de significat.
- Fer presentacions convincents davant de col·legues i experts, i pronunciar conferències, ponències i xerrades, extenses, ben estructurades i detallades, sobre temes i assumptes públics o professionals complexos, demostrant seguretat i adaptant el discurs amb flexibilitat per a adequar-lo a les necessitats dels oients, i manejant amb habilitat i enfrontant-se amb èxit a preguntes difícils, imprevisibles, i fins i tot hostils, d'aquests.
- Pronunciar conferències o impartir seminaris sobre temes i assumptes acadèmics complexos, amb seguretat i de manera eloqüent a un públic que no coneix el tema, adaptant-se a cada auditori i desimbolent-se sense cap dificultat davant de qualsevol pregunta o intervenció de membres de l'audiència.
- Participar amb una desimboltura total en entrevistes, com a entrevistador o entrevistat, estructurant el que diu i desimbolent-se amb autoritat i amb una fluïdesa total, mostrant domini de la situació i capacitat de reacció i improvisació.
- Fer i gestionar, amb una eficàcia total, operacions i transaccions complexes, fins i tot delicades, davant d'institucions públiques o privades de qualsevol índole, i negociar, amb arguments ben organitzats i persuasius, les relacions amb particulars i entitats i la solució dels conflictes que puguen sorgir d'aquestes relacions.
- Conversar còmodament i adequadament, sense cap limitació, en tot tipus de situacions de la vida social i personal, dominant tots els registres i l'ús apropiat de la ironia i l'eufemisme.
- Participar sense cap dificultat i amb fluïdesa en reunions, seminaris, discussions, debats o col·loquis formals sobre assumptes complexos de caràcter general o especialitzat, professional o acadèmic, fins i tot si es duen a terme a una velocitat molt ràpida, utilitzant arguments clars i persuasius, matisant amb precisió per a deixar clars els seus punts de vista, i sense cap desavantatge respecte als parlants nadius.

Comprensió de textos escrits.

- Comprendre sense dificultat qualsevol tipus d'informació pública, instrucció o disposició que pugui interessar a un mateix o a tercers, incloent-hi els aspectes subtils i els que es poden derivar del contingut.
- Comprendre detalladament la informació i les implicacions d'instruccions, normatives, ordenaments, codis, contractes o altres textos legals complexos concernents al món professional o acadèmic en general i al camp d'especialització propi en particular.
- Comprendre en profunditat i detall tot tipus de text producte de l'activitat professional o acadèmica, p. e., actes, resums, conclusions, informes, projectes, treballs d'investigació o qualsevol document d'ús intern o de difusió pública corresponent a aquests àmbits.
- Comprendre informació detallada en textos extensos i complexos en l'àmbit públic, social i institucional (p. e., informes que inclouen dades estadístiques), identificant-hi actituds i opinions implícites en el desenvolupament i les conclusions, i apreciand-hi les relacions, al·lusions i implicacions de tipus sociopolític, socioeconòmic o sociocultural.
- Comprendre en detall i en profunditat, i interpretar de manera crítica, la informació, les idees i les implicacions de qualsevol tipus de material bibliogràfic de consulta o referència de caràcter especialitzat acadèmic o professional, en qualsevol suport.
- Comprendre tot tipus de publicacions periòdiques de caràcter general, o especialitzat dins de l'àrea professional, acadèmica o d'interès pròpia.
- Comprendre sense dificultat les idees i postures expressades en editorials, articles de fons, ressenyes i crítiques, o altres textos periodístics d'una certa extensió, tant de caràcter general com

especialitzat, i en qualsevol suport, en els quals una gran part del missatge s'expressa d'una manera indirecta o ambigua o que contenen nombroses al·lusions, o judicis de valor velats.

- Comprendre amb facilitat i en detall qualsevol tipus de correspondència personal, i formal de caràcter públic, institucional, acadèmic o professional, inclosa aquella sobre assumptes especialitzats o legals, identificant-hi matisos com ara les actituds, els nivells de formalitat i les postures, tant implícites com explícites, dels remitents.

- Comprendre sense dificultat, i interpretar de manera crítica, textos literaris extensos de qualsevol gènere, tant clàssics com contemporanis, apreciand-hi recursos literaris (símils, metàfores, etc.), trets d'estil, referències contextuais (culturals, sociopolítiques, històriques o artístiques), així com les seues implicacions.

Producció i coproducció de textos escrits.

- Prendre notes i apunts detallats i fidedignes en reunions, seminaris, cursos o conferències, fins i tot mentre s'hi continua participant activament, reflectint, tant les paraules utilitzades pel parlant com les implicacions, al·lusions o inferències del que aquest diu.

- Negociar el text d'acords, resolucions, contractes o comunicats, modificant esborranys i fent correcció de proves.

- Escriure ressenyes, informes o articles complexos que presenten una argumentació o una apreciació crítica de textos tècnics d'índole acadèmica o professional, d'obres literàries o artístiques, de projectes d'investigació o treball o de publicacions i altres ressenyes, informes o articles escrits per altres.

- Escriure informes, articles, assajos, treballs d'investigació i altres textos complexos de caràcter acadèmic o professional en els quals es presenta el context, el rerefons teòric i la literatura precedent; es descriuen els procediments de treball; es fa un tractament exhaustiu del tema; s'incorporen i resumeixen opinions d'altres; s'inclouen i avaluen informació i fets detallats i es presenten les conclusions pròpies de manera adequada i convincent i d'acord amb les convencions, internacionals o de la cultura específica, corresponents a aquest tipus de textos.

- Escriure, independentment del suport, cartes o missatges personals en els quals s'expressa d'una manera deliberadament humorística, irònica o ambigua.

- Escriure, independentment del suport, correspondència formal complexa, clara, exempta d'errors i ben estructurada, ja siga per a sol·licitar alguna cosa, demanar o oferir els seus serveis a clients, superiors o autoritats, adoptant les convencions estilístiques i de format que requereixen les característiques del context específic.

Mediació

- Traslladar oralment amb la precisió necessària el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites, així com les implicacions possibles, de textos orals o escrits d'una alta complexitat estructural o conceptual o que presenten trets idiosincràtics (regionalismes, llenguatge literari, lèxic especialitzat, etc.), identificant-hi les diferències d'estil i registre, així com matisos d'intencionalitat.

- Parafrasejar i resumir en forma oral informació i idees provinents de diverses fonts, reconstruint arguments i fets amb la precisió deguda, de manera coherent i sense ometre-hi detalls importants ni incloure-hi detalls o elements innecessaris, amb naturalitat i eficàcia.

- Fer una interpretació simultània sobre una àmplia sèrie d'assumptes relacionats amb l'especialitat pròpia en diversos àmbits, traslladant amb la precisió suficient subtileses de registre i estil.

- Mediar amb eficàcia i naturalitat total entre parlants de la llengua meta o de llengües diferents, en qualsevol situació, fins i tot de caràcter delicat o conflictiu, tenint en compte les diferències i les implicacions sociolingüístiques i socioculturals, i reaccionant-hi en conseqüència.

- Prendre notes escrites detallades per a tercers, amb una precisió i una estructuració notables, durant una conferència, una reunió, un debat o un seminari estructurats clarament i sobre temes complexos dins o fora del camp d'especialització propi.

- Traslladar per escrit amb la precisió deguda el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites, així com les implicacions possibles, de textos escrits o orals d'una alta complexitat estructural o conceptual o que presenten trets idiosincràtics (regionalismes, llenguatge literari, lèxic especialitzat, etc.), identificant-hi les diferències d'estil i registre, així com matisos d'intencionalitat.

- Parafrasejar i resumir en forma escrita, amb correcció i eficàcia total, de manera coherent i sense incloure-hi detalls irrelevants, informació i idees contingudes en diverses fonts, traslladant de manera fiable informació detallada i arguments complexos.

- Traduir, amb l'ajuda de recursos específics, fragments extensos de textos estructuralment i conceptualment complexos, fins i tot de tipus tècnic, sobre temes generals i específics d'interès propi, tant dins com fora del camp propi d'especialització, traslladant-hi de manera fiable el contingut de la font i respectant-ne en la mesura que es pugui els trets característics (p. e., estilístics, lèxics o de format).

2.1 Continguts i competències per destreses NIVELL BÀSIC A2

Comprensió de textos orals

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

Coneixement i aplicació a la comprensió del text dels aspectes socioculturals i sociolingüístics bàsics i habituals relatius a:

- la vida quotidiana (activitats diàries, alimentació, compres, treball, oci, festes, horaris);
- condicions de vida (habitatge, entorn, condicions laborals);
- relacions interpersonals (familiars, generacionals, entre coneguts i desconeguts);
- cinèsica i proxèmica (postures, gestos, expressions facials, ús de la veu, contacte visual i físic);
- cultura i costums (tradicions, celebracions) i convencions socials (fórmules de cortesia i tractament, pautes de comportament social).

Competència i continguts estratègics

Coneixement i ús de les estratègies bàsiques de planificació, execució, control i reparació de la comprensió de textos orals breus i senzills:

- Activació d'esquemes i informació prèvia sobre el tipus de tasca i el tema.
- Identificació del tipus textual, adaptant-hi la comprensió.
- Distinció del tipus de comprensió (sentit general, informació essencial, punts principals, detalls rellevants).
- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (suport, imatges, etc.) en textos i enunciats curts que tracten de temes quotidians concrets.
- Comprensió del significat de paraules a partir del sentit general.
- Comprovació d'hipòtesis: adaptació de les claus d'inferència als esquemes de partida.
- Reformulació d'hipòtesis a partir de la comprensió d'elements nous.
- Reinterpretació del text a partir de la comprensió d'elements nous.

Competència i continguts funcionals

Comprensió de les funcions comunicatives següents mitjançant els seus exponents bàsics, segons l'àmbit i el context comunicatiu, en la llengua oral:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se; presentar algú; saludar; donar la benvinguda; acomiadar; convidar; acceptar i rebutjar una invitació; agrair;

felicitar; interessar-se per algú o alguna cosa; assentir i negar; recordar una cosa a algú; demanar disculpes.

- Descripció de qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs i activitats.
- Ús de números, quantitats, preus, horaris i hores.
- Intercanvi d'informació personal (procedència, residència, estat civil, número de telèfon, nacionalitat, edat, família, treball, aficions, adreça electrònica, lloc i data de naixement).
- Narració d'esdeveniments passats, descripció de situacions presents i expressió de successos futurs.
- Petició i oferta d'informació, indicacions, advertències i avisos.
- Formulació de consells, suggeriments i oferiments.
- Expressió de l'opinió, el coneixement i el desconeixement, l'acord i el desacord, el dubte i la hipòtesi.
- Expressió de la necessitat, el desig, la intenció, la voluntat, l'ordre, el permís i la prohibició.
- Expressió de la possessió, del gust i la preferència, l'interés i el desinterés, la sorpresa, l'alegria o la felicitat, la satisfacció, l'estima o la simpatia, l'aprovació i la desaprovació, el disgust, el dolor, el dubte, l'esperança, el temor i la tristesa.

Competència i continguts discursius

Coneixement i comprensió de models contextuals i patrons textuals bàsics propis de la llengua oral monològica i dialògica:

- Característiques del context segons l'àmbit d'acció general i l'activitat comunicativa específica, els participants (trets, relacions i intenció comunicativa) i la situació (canal, lloc i temps).
- Expectatives generades pel context i el cotext: tipus, format i estructura textuals; varietat de llengua i registre; tema i contingut; patrons sintàctics, lèxics i foneticofonològics.
- Organització i estructuració del text segons el (macro)gènere (per exemple, conversa > conversa informal); la (macro)funció textual (exposició, descripció, narració, exhortació, argumentació) i l'estructura interna primària (inici, desenvolupament, conclusió) i secundària (relacions oracionals, sintàctiques, lèxiques i cotextuals i per referència al context).

Competència i continguts sintàctics

Reconeixement i comprensió dels significats associats a estructures sintàctiques bàsiques pròpies de la llengua oral, segons l'àmbit i el context comunicatiu, per a expressar de manera senzilla:

- l'entitat i les seues propietats: in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau);
- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació i distància);
- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat i simultaneïtat);
- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu i habitual;
- la modalitat epistèmica (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat) i deòntica (volició, permís, obligació, prohibició);
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals simples i ordre dels constituents);
- l'afirmació, la negació, la interrogació i l'exclamació;
- relacions lògiques bàsiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, causa i finalitat.

Competència i continguts lèxics

Comprensió de lèxic oral bàsic d'ús comú relatiu a la identificació personal; descripció física; habitatge i entorn; activitats de la vida diària; relacions humanes i socials; família i amics; treball, educació i estudis; llengua; temps lliure i oci; viatges i vacances; salut i símptomes; compres i

activitats comercials; alimentació i restauració; transport i serveis; clima, condicions atmosfèriques i entorn natural i tecnologies de l'informació i la comunicació.

Competència i continguts foneticofonològics

Reconeixement dels patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació bàsics d'ús més comú i comprensió dels significats i les intencions comunicatives generals que hi estan associats.

Producció i coproducció de textos orals

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

Coneixement i aplicació a la producció i coproducció de textos orals dels aspectes socioculturals isociolingüístics bàsics relatius a:

- la vida quotidiana (activitats diàries, alimentació, compres, treball, oci, festes, horaris);
- condicions de vida (habitatge, entorn, condicions laborals);
- relacions interpersonals (familiars, generacionals, entre coneguts i desconeguts);
- cinèsica i proxèmica (postures, gestos, expressions facials, ús de la veu, contacte visual i físic);
- cultura i costums (tradicions, celebracions) i convencions socials (fórmules de cortesia i tractament, pautes de comportament social).

Competència i continguts estratègics

Coneixement i ús de les estratègies bàsiques de planificació, execució, control i reparació de la producció i coproducció de textos orals, breus i senzills:

- Activar esquemes mentals específics sobre l'estructura de l'activitat i el text (p. e., presentació, transacció...).
- Identificar el buit d'informació i opinió i valorar el que es pot sobreentendre.
- Concebre el missatge amb una certa claredat i distingir-ne sovint la idea o idees principals i l'estructura bàsica.
- Adequar el text al destinatari, context i canal, aplicant en general el registre i les característiques discursives adequades a cada cas.
- Aprofitar sovint els coneixements previs (utilitzar un llenguatge estereotipat, etc.).
- Localitzar i usar adequadament recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o llibre de text, obtenció d'ajuda, etc.).
- Expressar el missatge amb una certa claredat ajustant-se, amb limitacions, als models i les fórmules de cada tipus de text.
- Reajustar la tasca (simplificant-la) o el missatge (generalitzar el que realment li agradaria expressar) després de valorar les dificultats i els recursos disponibles.
- Compensar les mancances lingüístiques mitjançant procediments paralingüístics o paratextuals (p. e., demanar ajuda); assenyalar objectes, utilitzar díctics o dur a terme accions que aclarisquen el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent (cinèsica i proxèmica) o sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Controlar l'efecte i l'èxit del discurs mitjançant una petició i un oferiment d'aclariment i reparació de la comunicació.

Competència i continguts funcionals

Acompliment de les funcions comunicatives següents mitjançant els seus exponents més bàsics en la llengua oral, segons l'àmbit i el context comunicatiu:

- iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se; presentar algú; saludar; donar la benvinguda; acomiadar; convidar; acceptar i rebutjar una invitació; agrair; felicitar; interessar-se per algú o alguna cosa; assentir i negar; recordar una cosa a algú; demanar disculpes;
- descripció de qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs i activitats;
- ús de números, quantitats, preus, horaris i hores;
- intercanvi d'informació personal (procedència, residència, estat civil, número de telèfon, nacionalitat, edat, família, treball, aficions, adreça electrònica, lloc i data de naixement);

- narració d'esdeveniments passats, descripció de situacions presents i expressió de successos futurs;
- petició i oferta d'informació, indicacions, advertències i avisos;
- formulació de consells, suggeriments i oferiments;
- expressió de l'opinió, el coneixement i el desconeixement, l'acord i el desacord, el dubte i la hipòtesi;
- expressió de la necessitat, el desig, la intenció, la voluntat, l'ordre, el permís i la prohibició;
- expressió de la possessió, del gust i la preferència, l'interés i el desinterés, la sorpresa, l'alegria o la felicitat, la satisfacció, l'estima o la simpatia, l'aprovació i la desaprovació, el disgust, el dolor, el dubte, l'esperança, el temor i la tristesa.

Competència i continguts discursius

Coneixement i aplicació de models contextuals i patrons textuais bàsics, propis de la llengua escrita:

- Característiques del context segons l'àmbit d'acció general i l'activitat comunicativa específica, els participants (relacions, intenció comunicativa) i la situació (canal, lloc, temps).
- Selecció de patrons i característiques textuais requerides pel context i el cotext: tipus, format i estructura textuais; varietat de llengua i registre; tema i contingut; patrons sintàctics, lèxics i foneticofonològics.
- Organització i estructuració del text segons el (macro)gènere (per exemple, conversa > conversa informal); la (macro)funció textual (exposició, descripció, narració, exhortació, argumentació) i l'estructura interna primària (inici, desenvolupament, conclusió) i secundària (relacions oracionals, sintàctiques, lèxiques i cotextuals i per referència al context).

Competència i continguts sintàctics

Coneixement, selecció segons la intenció comunicativa i ús d'estructures sintàctiques bàsiques pròpies de la llengua oral, segons l'àmbit i el context comunicatiu, per a expressar:

- l'entitat i les seues propietats: in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau);
- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació i distància);
- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat i simultaneïtat);
- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu i habitual;
- la modalitat epistèmica (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat) i deòntica (volició, permís, obligació, prohibició);
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals simples i ordre dels constituents);
- l'afirmació, la negació, la interrogació i l'exclamació;
- relacions lògiques bàsiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, causa i finalitat.

Competència i continguts lèxics

Coneixement, selecció i ús de lèxic oral bàsic d'ús comú relatiu a la identificació personal; descripció física; habitatge i entorn; activitats de la vida diària; relacions humanes i socials; família i amics; treball, educació i estudis; llengua; temps lliure i oci; viatges i vacances; salut i símptomes; compres i activitats comercials; alimentació i restauració; transport i serveis; clima, condicions atmosfèriques i entorn natural i tecnologies de la informació i la comunicació.

Competència i continguts foneticofonològics

Coneixement, selecció segons la intenció comunicativa i producció de patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació bàsics d'ús més comú, a pesar que siga evident l'accent estranger i que de vegades siga difícil la comprensió.

Comprensió de textos escrits

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

Coneixement i aplicació a la comprensió del text dels aspectes socioculturals i sociolingüístics més bàsics relatius a:

- la vida quotidiana (activitats diàries, alimentació, compres, treball, oci, festes, horaris);
- condicions de vida (habitatge, entorn, condicions laborals);
- relacions interpersonals (familiars, generacionals, entre coneguts i desconeguts);
- cinèsica i proxèmica (postures, gestos, expressions facials, ús de la veu, contacte visual i físic);
- cultura i costums (tradicions, celebracions) i convencions socials (fórmules de cortesia i tractament, pautes de comportament social).

Competència i continguts estratègics

Coneixement i ús de les estratègies més bàsiques de planificació, execució, control i reparació de la comprensió de textos escrits:

- Activació d'esquemes i informació prèvia sobre el tipus de tasca i el tema.
- Identificació del tipus textual, adaptant-hi la comprensió.
- Distinció del tipus de comprensió (sentit general, informació essencial, punts principals, detalls rellevants).
- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (suport, imatges, etc.) en textos i enunciats curts que tracten de temes quotidians concrets.
- Comprensió del significat de paraules a partir del sentit general.
- Comprovació d'hipòtesis: adaptació de les claus d'inferència als esquemes de partida.
- Reformulació d'hipòtesis a partir de la comprensió d'elements nous.
- Reinterpretació del text a partir de la comprensió d'elements nous.

Competència i continguts funcionals

Comprensió de les funcions comunicatives més bàsiques mitjançant els seus exponents més comuns, segons l'àmbit i el context comunicatiu, en la llengua escrita:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se; presentar algú; saludar; donar la benvinguda; acomiadar; convidar; acceptar i rebutjar una invitació; agrair; felicitar; interessar-se per algú o alguna cosa; assentir i negar; recordar una cosa a algú; demanar disculpes.
- Descripció de qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs i activitats.
- Ús de números, quantitats, preus, horaris i hores.
- Intercanvi d'informació personal (procedència, residència, estat civil, número de telèfon, nacionalitat, edat, família, treball, aficions, adreça electrònica, lloc i data de naixement).
- Narració d'esdeveniments passats, descripció de situacions presents i expressió de successos futurs.
- Petició i oferta d'informació, indicacions, advertències i avisos.
- Formulació de consells, suggeriments i oferiments.
- Expressió de l'opinió, el coneixement i el desconeixement, l'acord i el desacord, el dubte i la hipòtesi.
- Expressió de la necessitat, el desig, la intenció, la voluntat, l'ordre, el permís i la prohibició.
- Expressió de la possessió, del gust i la preferència, l'interés i el desinterés, la sorpresa, l'alegria o la felicitat, la satisfacció, l'estima o la simpatia, l'aprovació i la desaprovació, el disgust, el dolor, el dubte, l'esperança, el temor i la tristesa.

Competència i continguts discursius

Coneixement i comprensió de models contextuals i patrons textuais més bàsics propis de la llengua escrita:

- Característiques del context segons l'àmbit d'acció general i l'activitat comunicativa específica, els participants (relacions, intenció comunicativa) i la situació (canal, lloc, temps).
- Expectatives generades pel context i el cotext: tipus, format i estructura textuais; tema, enfocament i contingut; patrons sintàctics, lèxics i ortotipogràfics.
- Organització i estructuració del text segons el (macro)gènere (per exemple, correspondència > correu electrònic); la (macro)funció textual (exposició, descripció, narració, exhortació, argumentació) i l'estructura interna primària (inici, desenvolupament, conclusió) i secundària (relacions oracionals, sintàctiques, lèxiques i cotextuals i per referència al context).

Competència i continguts sintàctics

Reconeixement i comprensió dels significats associats a estructures sintàctiques bàsiques pròpies de la llengua escrita, segons l'àmbit i el context comunicatiu, per a expressar de manera senzilla:

- l'entitat i les seues propietats: in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau);
- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació i distància);
- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat i simultaneïtat);
- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu i habitual;
- la modalitat epistèmica (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat) i deòntica (volició, permís, obligació, prohibició);
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals simples i ordre dels seus constituents);
- l'afirmació, la negació, la interrogació i l'exclamació;
- relacions lògiques bàsiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, causa i finalitat.

Competència i continguts lèxics

Comprensió de lèxic escrit d'ús comú relatiu a la identificació personal; descripció física; habitatge i entorn; activitats de la vida diària; relacions humanes i socials; família i amics; treball, educació i estudis; llengua; temps lliure i oci; viatges i vacances; salut i símptomes; compres i activitats comercials; alimentació i restauració; transport i serveis; clima, condicions atmosfèriques i entorn natural i tecnologies de l'informació i la comunicació.

Competència i continguts ortotipogràfics

Reconeixement i comprensió general dels significats i les intencions comunicatives associats als formats, patrons i elements gràfics, i convencions ortogràfiques, d'ús comú: alfabet, caràcters, puntuació, majúscules i minúscules, ortotipografia (cursiva i negreta) i signes ortogràfics (accent, apòstrof, dièresi, guió).

Producció i coproducció de textos escrits

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

Coneixement i aplicació a la producció i coproducció de textos escrits dels aspectes socioculturals i sociolingüístics més bàsics relatius a:

- la vida quotidiana (activitats diàries, alimentació, compres, treball, oci, festes, horaris);
- condicions de vida (habitatge, entorn, condicions laborals);
- relacions interpersonals (familiars, generacionals, entre coneguts i desconeguts);
- cinèsica i proxèmica (postures, gestos, expressions facials, ús de la veu, contacte visual i físic);

- cultura i costums (tradicions, celebracions) i convencions socials (fórmules de cortesia i tractament, pautes de comportament social).

Competència i continguts estratègics

Coneixement i ús de les estratègies bàsiques de planificació, execució, control i reparació de la producció i coproducció de textos escrits:

- Activar esquemes mentals específics sobre l'estructura de l'activitat i el text (p. e., escriure una nota, un correu electrònic...).
- Identificar el buit d'informació i opinió i valorar el que es pot sobreentendre.
- Concebre el missatge amb certa claredat i expressar la idea o idees principals d'acord amb una estructura bàsica.
- Identificar el lector i adequar el text al destinatari, context i canal, aplicant-hi en general el registre i les característiques discursives adequades a cada cas.
- Reajustar la tasca (simplificant-la) o el missatge (generalitzar el que realment li agradaria expressar) després de valorar-ne les dificultats i els recursos disponibles.
- Controlar l'efecte i l'èxit del discurs mitjançant una petició i un oferiment d'aclariment i reparació de la comunicació.

Competència i continguts funcionals

Acompliment de les funcions comunicatives següents mitjançant els exponents més bàsics d'aquestes, segons l'àmbit i el context comunicatiu, en la llengua escrita:

- iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se, presentar algú, saludar, donar la benvinguda, acomiadar, convidar, acceptar i rebutjar una invitació, agrair, felicitar, interessar-se per algú o alguna cosa, assentir i negar, recordar una cosa a algú, demanar disculpes;
- descripció de qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs i activitats;
- ús de números, quantitats, preus, horaris i hores;
- Intercanvi d'informació personal (procedència, residència, estat civil, número de telèfon, nacionalitat, edat, família, treball, aficions, adreça electrònica, lloc i data de naixement);
- narració d'esdeveniments passats, descripció de situacions presents i expressió de successos futurs;
- petició i oferta d'informació, indicacions, advertències i avisos;
- formulació de consells, suggeriments i oferiments;
- expressió de l'opinió, el coneixement i el desconeixement, l'acord i el desacord, el dubte i la hipòtesi.
- expressió de la necessitat, el desig, la intenció, la voluntat, l'ordre, el permís i la prohibició;
- expressió de la possessió, del gust i la preferència, l'interés i el desinterés, la sorpresa, l'alegria o la felicitat, la satisfacció, l'estima o la simpatia, l'aprovació i la desaprovació, el disgust, el dolor, el dubte, l'esperança, el temor i la tristesa.

Competència i continguts discursius

Coneixement i aplicació de models contextuals i patrons textuais més bàsics propis de la llengua escrita a la producció i coproducció del text:

- característiques del context segons l'àmbit d'acció general i l'activitat comunicativa específica, els participants (trets, relacions i intenció comunicativa) i la situació (canal, lloc i temps);
- selecció de patrons i característiques textuais requerides pel context i el context: tipus, format i estructura textuais; registre; tema, enfocament i contingut; patrons sintàctics, lèxics i ortotipogràfics;
- organització i estructuració del text segons el (macro)gènere (per exemple, correspondència > entrada de xat); la (macro)funció textual (exposició, descripció, narració,

exhortació, argumentació) i l'estructura interna primària (inici, desenvolupament, conclusió) i secundària (relacions oracionals, sintàctiques, lèxiques i contextuals i per referència al context).

Competència i continguts sintàctics

Coneixement, selecció segons la intenció comunicativa i ús d'estructures sintàctiques bàsiques pròpies de la llengua escrita segons l'àmbit i el context comunicatius per a expressar de manera senzilla:

- l'entitat i les seues propietats: in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau); l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació i distància);
- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat i simultaneïtat);
- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu i habitual;
- la modalitat epistèmica (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat) i deòntica (volició, permís, obligació, prohibició);
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals simples i ordre dels seus constituents);
- l'afirmació, la negació, la interrogació i l'exclamació;
- relacions lògiques bàsiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, causa i

finalitat. Competència i continguts lèxics

Coneixement, selecció i ús del lèxic escrit d'ús comú relatiu a la identificació personal; descripció física; habitatge i entorn; activitats de la vida diària; relacions humanes i socials; família i amics; treball, educació i estudis; llengua; temps lliure i oci; viatges i vacances; salut i símptomes; compres i activitats comercials; alimentació i restauració; transport i serveis; clima, condicions atmosfèriques i entorn natural i tecnologies de la informació i la comunicació.

Competència i continguts ortotipogràfics

Selecció, segons la intenció comunicativa, i ús dels patrons gràfics i les convencions ortogràfiques fonamentals: alfabet, caràcters, puntuació, majúscules i minúscules, ortotipografia (cursiva i negreta) i signes ortogràfics (accent, apòstrof, dièresi, guió).

Mediació

Competència i continguts interculturals

Aplicació dels coneixements, destreses i actituds interculturals que permeten dur a terme activitats de mediació en situacions quotidianes senzilles: coneixements culturals generals, consciència sociolingüística, observació, atenció, relacions i respecte, especialment les del nivell A2:

- Reconeix i aplica convencions culturals bàsiques associades a intercanvis socials quotidians (per exemple, diversos rituals de salutació).
- Actua de manera apropiada en salutacions quotidianes, comiats i expressions d'agraïment i disculpes, a pesar que té dificultats per a afrontar qualsevol variació de la rutina.
- Reconeix que el seu comportament en una transacció quotidiana pot transmetre un missatge diferent del que es pretén i pot tractar d'explicar-lo de manera simple.
- Reconeix quan es produeixen dificultats en la interacció amb membres d'altres cultures, a pesar que pot no saber molt bé com comportar-se.
- Comprén missatges, instruccions, anuncis habituals breus i articulats de manera clara, combinant el que entén de les versions disponibles en diversos idiomes.
- Empra advertències simples, instruccions i informació del producte proporcionades en paral·lel en diversos idiomes per a trobar informació rellevant.

- Activa el seu repertori limitat en diversos idiomes per a explicar un problema o demanar ajuda o aclariments.
- Utilitza paraules i frases de diversos idiomes del seu repertori plurilingüe per a dur a terme un tasca simple, una transacció pràctica o un intercanvi d'informació.
- Controlar l'efecte i l'èxit del discurs mitjançant una petició i un oferiment d'aclariment i una reparació de la comunicació.

Competència i continguts funcionals.

Acompliment de les funcions comunicatives següents mitjançant exponents variats propis de la llengua escrita segons l'àmbit i el context comunicatiu:

- Inici, gestió i terme de relacions socials: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar; fer compliments; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; accedir; refusar; saludar; acusar; defensar; exculpar; lamentar; retreure.
- Descripció i valoració de qualitats físiques i abstractes de persones, objectes, llocs, esdeveniments, activitats, procediments, processos i productes.
- Narració d'esdeveniments passats puntuals i habituals, descripció d'estats i situacions presents, i expressió de successos futurs i de prediccions a curt, mitjà i llarg termini.
- Intercanvi d'informació, indicacions, opinions, creences i punts de vista, consells, advertències i avisos.
- Expressió de la curiositat, el coneixement, la certesa, la confirmació, el dubte, la conjectura, l'escepticisme i la incredulitat: afirmar; anunciar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord amb diferents graus de fermesa; expressar desconeixement; expressar dubte; expressar escepticisme; expressar una opinió; identificar i identificar-se; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.
- Expressió de la necessitat, el desig, la intenció, la voluntat, la decisió, la promesa, l'ordre, l'autorització i la prohibició, l'exempció i l'objecció: aconsellar; advertir; alertar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació, instruccions, opinió, permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'algú; prohibir; proposar; prometre; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; sol·licitar; suggerir; suplicar, retractar-se.
- Expressió de l'interès, l'aprovació, l'estima, l'afecte, l'elogi, l'admiració, la preferència, la satisfacció, l'esperança, la confiança, la sorpresa, i els seus contraris.
- Formulació de suggeriments, condicions i hipòtesis.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i aplicació de models contextuais i patrons textuais variats propis de la llengua escrita a la producció i coproducció de textos:

- Característiques del context segons l'àmbit d'acció general i l'activitat comunicativa específica, els participants (trets, relacions, intenció comunicativa) i la situació (canal, lloc, temps).
- Selecció de patrons i característiques textuais que demana el context: tipus, format i estructura textuais; varietat de llengua, registre i estil; tema, enfocament i contingut; patrons sintàctics, lèxics i ortotipogràfics.
- Organització i estructuració del text segons el (macro)gènere (p. e. correspondència > carta formal); (macro)funció textual (exposició, descripció, narració, exhortació, argumentació), i estructura interna primària (inici, desenvolupament, conclusió) i secundària (relacions oracionals, sintàctiques i lèxiques cotextuals i per referència al context).

Competència i continguts sintàctics.

Coneixement, selecció segons la intenció comunicativa i ús d'estructures sintàctiques variades i complexes pròpies de la llengua escrita, segons l'àmbit i el context comunicatiu, per expressar:

- l'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];
- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició);
- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat);
- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;
- la modalitat epistèmica (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat) i deòntica (volició, permís, obligació, prohibició);
- la manera;
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);
- l'afirmació, la negació, la interrogació i l'exclamació;
- relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Coneixement, selecció i ús de lèxic escrit comú, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i ocupacional, relatiu a la descripció de persones i objectes; temps i espai; estats, actes i esdeveniments; activitats, procediments i processos; relacions personals, socials, acadèmiques i professionals; educació i estudi; treball i emprenedoria; béns i serveis; llengua i comunicació intercultural; ciència i tecnologia; història i cultura.

Competència i continguts ortotipogràfics.

Producció dels patrons gràfics i les convencions ortogràfiques d'ús comú, generals i en entorns específics segons l'àmbit comunicatiu, seleccionant-los i adaptant-ne l'ús als diversos significats i intencions comunicatives associats amb aquests.

Mediació

Competència i continguts interculturals.

Gestió dels coneixements, les destreses i les actituds interculturals que permetin portar a terme activitats de mediació amb una certa flexibilitat: autoconsciència cultural; consciència sociolingüística; coneixements culturals generals i més específics; observació; escolta, avaluació; posada en relació; adaptació; respecte.

NIVELL AVANÇAT C1

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

Bon domini de coneixements, destreses i actituds necessaris per abordar en extensió la dimensió social de l'ús de l'idioma en la comprensió de textos orals, incloent-hi marcadors lingüístics de relacions socials, normes de cortesia, modismes i expressions de saviesa popular, registres, dialectes i accents.

Competència i continguts estratègics.

Selecció i aplicació eficaç de les estratègies més adequades en cada cas per a la comprensió de la intenció, el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds dels parlants, tant implícites com explícites.

Competència i continguts funcionals.

Comprensió de les funcions comunicatives o actes de parla següents mitjançant els exponents orals de les funcions esmentades segons el context comunicatiu específic, tant a través d'actes

de parla directes com indirectes, en una varietat àmplia de registres (familiar, informal, neutre, formal):

Funcions o actes de parla assertius, relacionats amb l'expressió del coneixement, l'opinió, la creença i la conjectura: afirmar; anunciar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord; expressar desconeixement, dubte, escepticisme, una opinió; formular hipòtesis; identificar i identificar-se; informar; objectar; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.

- Funcions o actes de parla compromissius, relacionats amb l'expressió d'oferiment, intenció, voluntat i decisió: accedir; admetre; consentir; expressar la intenció o voluntat de fer alguna cosa; convidar; jurar; negar-se a fer alguna cosa; oferir alguna cosa; oferir ajuda; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; retractar-se.

- Funcions o actes de parla directius, que tenen com a finalitat que el destinatari faci o no faci alguna cosa, tant si això és al seu torn un acte verbal com una acció d'una altra índole: aconsellar; advertir; alertar; amenaçar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; intimidar; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació, instruccions, opinió, permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'algú; prohibir; proposar; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; restringir; pregar; sol·licitar; suggerir; suplicar.

- Funcions o actes de parla fàtics i solidaris, que es fan per establir o mantenir el contacte social i expressar actituds respecte als altres: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; consolar; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar; fer compliments; insultar; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; refusar; saludar; tranquil·litzar.

- Funcions o actes de parla expressius, amb què s'expressen actituds i sentiments davant situacions determinades: acusar; defensar; exculpar; expressar admiració, afecte, alegria o felicitat, alleujament, ansietat i preocupació, estima o simpatia, aprovació i desaprovació, penediment, confiança i desconfiança, decepció, desinterès i interès, menyspreu, disgust, dolor, dubte, escepticisme, esperança i desesperança, estimació, insatisfacció, orgull, preferència, ressentiment, resignació, satisfacció, sorpresa i estranyesa, temor, tristesa, vergonya; lamentar; retreure.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i comprensió de models contextuais i patrons textuais complexos propis de la llengua oral monològica i dialògica, en diverses varietats de la llengua i segons el context específic, fins i tot especialitzat.

- Coherència textual: adequació del text oral al context comunicatiu (tipus i format de text; varietat de llengua; registre; tema; enfocament i contingut: selecció de contingut rellevant, selecció d'estructures sintàctiques, selecció lèxica; context espaciotemporal: referència espacial, referència temporal).

- Cohesió textual: organització interna del text oral. Inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual: mecanismes iniciadors (presa de contacte, etc.); introducció del tema; tematització; desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic (manteniment del tema: correferència; el·lipsi; repetició; reformulació; èmfasi. Expansió temàtica: exemplificació; reforç; contrast; introducció de subtemes. Canvi temàtic: digressió; recuperació del tema); conclusió del discurs: resum/recapitulació, indicació de tancament textual i tancament textual.

Competència i continguts sintàctics.

Reconeixement i comprensió dels significats associats a estructures sintàctiques complexes pròpies de la llengua oral, segons l'àmbit i el context comunicatiu, tant generals com específics, per expressar:

- L'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];
- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició); el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat);
- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;
- la modalitat lògica i apreciativa (afirmació, negació, interrogació, exclamació, exhortació; factualitat, certesa, creença, conjectura, dubte; capacitat/habilitat; possibilitat, probabilitat, necessitat; prescripció, prohibició, obligació, permís, autorització; volició, intenció i altres actes de parla);
- la manera i les característiques dels estats, els processos i les accions;
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);
- relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Comprensió d'una àmplia gamma lèxica oral d'ús general, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot.

Competència i continguts foneticofonològics.

Percepció dels patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació d'ús general en diverses varietats de la llengua, i en entorns específics segons l'àmbit i el context comunicatiu, i comprensió dels diversos significats i intencions comunicatives associats a aquests, incloent-hi variants de sons i fonemes vocàlics i consonàntics i les seves respectives combinacions, variants de processos fonològics d'ensordiment, sonorització, assimilació, elisió, palatalització, nasalització, epèntesi, alternança vocàlica i d'altres, i canvis d'accent i tonicitat en l'oració amb implicacions sintàctiques i comunicatives.

Producció i coproducció de textos orals.

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

Bon domini de coneixements, destreses i actituds necessaris per abordar en extensió la dimensió social de l'ús de l'idioma en la producció i coproducció de textos orals, incloent-hi marcadors lingüístics de relacions socials, normes de cortesia, modismes i expressions de saviesa popular, registres, dialectes i accents.

Competència i continguts estratègics.

Domini de les estratègies discursives i de compensació que permetin expressar el que es vol dir adequant amb eficàcia el discurs a cada situació comunicativa, i que facin imperceptibles les dificultats ocasionals.

Competència i continguts funcionals.

Acompliment de les funcions comunicatives o actes de parla següents, mitjançant els exponents orals de les funcions esmentades més adequats per a cada context comunicatiu específic, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una àmplia varietat de registres (familiar, informal, neutre, formal):

- Funcions o actes de parla assertius, relacionats amb l'expressió del coneixement, l'opinió, la creença i la conjectura: afirmar; anunciar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord;

expressar desconeixement, dubte, escepticisme, una opinió; formular hipòtesis; identificar i identificar-se; informar; objectar; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.

- Funcions o actes de parla compromissius, relacionats amb l'expressió d'ofertament, intenció, voluntat i decisió: accedir; admetre; consentir; expressar la intenció o voluntat de fer alguna cosa; convidar; jurar; negar-se a fer alguna cosa; oferir alguna cosa; oferir ajuda; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; retractar-se.

- Funcions o actes de parla directius, que tenen com a finalitat que el destinatari faci o no faci alguna cosa, tant si això és al seu torn un acte verbal com una acció d'una altra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació, instruccions, opinió, permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'algú; prohibir; proposar; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; restringir; pregar; sol·licitar; suggerir; suplicar.

- Funcions o actes de parla fàtics i solidaris, que es fan per establir o mantenir el contacte social i expressar actituds respecte als altres: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; consolar; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar; fer compliments; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; refusar; saludar; tranquil·litzar.

- Funcions o actes de parla expressius, amb què s'expressen actituds i sentiments davant situacions determinades: acusar; defensar; exculpar; expressar admiració, afecte, alegria o felicitat, alleujament, ansietat i preocupació, estima o simpatia, aprovació i desaprovació, penediment, confiança i desconfiança, decepció, desinterès i interès, menyspreu, disgust, dolor, dubte, escepticisme, esperança i desesperança, estimació, insatisfacció, orgull, preferència, ressentiment, resignació, satisfacció, sorpresa i estranyesa, temor, tristesa, vergonya; lamentar; retreure.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i construcció de models contextuais i patrons textuais complexos propis de la llengua oral monològica i dialògica, en diverses varietats de la llengua i segons el context específic, fins i tot especialitzat:

- Coherència textual: adequació del text oral al context comunicatiu (tipus i format de text; varietat de llengua; registre; tema; enfocament i contingut: selecció de contingut rellevant, selecció d'estructures sintàctiques, selecció lèxica; context espaciotemporal: referència espacial, referència temporal).

- Cohesió textual: organització interna del text oral. Inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual: mecanismes iniciadors (presa de contacte, etc.); introducció del tema; tematització; desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic (manteniment del tema: correferència; el·lipsi; repetició; reformulació; èmfasi. Expansió temàtica: exemplificació; reforç; contrast; introducció de subtemes. Canvi temàtic: digressió; recuperació del tema); conclusió del discurs: resum/recapitulació, indicació de tancament textual i tancament textual.

Competència i continguts sintàctics.

Coneixement, selecció en funció de la intenció comunicativa segons l'àmbit i el context tant general com específic, i ús d'estructures sintàctiques complexes pròpies de la llengua oral per expressar:

- l'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];

- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició);

- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat);
- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;
- la modalitat lògica i apreciativa (afirmació, negació, interrogació, exclamació, exhortació; factualitat, certesa, creença, conjectura, dubte; capacitat/habilitat; possibilitat, probabilitat, necessitat; prescripció, prohibició, obligació, permís, autorització; volició, intenció i altres actes de parla);
- la manera i les característiques dels estats, els processos i les accions;
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);
- relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Coneixement i utilització correcta, i adequada al context, d'una àmplia gamma lèxica oral de caràcter general, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot.

Competència i continguts foneticofonològics.

Selecció, segons la intenció comunicativa, i producció dels patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació d'ús general en diverses varietats de la llengua, i en entorns específics segons l'àmbit i el context comunicatiu, i transmissió dels diversos significats i intencions comunicatives associats a aquests, incloent-hi variants de sons i fonemes vocàlics i consonàntics i les seves respectives combinacions, variants de processos fonològics d'ensordiment, sonorització, assimilació, elisió, palatalització, nasalització, epèntesi, alternança vocàlica i d'altres, i canvis d'accent i tonicitat en l'oració amb implicacions sintàctiques comunicatives.

Comprensió de textos escrits

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

Bon domini de coneixements, destreses i actituds necessaris per abordar en extensió la dimensió social de l'ús de l'idioma en la comprensió de textos escrits, incloent-hi marcadors lingüístics de relacions socials, normes de cortesia, modismes i expressions de saviesa popular, registres i dialectes.

Competència i continguts estratègics.

Selecció i aplicació eficaç de les estratègies més adequades per comprendre el que es pretén o es requereix en cada cas, i utilització de les claus contextuais, discursives, gramaticals, lèxiques i ortotipogràfiques amb la finalitat d'inferir l'actitud, la predisposició mental i les intencions de l'autor.

Competència i continguts funcionals.

Comprensió de les funcions comunicatives o actes de parla següents mitjançant els exponents escrits de les funcions esmentades segons el context comunicatiu específic, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una àmplia varietat de registres (familiar, informal, neutre, formal):

- Funcions o actes de parla assertius, relacionats amb l'expressió del coneixement, l'opinió, la creença i la conjectura: afirmar; anunciar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord; expressar desconeixement, dubte, escepticisme, una opinió; formular hipòtesis; identificar i identificar-se; informar; objectar; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.
- Funcions o actes de parla compromissius, relacionats amb l'expressió d'oferiment, intenció, voluntat i decisió: accedir; admetre; consentir; expressar la intenció o voluntat de fer

alguna cosa; convidar; jurar; negar-se a fer alguna cosa; oferir alguna cosa; oferir ajuda; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; retractar-se.

- Funcions o actes de parla directius, que tenen com a finalitat que el destinatari faci o no faci alguna cosa, tant si això és al seu torn un acte verbal com una acció d'una altra índole: aconsellar; advertir; alertar; amenaçar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; intimidar; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació, instruccions, opinió, permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'algú; prohibir; proposar; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; restringir; pregar; sol·licitar; suggerir; suplicar.

- Funcions o actes de parla fàtics i solidaris, que es fan per establir o mantenir el contacte social i expressar actituds respecte als altres: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; consolar; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar; fer compliments; insultar; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; refusar; saludar; tranquil·litzar.

- Funcions o actes de parla expressius, amb què s'expressen actituds i sentiments davant situacions determinades: acusar; defensar; exculpar; expressar admiració, afecte, alegria o felicitat, alleujament, ansietat i preocupació, estima o simpatia, aprovació i desaprovació, penediment, confiança i desconfiança, decepció, desinterès i interès, menyspreu, disgust, dolor, dubte, escepticisme, esperança i desesperança, estimació, insatisfacció, orgull, preferència, ressentiment, resignació, satisfacció, sorpresa i estranyesa, temor, tristesa, vergonya; lamentar; retreure.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i comprensió de models contextuais i patrons textuais complexos propis de la llengua escrita, en diverses varietats de la llengua i segons el context específic, fins i tot especialitzat:

- Coherència textual: adequació del text escrit al context comunicatiu (tipus i format de text; varietat de llengua; registre; tema; enfocament i contingut: selecció de contingut rellevant, selecció d'estructures sintàctiques, selecció lèxica; context espaciotemporal: referència espacial, referènciatemporal).

- Cohesió textual: organització interna del text escrit. Inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual: mecanismes iniciadors (presa de contacte, etc.); introducció del tema; tematització; desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic (manteniment del tema: correferència; el·lipsi; repetició; reformulació; èmfasi. Expansió temàtica: exemplificació; reforç; contrast; introducció de subtemes. Canvi temàtic: digressió; recuperació del tema); conclusió del discurs: resum/recapitulació, indicació de tancament textual i tancament textual.

Competència i continguts sintàctics.

Reconeixement i comprensió dels significats associats a estructures sintàctiques complexes pròpies de la llengua escrita, segons l'àmbit i el context comunicatiu, tant generals com específics, per expressar:

- l'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];

- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició);

- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat);

- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;

- la modalitat lògica i apreciativa (afirmació, negació, interrogació, exclamació, exhortació; factualitat, certesa, creença, conjectura, dubte; capacitat/habilitat; possibilitat, probabilitat, necessitat; prescripció, prohibició, obligació, permís, autorització; volició, intenció i altres actes de parla);
 - la manera i les característiques dels estats, els processos i les accions;
 - estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);
 - relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Comprensió d'una àmplia gamma lèxica escrita d'ús general, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot.

Competència i continguts ortotipogràfics.

Comprensió dels significats generals i específics, segons el context de comunicació, associats a les convencions ortotipogràfiques de la llengua meta, incloent-hi trets de format; valors discursius dels signes tipogràfics, ortogràfics i de puntuació; adaptació ortogràfica de préstecs; variants en la representació gràfica de fonemes i sons; variants de l'alfabet o els caràcters, i els seus usos en les diverses formes.

Producció i coproducció de textos escrits.

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

Bon domini de coneixements, destreses i actituds necessaris per abordar en extensió la dimensió social de l'ús de l'idioma en la producció i coproducció de textos escrits, incloent-hi marcadors lingüístics de relacions socials, normes de cortesia, modismes i expressions de saviesa popular, registres i dialectes.

Competència i continguts estratègics.

Aplicació flexible i eficaç de les estratègies més adequades en cada cas per elaborar una gamma àmplia de textos escrits complexos ajustats al seu context específic, planificant el missatge i els mitjans en funció de l'efecte sobre el receptor.

Competència i continguts funcionals.

Acompliment de les funcions comunicatives o actes de parla següents, mitjançant els exponents escrits de les funcions esmentades més adequats per a cada context comunicatiu específic, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una varietat àmplia de registres (familiar, informal, neutre, formal):

- Funcions o actes de parla assertius, relacionats amb l'expressió del coneixement, l'opinió, la creença i la conjectura: afirmar; anunciar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord; expressar desconeixement, dubte, escepticisme, una opinió; formular hipòtesis; identificar i identificar-se; informar; objectar; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.
- Funcions o actes de parla compromissius, relacionats amb l'expressió d'oferiment, intenció, voluntat i decisió: accedir; admetre; consentir; expressar la intenció o voluntat de fer alguna cosa; convidar; jurar; negar-se a fer alguna cosa; oferir alguna cosa; oferir ajuda; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; retractar-se.
- Funcions o actes de parla directius, que tenen com a finalitat que el destinatari faci o no faci alguna cosa, tant si això és al seu torn un acte verbal com una acció d'una altra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació, instruccions, opinió,

permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'algú; prohibir; proposar; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; restringir; pregar; sol·licitar; suggerir; suplicar.

- Funcions o actes de parla fàtics i solidaris, que es fan per establir o mantenir el contacte social i expressar actituds respecte als altres: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; consolar; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar; fer compliments; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; refusar; saludar; tranquil·litzar.

- Funcions o actes de parla expressius, amb què s'expressen actituds i sentiments davant situacions determinades: acusar; defensar; exculpar; expressar admiració, afecte, alegria o felicitat, alleujament, ansietat i preocupació, estima o simpatia, aprovació i desaprovació, penediment, confiança i desconfiança, decepció, desinterès i interès, menyspreu, disgust, dolor, dubte, escepticisme, esperança i desesperança, estimació, insatisfacció, orgull, preferència, ressentiment, resignació, satisfacció, sorpresa i estranyesa, temor, tristesa, vergonya; lamentar; retreure.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i construcció de models contextuals i patrons textuais complexos propis de la llengua escrita, en diverses varietats de la llengua i segons el context específic, fins i tot especialitzat:

- Coherència textual: adequació del text escrit al context comunicatiu (tipus i format de text; varietat de llengua; registre; tema; enfocament i contingut: selecció de contingut rellevant, selecció d'estructures sintàctiques, selecció lèxica; context espaciotemporal: referència espacial, referènciatemporal).

- Cohesió textual: organització interna del text escrit. Inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual: mecanismes iniciadors (presa de contacte, etc.); introducció del tema; tematització; desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic (manteniment del tema: correferència; el·lipsi; repetició; reformulació; èmfasi. Expansió temàtica: exemplificació; reforç; contrast; introducció de subtemes. Canvi temàtic: digressió; recuperació del tema); conclusió del discurs: resum/recapitulació, indicació de tancament textual i tancament textual.

Competència i continguts sintàctics.

Coneixement, selecció en funció de la intenció comunicativa segons l'àmbit i el context, tant general com específic, i ús d'estructures sintàctiques complexes pròpies de la llengua escrita per expressar:

- l'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];

- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició);

- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat)

- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;

- la modalitat lògica i apreciativa (afirmació, negació, interrogació, exclamació, exhortació; factualitat, certesa, creença, conjectura, dubte; capacitat/habilitat; possibilitat, probabilitat, necessitat; prescripció, prohibició, obligació, permís, autorització; volició, intenció i altres actes de parla);

- la manera i les característiques dels estats, els processos i les accions;

- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);

- relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Utilització correcta, i adequada al context, d'una àmplia gamma lèxica escrita d'ús general, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot.

Competència i continguts ortotipogràfics.

Utilització correcta, i adequada al context, de les convencions ortotipogràfiques de la llengua meta, incloent-hi trets de format; valors discursius dels signes tipogràfics, ortogràfics i de puntuació; adaptació ortogràfica de préstecs; variants en la representació gràfica de fonemes i sons; variants de l'alfabet o els caràcters, i els seus usos en les diverses formes.

Mediació

Competència i continguts interculturals.

Bon domini dels coneixements, les destreses i les actituds interculturals que permetin portar a terme activitats de mediació amb facilitat i eficàcia: consciència de l'alteritat; consciència sociolingüística; coneixements culturals específics; observació; escolta, avaluació; interpretació; posada en relació; adaptació; imparcialitat; metacomunicació; respecte; curiositat; obertura de mires; tolerància.

NIVELL AVANÇAT C2

Comprensió de textos orals

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

Domini dels coneixements, les destreses i les actituds necessaris per abordar la dimensió social de l'ús de l'idioma en la comprensió de textos orals, i apreciació de les subtileses i implicacions dels aspectes socioculturals de la comunicació natural, eficaç i precisa, incloent-hi els usos emocional, al·lusiu i humorístic de l'idioma, fet que suposa reconèixer i comprendre les intencions comunicatives d'una gamma àmplia de marcadors lingüístics de relacions socials, normes de cortesia, modismes i expressions de saviesa popular, registres, dialectes i accents, i una gran diversitat d'expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals i d'argot.

Competència i continguts estratègics.

Utilització eficaç de les claus contextuais, discursives, gramaticals, lèxiques i foneticofonològiques amb la finalitat d'inferir l'actitud, la predisposició mental i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

Competència i continguts funcionals.

Comprensió de les funcions comunicatives o actes de parla següents mitjançant els exponents orals propis de cada context comunicatiu específic, fins i tot especialitzat, tant a través d'actes de parla indirectes com directes, en qualsevol registre (íntim, familiar, informal, neutre, formal, solemne):

- Funcions o actes de parla assertius, relacionats amb l'expressió del coneixement, l'opinió, la creença i la conjectura: afirmar; anunciar; postil·lar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord; expressar desconeixement, dubte, escepticisme, una opinió; formular hipòtesis; identificar i identificar-se; informar; objectar; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.

- Funcions o actes de parla compromissius, relacionats amb l'expressió d'oferiment, intenció, voluntat i decisió: accedir; admetre; consentir; expressar la intenció o voluntat de fer alguna cosa; convidar; jurar; negar-se a fer alguna cosa; oferir alguna cosa; oferir ajuda; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; retractar-se.

- Funcions o actes de parla directius, que tenen com a finalitat que el destinatari faci o no faci alguna cosa, tant si això és al seu torn un acte verbal com una acció d'una altra índole:

aconsellar; advertir; alertar; amenaçar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; intimidar; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació, instruccions, opinió, permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'algú; prohibir; proposar; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; restringir; pregar; sol·licitar; suggerir; suplicar.

- Funcions o actes de parla fàtics i solidaris, que es fan per establir o mantenir el contacte social i expressar actituds respecte als altres: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; consolar; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar; fer compliments; insultar; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; refusar; saludar; tranquil·litzar.

- Funcions o actes de parla expressius, amb què s'expressen actituds i sentiments davant situacions determinades: acusar; defensar; exculpar; expressar admiració, afecte, alegria o felicitat, alleujament, ansietat i preocupació, estima o simpatia, aprovació i desaprovació, penediment, confiança i desconfiança, decepció, desinterès i interès, menyspreu, disgust, dolor, dubte, escepticisme, esperança i desesperança, estimació, insatisfacció, orgull, preferència, ressentiment, resignació, satisfacció, sorpresa i estranyesa, temor, tristesa, vergonya; lamentar; retreure.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i comprensió d'una gamma àmplia de models contextuais i patrons textuais complexos propis de la llengua oral monològica i dialògica, en diverses varietats de la llengua i en qualsevol registre, apreciament un ric repertori de recursos de producció i processament de textos ajustats a contextos específics, fins i tot especialitzats:

- Coherència textual: adequació del text oral al context comunicatiu (tipus i format de text; varietat de llengua; registre; tema; enfocament i contingut: selecció de contingut rellevant, selecció d'estructures sintàctiques, selecció lèxica; context espaciotemporal: referència espacial, referència temporal).

- Cohesió textual: organització interna del text oral. Inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual: mecanismes iniciadors (presa de contacte, etc.); introducció del tema; tematització; desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic (manteniment del tema: correferència; el·lipsi; repetició; reformulació; èmfasi. Expansió temàtica: exemplificació; reforç; contrast; introducció de subtemes. Canvi temàtic: digressió; recuperació del tema); conclusió del discurs: resum/recapitulació, indicació de tancament textual i tancament textual.

Competència i continguts sintàctics.

Reconeixement i comprensió dels significats associats a estructures sintàctiques formalment i conceptualment complexes pròpies de la llengua oral, segons l'àmbit i el context comunicatiu, tant generals com específics, per expressar:

- l'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];

- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició);

- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat);

- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;

- la modalitat lògica i apreciativa (afirmació, negació, interrogació, exclamació, exhortació; factualitat, certesa, creença, conjectura, dubte; capacitat/habilitat; possibilitat, probabilitat,

necessitat; prescripció, prohibició, obligació, permís, autorització; volició, intenció i altres actes de parla);

- la manera i les característiques dels estats, els processos i les accions;
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);
- relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Comprensió d'una rica gamma lèxica oral d'ús general, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i apreciació dels nivells connotatius del significat.

Competència i continguts foneticofonològics.

Percepció dels patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació d'ús general en diverses varietats de la llengua, i en entorns específics segons l'àmbit i el context comunicatius, i comprensió dels diversos significats i intencions comunicatives associats a aquests, incloent-hi variants de sons i fonemes vocàlics i consonàntics i les seves respectives combinacions, variants de processos fonològics d'ensordiment, sonorització, assimilació, elisió, palatalització, nasalització, epèntesi, alternança vocàlica i d'altres, i canvis d'accent i tonicitat en l'oració amb implicacions sintàctiques i comunicatives.

Producció i coproducció de textos orals

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

Domini de coneixements, destreses i actituds necessaris per abordar en extensió la dimensió social de l'ús de l'idioma en la producció i coproducció de textos orals, incloent-hi marcadors lingüístics de relacions socials, normes de cortesia, modismes i expressions de saviesa popular, registres, dialectes i accents.

Competència i continguts estratègics.

Domini de les estratègies discursives i de compensació que permetin expressar el que es vol dir sense cap limitació, adequant amb eficàcia el discurs a cada situació comunicativa específica de caràcter complex.

Competència i continguts funcionals.

- Acompliment de les funcions comunicatives o actes de parla següents, mitjançant exponents complexos orals de les funcions esmentades, adequats a cada context comunicatiu específic, tant a través d'actes de parla indirectes com directes, en qualsevol registre (íntim, familiar, informal, neutre, formal, solemne):
 - Funcions o actes de parla assertius, relacionats amb l'expressió del coneixement, l'opinió, la creença i la conjectura: afirmar; anunciar; postillar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord; expressar desconeixement, dubte, escepticisme, una opinió; formular hipòtesis; identificar i identificar-se; informar; objectar; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.
 - Funcions o actes de parla compromissius, relacionats amb l'expressió d'oferiment, intenció, voluntat i decisió: accedir; admetre; consentir; expressar la intenció o voluntat de fer alguna cosa; convidar; jurar; negar-se a fer alguna cosa; oferir alguna cosa; oferir ajuda; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; retractar-se.
 - Funcions o actes de parla directius, que tenen com a finalitat que el destinatari faci o no faci alguna cosa, tant si això és al seu torn un acte verbal com una acció d'una altra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació, instruccions, opinió, permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna

cosa o d'algú; prohibir; proposar; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; restringir; pregar; sol·licitar; suggerir; suplicar.

- Funcions o actes de parla fàtics i solidaris, que es fan per establir o mantenir el contacte social i expressar actituds respecte als altres: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; consolar; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar; fer compliments; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; refusar; saludar; tranquil·litzar.

- Funcions o actes de parla expressius, amb què s'expressen actituds i sentiments davant situacions determinades: acusar; defensar; exculpar; expressar admiració, afecte, alegria o felicitat, alleujament, ansietat i preocupació, estima o simpatia, aprovació i desaprovació, penediment, confiança i desconfiança, decepció, desinterès i interès, menyspreu, disgust, dolor, dubte, escepticisme, esperança i desesperança, estimació, insatisfacció, orgull, preferència, ressentiment, resignació, satisfacció, sorpresa i estranyesa, temor, tristesa, vergonya; lamentar; retreure.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i construcció de models contextuals i patrons textuais complexos propis de la llengua oral monològica i dialògica, en diverses varietats de la llengua i segons el context específic, fins i tot especialitzat:

- Coherència textual: adequació del text oral al context comunicatiu (tipus i format de text; varietat de llengua; registre; tema; enfocament i contingut: selecció de contingut rellevant, selecció d'estructures sintàctiques, selecció lèxica; context spatiotemporal: referència espacial, referència temporal).
- Cohesió textual: organització interna del text oral. Inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual: mecanismes iniciadors (presa de contacte, etc.); introducció del tema; tematització; desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic (manteniment del tema: correferència; el·lipsi; repetició; reformulació; èmfasi. Expansió temàtica: exemplificació; reforç; contrast; introducció de subtemes. Canvi temàtic: digressió; recuperació del tema); conclusió del discurs: resum/recapitulació, indicació de tancament textual i tancament textual.

Competència i continguts sintàctics.

Coneixement, selecció en funció de la intenció comunicativa segons l'àmbit i el context tant general com específic, i ús d'estructures sintàctiques complexes pròpies de la llengua oral per expressar:

- l'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];
- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició);
- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat);
- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;
- la modalitat lògica i apreciativa (afirmació, negació, interrogació, exclamació, exhortació; factualitat, certesa, creença, conjectura, dubte; capacitat/habilitat; possibilitat, probabilitat, necessitat; prescripció, prohibició, obligació, permís, autorització; volició, intenció i altres actes de parla);
- la manera i les característiques dels estats, els processos i les accions;
- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);

- relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Coneixement i utilització correcta, i adequada al context, d'una rica gamma lèxica oral de caràcter general, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot.

Competència i continguts foneticofonològics.

Selecció, segons la intenció comunicativa, i producció dels patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació d'ús general en diverses varietats de la llengua, i en entorns específics segons l'àmbit i el context comunicatiu, i transmissió dels diversos significats i intencions comunicatives associats a aquests, incloent-hi variants de sons i fonemes vocàlics i consonàntics i les seves respectives combinacions, variants de processos fonològics d'ensordiment, sonorització, assimilació, elisió, palatalització, nasalització, epèntesi, alternança vocàlica i altres, i canvis d'accent i tonicitat en l'oració amb implicacions sintàctiques i comunicatives per expressar matisos subtils de significat.

Comprensió de textos escrits.

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

Domini dels coneixements, les destreses i les actituds necessaris per abordar la dimensió social de l'ús de l'idioma en la comprensió de textos escrits, i apreciació de les subtileses i implicacions dels aspectes socioculturals de la comunicació escrita, incloent-hi els usos emocional, al·lusiu i humorístic de l'idioma, fet que suposa reconèixer i comprendre les intencions comunicatives d'una gamma àmplia de marcadors lingüístics de relacions socials, normes de cortesia, modismes i expressions de saviesa popular, registres, i dialectes, i una gran diversitat d'expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals i d'argot.

Competència i continguts estratègics.

Selecció i aplicació eficaç de les estratègies més adequades per comprendre el que es pretén o es requereix en cada cas, i utilització de les claus contextuals, discursives, gramaticals, lèxiques i ortotipogràfiques amb la finalitat d'inferir l'actitud, la predisposició mental i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

Competència i continguts funcionals.

- Comprensió de les funcions comunicatives o actes de parla següents mitjançant els exponents escrits d'aquestes funcions segons el context comunicatiu específic, tant a través d'actes de parla indirectes com directes, en qualsevol registre (íntim, familiar, informal, neutre, formal, solemne):

- Funcions o actes de parla assertius, relacionats amb l'expressió del coneixement, l'opinió, la creença i la conjectura: afirmar; anunciar; postillar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord; expressar desconeixement, dubte, escepticisme, una opinió; formular hipòtesis; identificar i identificar-se; informar; objectar; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.

- Funcions o actes de parla compromissius, relacionats amb l'expressió d'oferiment, intenció, voluntat i decisió: accedir; admetre; consentir; expressar la intenció o voluntat de fer alguna cosa; convidar; jurar; negar-se a fer alguna cosa; oferir alguna cosa; oferir ajuda; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; retractar-se.

- Funcions o actes de parla directius, que tenen com a finalitat que el destinatari faci o no faci alguna cosa, tant si això és al seu torn un acte verbal com una acció d'una altra índole: aconsellar; advertir; alertar; amenaçar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; intimidar; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació,

instruccions, opinió, permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'algú; prohibir; proposar; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; restringir; pregar; sol·licitar; suggerir; suplicar.

- Funcions o actes de parla fàtics i solidaris, que es fan per establir o mantenir el contacte social i expressar actituds respecte als altres: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; consolar; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar; fer compliments; insultar; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; refusar; saludar; tranquil·litzar.

- Funcions o actes de parla expressius, amb què s'expressen actituds i sentiments davant situacions determinades: acusar; defensar; exculpar; expressar admiració, afecte, alegria o felicitat, alleujament, ansietat i preocupació, estima o simpatia, aprovació i desaprovació, penediment, confiança i desconfiança, decepció, desinterès i interès, menyspreu, disgust, dolor, dubte, escepticisme, esperança i desesperança, estimació, insatisfacció, orgull, preferència, ressentiment, resignació, satisfacció, sorpresa i estranyesa, temor, tristesa, vergonya; lamentar; retreure.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i comprensió de models contextuals i patrons textuais complexos propis de la llengua escrita, en diverses varietats de la llengua i segons el context específic, fins i tot especialitzat:

- Coherència textual: adequació del text escrit al context comunicatiu (tipus i format de text; varietat de llengua; registre; tema; enfocament i contingut: selecció de contingut rellevant, selecció d'estructures sintàctiques, selecció lèxica; context espaciotemporal: referència espacial, referènciatemporal).

- Cohesió textual: organització interna del text escrit. Inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual: mecanismes iniciadors (presa de contacte, etc.); introducció del tema; tematització; desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic (manteniment del tema: correferència; el·lipsi; repetició; reformulació; èmfasi. Expansió temàtica: exemplificació; reforç; contrast; introducció de subtemes. Canvi temàtic: digressió; recuperació del tema); conclusió del discurs: resum/recapitulació, indicació de tancament textual i tancament textual.

Competència i continguts sintàctics.

Reconeixement i comprensió dels significats associats a estructures sintàctiques complexes pròpies de la llengua escrita, segons l'àmbit i el context comunicatiu, tant generals com específics, per expressar:

- l'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];

- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició);

- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat);

- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;

- la modalitat lògica i apreciativa (afirmació, negació, interrogació, exclamació, exhortació; factualitat, certesa, creença, conjectura, dubte; capacitat/habilitat; possibilitat, probabilitat, necessitat; prescripció, prohibició, obligació, permís, autorització; volició, intenció i altres actes de parla);

- la manera i les característiques dels estats, els processos i les accions;

- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);

- relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Comprensió d'una rica gamma lèxica escrita d'ús general, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot.

Competència i continguts ortotipogràfics.

Comprensió dels significats generals i específics, segons el context de comunicació, associats a les convencions ortotipogràfiques de la llengua meta, incloent-hi trets de format; valors discursius dels signes tipogràfics, ortogràfics i de puntuació; adaptació ortogràfica de préstecs; variants en la representació gràfica de fonemes i sons; variants de l'alfabet o els caràcters, i els seus usos en les diverses formes.

Producció i coproducció de textos escrits.

Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

Domini dels coneixements, les destreses i les actituds necessaris, i apreciació de les subtils implicacions dels aspectes socioculturals de la comunicació escrita, per a la producció i coproducció de textos escrits, incloent-hi els usos emocional, al·lusiu i humorístic.

Competència i continguts estratègics.

Aplicació natural i eficaç de les estratègies discursives i de compensació més adequades en cada cas per elaborar una gamma àmplia de textos complexos ajustats al seu context específic, fins i tot especialitzat, planificant el missatge i els mitjans en funció de l'efecte que es vol o s'ha de produir sobre el receptor.

Competència i continguts funcionals.

Acompliment de les funcions comunicatives o actes de parla següents, mitjançant els exponents escrits d'aquestes funcions més adequats per a cada context comunicatiu específic, tant a través d'actes de parla indirectes com directes, en qualsevol registre (íntim, familiar, informal, neutre, formal, solemne):

- Funcions o actes de parla assertius, relacionats amb l'expressió del coneixement, l'opinió, la creença i la conjectura: afirmar; anunciar; postillar; assentir; atribuir; classificar; confirmar la veracitat d'un fet; conjecturar; corroborar; descriure; desmentir; dissentir; expressar acord i desacord; expressar desconeixement, dubte, escepticisme, una opinió; formular hipòtesis; identificar i identificar-se; informar; objectar; predir; rebatre; rectificar; replicar; suposar.
- Funcions o actes de parla compromissius, relacionats amb l'expressió d'oferiment, intenció, voluntat i decisió: accedir; admetre; consentir; expressar la intenció o voluntat de fer alguna cosa; convidar; jurar; negar-se a fer alguna cosa; oferir alguna cosa; oferir ajuda; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; retractar-se.
- Funcions o actes de parla directius, que tenen com a finalitat que el destinatari faci o no faci alguna cosa, tant si això és al seu torn un acte verbal com una acció d'una altra índole: aconsellar; advertir; alertar; animar; autoritzar; donar instruccions; donar permís; demanar; denegar; desanimar; desestimar; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; dissuadir; exigir; ordenar; demanar alguna cosa, ajuda, confirmació, consell, informació, instruccions, opinió, permís, que algú faci alguna cosa; negar permís a algú; persuadir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'algú; prohibir; proposar; reclamar; recomanar; recordar alguna cosa a algú; restringir; pregar; sol·licitar; suggerir; suplicar.
- Funcions o actes de parla fàtics i solidaris, que es fan per establir o mantenir el contacte social i expressar actituds respecte als altres: acceptar i declinar una invitació; agrair; atreure l'atenció; compadir-se; consolar; donar la benvinguda; acomiadar-se; expressar condol; felicitar;

fer compliments; interessar-se per algú o alguna cosa; convidar; demanar disculpes; presentar-se i presentar algú; refusar; saludar; tranquil·litzar.

- Funcions o actes de parla expressius, amb què s'expressen actituds i sentiments davant situacions determinades: acusar; defensar; exculpar; expressar admiració, afecte, alegria o felicitat, alleujament, ansietat i preocupació, estima o simpatia, aprovació i desaprovació, penediment, confiança i desconfiança, decepció, desinterès i interès, menyspreu, disgust, dolor, dubte, escepticisme, esperança i desesperança, estimació, insatisfacció, orgull, preferència, ressentiment, resignació, satisfacció, sorpresa i estranyesa, temor, tristesa, vergonya; lamentar; retreure.

Competència i continguts discursius.

Coneixement i construcció de models contextuals i patrons textuais complexos propis de la llengua escrita, en diverses varietats de la llengua i segons el context específic, fins i tot especialitzat:

- Coherència textual: adequació del text escrit al context comunicatiu (tipus i format de text; varietat de llengua; registre; tema; enfocament i contingut: selecció de contingut rellevant, selecció d'estructures sintàctiques, selecció lèxica; context espaciotemporal: referència espacial, referènciatemporal).

- Cohesió textual: organització interna del text escrit. Inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual: mecanismes iniciadors (presa de contacte, etc.); introducció del tema; tematització; desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic (manteniment del tema: correferència; el·lipsi; repetició; reformulació; èmfasi. Expansió temàtica: exemplificació; reforç; contrast; introducció de subtemes. Canvi temàtic: digressió; recuperació del tema); conclusió del discurs: resum/recapitulació, indicació de tancament textual i tancament textual.

Competència i continguts sintàctics.

Coneixement, selecció en funció de la intenció comunicativa segons l'àmbit i el context, tant general com específic, i ús d'estructures sintàctiques complexes pròpies de la llengua escrita per expressar:

- l'entitat i les seves propietats [in/existència, qualitat (intrínseca i valorativa) i quantitat (nombre, quantitat i grau)];

- l'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància i disposició);

- el temps (ubicació temporal absoluta i relativa, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat);

- l'aspecte puntual, perfectiu/imperfectiu, duratiu, progressiu, habitual, prospectiu, incoatiu, terminatiu, iteratiu i causatiu;

- la modalitat lògica i apreciativa (afirmació, negació, interrogació, exclamació, exhortació; factualitat, certesa, creença, conjectura, dubte; capacitat/habilitat; possibilitat, probabilitat, necessitat; prescripció, prohibició, obligació, permís, autorització; volició, intenció i altres actes de parla);

la manera i les característiques dels estats, els processos i les accions;

- estats, esdeveniments, accions, processos i realitzacions: papers semàntics i focalització (estructures oracionals i ordre dels seus constituents);

- relacions lògiques de conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, finalitat, resultat i correlació.

Competència i continguts lèxics.

Utilització correcta, i adequada al context, d'una rica gamma lèxica escrita d'ús general, i més especialitzat dins de les àrees d'interès pròpies, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot.

Competència i continguts ortotipogràfics.

Utilització correcta, i adequada al context, de les convencions ortotipogràfiques de la llengua meta, incloent-hi trets de format; valors discursius dels signes tipogràfics, ortogràfics i de puntuació; adaptació ortogràfica de préstecs; variants en la representació gràfica de fonemes i sons; variants de l'alfabet o els caràcters, i els seus usos en les diverses formes.

Mediació

Competència i continguts interculturals.

Domini dels coneixements, les destreses i les actituds interculturals que permetin portar a terme activitats de mediació, fins i tot en situacions delicades o conflictives, amb naturalitat i eficàcia total: autoconsciència cultural; consciència de l'alteritat; consciència sociolingüística; coneixements culturals específics; coneixements culturals especialitzats; observació; escolta, avaluació; anàlisi; interpretació; posada en relació; adaptació (inclosa resiliència emocional); equanimitat; gestió de l'estrès; metacomunicació; resolució creativa de problemes; lideratge; respecte; empatia; curiositat; obertura de mires; assumpció de riscos; flexibilitat; tolerància; valors universals.

2.2 Continguts lingüístics

Nivell bàsic A2

GRAMÁTICA

Oració

- Concordança de subjecte-verb, subjecte-verb-atribut.
- Oracions declaratives, afirmatives i negatives.
- Ordre i absència dels elements de l'oració.
- Oracions interrogatives i exclamatives amb partícules i sense partícules. Estructures bàsiques.
- Interjeccions més usals.
- Oracions coordinades més usals amb els nexes més freqüents (copulatius, disjuntius, distributius i adversatius).
 - Oracions subordinades més usals (condicionals, causals temporals i comparatives).

Oracions subordinades introduïdes pel gerundi i els adverbis *mentre* i *quan*.

- Relacions temporals en el passat.
- Oracions impersonals.

Nom • Flexió bàsica de gènere i nombre en el vocabulari del nivell.

- Estructures amb el substantiu com a nucli del SN.
- Formació del femení: afegiment de -a al masculí; canvi de -e per -a; canvi de -o per -a; addició de -na als masculins acabats en vocal tònica.
- Formació del plural: afegiment de -s, -ns i -os; canvi de -a per -es.
- Concordança bàsica de gènere i nombre.
- Numerals cardinals.

Pronom

- Pronoms personals tòncics i febles que expressen dixi personal (jo, tu, ell, ella...; em, et, es...; -me, -te, -se...; m', t', s'...; 'm, 't, 's...).
- Pronoms febles (em, et, es, en, hi, ho...). Formes i combinacions dobles més habituals.
- Pronoms de tercera persona en funció de complement directe (el, la, els, les, l', -lo, -la, -los, -les, 'l, 'ls) i de complement indirecte (li, els, -li, -los).
- Pronom feble ho en funció d'atribut i en funció de CD neutre.
- En, hi, ho: usos necessaris en les funcions comunicatives. Pronom feble hi adverbial. Pronom feble en combinat amb la forma verbal hi ha. Forma de combinació s'hi. Formes de combinació pronominal amb el locatiu hi.

- Usos bàsics dels pronoms interrogatius més freqüents (qui, què, com, quan, quant, quin/a, quins/nes, on).
- Usos bàsics dels pronoms relatius què i on.
- Pronoms demostratius (aquest, este, aquell, aquella...).
- Pronoms neutres (açò, això, allò).
- Pronoms possessius (el meu, el teu, el seu, la seua...).
- Pronoms indefinits bàsics (algú, ningú, tots,

res...).

- Articles personals (en, na, n', el, la, l').
- Articles definits (el, la, l', els, les).
- Articles indefinits (un, una, uns, unes).
- Contracció dels articles masculins (al/als, del/dels, cal/cals,

can).

- Flexió de gènere i nombre dels adjectius en el vocabulari del nivell.
- Formació del femení: afegiment de -a al masculí; canvi de -e per -a; canvi de -o per -a; addició de -na als masculins acabats en vocal tònica.
- Formació del plural: afegiment de -s, -ns i -os; canvi de -a per -es.
- Estructures amb l'adjectiu com a nucli del CN. Estructures adjectives per formar

complements delnom: Mira que n'ets, de + adjectiu.

- Adjectius en grau superlatiu (el més ..., el menys ..., sufix -íssim).
- Estructura de la comparació (més ... que, menys ... que, tan ... com).
- Adjectius qualificatius de persones.
- Adjectius demostratius. Flexió de gènere i nombre.
- Adjectius possessius tòncics (el meu cotxe, la seua germana...). Adjectius possessius

àtons mésfreqüents (mon pare, ma casa, sa mare...).

- Adjectius numerals cardinals (quaranta cartes) i numerals ordinals fins al desé (la segona porta).
- Adjectius indefinits bàsics (algun, cap, gens, mateix, tot...).
- Adjectius quantitativs variables i invariables més bàsics (massa, més, menys, prou,

bastant, molt,poc).

Verb

- Estructures de l'oració simple amb el verb com a nucli del SV.
- Verbs regulars d'accions quotidianes: mode indicatiu (present, passat perifràstic, passat simple, perfet, plusquamperfet, futur), mode condicional (simple), mode imperatiu.
- Verbs irregulars: present dels verbs voler, poder, tindre i valdre; present i passat dels verbs nàixer, córrer, saber, voler, ser, dir-se, veure, anar, fer, estar, poder, tindre i conèixer; present d'indicatiu dels verbs ser, dir-se, viure, tindre, nàixer, conèixer, omplir i obrir.
- Subjuntiu de la conjugació regular i dels irregulars més usuals.
- Verb haver-hi.
- Ús dels impersonals nevar, ploure, fer sol, fer fred/calor, etc. en present, perfet i imperfet.
- Formes no personals: participis regulars i participis dels verbs dur, prendre, beure, descobrir, obrir,prendre i suspendre.
- Perífrasis d'obligació i probabilitat. Formes d'obligació amb haver de i caldre, en forma personal i impersonal.
- Correlació de temps verbals: contrast de passat (passat simple i perfet); concordança dels tempsverbals en passat (pretèrit imperfet, passat simple i perfet d'indicatiu).
- Fórmules i estructures:
- Estar + adjectiu.
- Tindre + SN.

- Hi hauria d'haver més... / N'hi hauria d'haver més.
- Vols que + subjuntiu present; doncs + imperatiu.
- He decidit (de) + infinitiu; he pensat + infinitiu, verb en futur.
- Anar a + infinitiu; estar + gerundi.
- És mentida / fals que + subjuntiu present/perfet; no és veritat que + subjuntiu present/perfet.
- Això no vol dir que + subjuntiu present, una cosa és que + subjuntiu present;
- encara que + subjuntiu present.
- (No) Havia d'haver + part.; (no) hauria d'haver + participi.
- Plusquamperfet de subjuntiu i condicional perfet en frases com: Si no m'haguera + infinitiu, hauria + participi...
- Per a fer advertències, imperatiu negatiu: no + present de subjuntiu.
- Per a preguntar i donar indicacions: On puc trobar un + SN?; Hi ha cap lloc on + present de subjuntiu?; Veu + SN?; Veu on hi ha...?; Quan + present de subjuntiu...; Hi ha + SN; Hi deu haver + SN; Hi ha d'haver + SN; N'hi ha un / algun...; N'hi deu haver un / algun...; N'hi ha d'haver un/algun... + S. Adverbial de lloc).
- Per a expressar hàbits (soler + infinitiu, acostumar a + infinitiu i estar acostumat a + infinitiu en present i en imperfet d'indicatiu).
- Per a expressar temor: Em fa por que + verb (futur)...; Em fa por que (no) + verb (present subjuntiu)...; Em fa por (de) + infinitiu...
- Per a donar consells: Per què no + present d'indicatiu?
- Per a recriminar algú de no haver fet alguna cosa que s'havia advertit anteriorment:
- T'he dit que (i variants) + imperfet subjuntiu.
- Per a justificar-se o disculpar-se de no haver fet alguna cosa: He hagut de + infinitiu; Vaig haver de + infinitiu.
- Per a posar objeccions o expressar dubte: Vols dir? Tingues en compte que..., estàs segur que...?; No ho veig gens clar...
- Per a narrar un esdeveniment passat, expressant alleujament i fent hipòtesis del que hauria pogut passar: Sort que...; Si no arriba a ser perquè / per...
- Per a expressar projectes o fer suposicions: segurament + futur; a la millor + futur; Podríem + infinitiu?; Què et semblaria si + imperfet de subjuntiu?; si + imperfet de subjuntiu?; I per què (en comptes de) + infinitiu) + no + verb en present?; Què faries si + imperfet de subjuntiu?
- Per a donar informació de manera directa: M'han dit que...; Es veu que...; Saps

que... Adverbi

- Adverbis de manera: bé, només, així, sobretot... Formació bàsica dels adverbis acabats en -ment, adjectiu (en femení) + -ment: rarament, fàcilment...
- Adverbis de quantitat: prou, molt, gens, cap, res, massa, només, sols, bastant...
- Adverbis modals: potser, qui sap, segurament, necessàriament, tal vegada, tal volta...
- Adverbis de temps: sempre, sovint, de vegades, de tant en tant, mai, ara, havent dinat, tard, prompte, aviat, ja, mentre, mentrestant, de demà en..., després, en acabar, per acabar; dies de la setmana; mesos de l'any, estacions.
- Adverbis de lloc: ací, allà, sota, sobre, dins, fora, al centre, dreta, esquerra, davant, darrere, al mig, dalt, baix, (a/al) davant, (a/al) darrere, (a) dins, (a) fora, a banda i banda, davant per davant...
- Adverbis i expressions equivalents de direcció, quantitat i manera: pujant, baixant, entrant a mà..., eixint, molt, poc, gens, almenys, prou, bastant, una mica, només, solament, a poc a poc, de pressa...
- Adverbis d'ordre: primer, després, tot seguit, finalment.

- Adverbis afirmatius i negatius: sí, no,

també... Preposició

- Usos bàsics de les preposicions àtones i de les tòniques més usuals.
- Locucions prepositives més habituals: a causa de, a força de, al llarg de...
- Ús de les preposicions amb, de, a davant de les partícules interrogatives qui, què, quin, etc.
- Ús de les preposicions de, per, sense per a formar determinants del nom.
- Ús de les formes

en/amb. DISCURS

Adequació

- Pràctica i ús del registre informal i estàndard en les situacions comunicatives del nivell i introducció al registre formal.
- Expressions freqüents per a expressar funcions socials com ara saludar, agrair, demanar disculpes, acomiadar-se...
- Tipologies textuais corresponents al nivell: notes i missatges relacionats amb les activitats quotidianes, descripcions breus, qüestionaris, correus electrònics, cartes...
- Coherència i cohesió
- Organització del text: ús, format i funció dels paràgrafs en un text.
- Quantitat, qualitat, rellevància, ordre i claredat de la informació.
- Tema: enfocament i contingut, selecció lèxica i d'estructures sintàctiques.
- Esquemes d'interacció i transacció del llenguatge oral.
- Fórmules per a adreçar-se a algú, cridar l'atenció i saludar, per a mantindre i cedir el torn de paraula, per a demanar i expressar confirmació, per a mostrar acord o desacord, per a iniciar un discurs introduint un tema nou...
- Fórmules per a saludar i acomiadar-se en els missatges i cartes personals.
- Sistema de representació gràfica per a separar idees, per a citar paraules d'altres persones: dos punts, cometes...
- Estructuració del discurs, divisió en parts: inici, desenvolupament i conclusió.
- Puntuació com a recurs de cohesió del text escrit.
- Entonació com a recurs de cohesió del text oral.
- Ús de marcadors del discurs: marcadors espacials, marcadors temporals, connectors textuais entre oracions coordinades i subordinades, marcadors o connectors textuais d'enllaç i relació lògica entre oracions o paràgrafs i marcadors per a mantindre el discurs oral.
- Concordança verbal i nominal entre els elements bàsics de l'oració (subjecte, predicat i complement; article, substantiu i adjectiu).
- Concordança bàsica dels temps verbals en el discurs.
- El·lipsi dels elements coneguts: del subjecte, del verb i dels dos en les respostes.
- Fórmules per a demanar i expressar un estat d'ànim; per a disculpar-se; per a regular l'ordre de les intervencions en una discussió formal; per a demanar permís per a parlar; per a donar la paraula i deixar parlar algú; per a començar a parlar; per a precisar dins d'una explicació; per a posar exemples i per a demanar algú si l'han entés; per a indicar sorpresa, perplexitat, dubte, incredulitat i certesa; per a fer una enumeració dins d'una explicació, i per a referir-se a una afirmació feta anteriorment.

LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Vocabulari i enunciats fraseològics habituals de les situacions comunicatives i temes del nivell.
- Interferències lèxiques comunes amb les llengües de l'entorn de l'usuari o aprenent. Locucions, frases fetes i col·locacions usuals en les situacions comunicatives bàsiques.

Significat

- Sinonímia, antonímia i hiponímia entre les paraules del vocabulari bàsic.
- Relacions semàntiques.
- Falsos amics.

Formació de paraules

- Composició, derivació i habilitació. Formació de paraules

cultes. Derivació de paraules

- Creació lèxica: sufixos de derivació que designen formació de substantius.
- Valor dels sufixos més freqüents: gentilicis (-a/-ana, -í/-ina, -és/-esa, -enc/-enca), professions (-er/-era, -ista, -or/-ora, -aire), establiment (-ia), plantes i arbres fruiters (-er, -er).

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Coneixement de la correspondència entre l'alfabet i els sons de la llengua.
- Vocalisme tònic i àton: vocalisme valencià.
- Accentuació. Introducció al coneixement de l'accentuació.
- Síl·laba, diftongs i hiats.
- Grups consonàntics i dígrafs.
- Reconeixement fònic de les consonants en el vocabulari bàsic. Alveolars sonores i sordes, palatalssonores i sordes, laterals i ròtiques.
- Usos bàsics de l'apostrofació. Elocució correcta en les elisions vocàliques més usals amb l'article.
- Usos bàsics de la contracció.
- Sonoritzacions i

ensordiments. Ortografia

- Accentuació gràfica i dièresi.
- Apòstrof i contracció.
- Ortografia de les consonants en els mots més usals: p/b, c/g, t/d en posició final; b/v, regles generals; alternances; g/j, tg/tj, -ig/tx, x/ix, c/ç, s/ss, z/tz/ts, m/n/ny, l/l·l/ll, r/rr; escriptura de la h en paraules del vocabulari bàsic i en el verb haver.
- Majúscules i minúscules. Escriptura de les majúscules i de les minúscules, respectant les normes bàsiques que regulen l'ús de la majúscula inicial i la majúscula en els noms propis.
- Signes de puntuació: ús del punt i de la coma, ús i ortografia del signe d'interrogació i d'admiració, ús dels dos punts davant d'una enumeració o llista.

Nivell intermedi B1

GRAMÀTICA

Oració

- Nexes i locucions conjuntives de coordinació i de subordinació més freqüents: adversatius (però, sinó...), concessius (encara que, tot i que...), consecutius (doncs, per tant...), temporals (quan, mentre, cada vegada que, sempre que, abans que (no), després que...), condicionals (si, en cas que...), causals (perquè, ja que...).
- Oracions de relatiu introduïdes pel pronom relatiu que.
- Oracions per a expressar possibilitat introduïdes per un verb principal: pot ser, és possible.
- Oracions per a expressar dubte introduïdes per potser, a la millor, a veure si...
- Estructures amb subjuntiu perfet + imperatiu en les instruccions.
- Fórmules per a expressar possibilitat: pot ser + indicatiu, pot ser que + subjuntiu,
- deure + infinitiu.

- Estructures per a fer advertiments: anar amb compte (de) + infinitiu i anar amb compte que no +imperfet de subjuntiu.
- Estructures per a emetre una opinió: al meu entendre..., tinc entés que..., em fa l'efecte que...
- Estructures per a fer un incís: bé..., un moment..., abans que... (no) me n'oblide...
- Estructures per a prosseguir: aleshores..., com deia...
- Estructures per a resumir: en fi..., en resum...
- Ús de les expressions: és possible que..., és probable que..., per descomptat, ja ho crec, etc.
- Expressions per a donar consells.
- Ús de les expressions: li / us fa res..., voldria/voldríeu..., em podria / em podríeu..., deixe'm /deixeu-me...

Nom

- Flexió del gènere del substantiu: regular amb alteració gràfica d'accent (secretari/secretària); irregular i invariable (cavall/egua; monarca/monarca).
- Flexió del nombre del substantiu: regular amb modificació consonàntica (roig/rojos); amb alteració gràfica d'accent (examen/exàmens); altres alteracions gràfiques (plaça/places, llengua/llengües).

Pronom

- Concepte i classificació de pronoms personals: forts i febles.
- Morfologia dels pronoms personals forts: gènere, nombre i persona.
- Pronoms febles: formes davant i darrere del verb, combinació amb verbs pronominals i combinació de dos pronoms, formes pronominals darrere d'infinitiu, convencions ortogràfiques, formes normatives i formes col·loquials.
- Apostrofació (elisió vocàlica) en combinacions de pronoms febles de CD i CI.
- Pronoms relatius que, el qual / la qual, on, el que / la que, aquell que / aquella que, qui.
- Pronoms interrogatius: què, qui, quin, on, com. Distinció semàntica: quan/quant.
- Distinció entre el pronom indefinit res i els quantitius gens i cap.

Article

- Articles: formes de l'article definit i indefinit.
- Contracció i apostrofació.

Adjectiu

- Flexió de gènere i de nombre de l'adjectiu d'una i de dues terminacions.
- Adjectius qualificatius: descripció física de persones i d'objectes; caràcter personal i estats d'ànim;diferència entre gruixut i gros.
- Graus de l'adjectiu: superlatius (-íssim); intensius (-et, -ó); comparatius: gradatius i superlatius(millor/pitjor..., el millor, el pitjor...); avaluatius (bo, dolent, regular...).
- Demonstratius. Identificació de les formes simples i reforçades: funcions bàsiques (este/aquestproducte, eixe/aqueix gos).
- Possessius: formes tòniques, formes àtones més habituals dels possessius i contextos familiars enquè se solen usar.
- Quantitatius variables i invariables. Ús de quant i de bastant. Locucions més freqüents que fanfunció de quantitativ (bona cosa de, gens ni mica de, un grapat de, un muntó de, un fum de...).

Verb

- Indefinits variables i invariables (diversos, diferents, qualsevol, tal...).
- Repàs de formes i temps dels verbs regulars i dels irregulars més freqüents.
- Perfet simple dels verbs regulars i d'alguns verbs irregulars d'ús més freqüent.
- Futur simple de verbs de la 2a conjugació acabats en -re: prendre, permetre...
- Pretèrit perfet i plusquamperfet de subjuntiu en frases que expressen una predicció.

- Temps compostos de subjuntiu.
- Imperfet de subjuntiu en oracions condicionals.
- Condicional compost.
- Temps verbals de la narració històrica: present, passat perifràstic, passat simple i perfet d'indicatiu.
- Repàs de l'imperatiu. Imperatiu en 2a persona del plural per a redactar avisos i peticions. Imperatiu present de subjuntiu per a donar instruccions. Imperatiu de verbs velaritzats.
- Subjuntiu en oracions d'imperatiu negatiu.
- Verb haver-hi (hi ha i n'hi ha).
- Verbs fer-se i tornar-se.
- Verbs veure, veure-hi, sentir i sentir-hi.
- Verbs de moviment més usuals.
- Perífrasi d'obligació haver de + infinitiu en les instruccions.
- Perífrasis d'obligació en condicional amb haver de i caldre.
- Perífrasi de probabilitat deure + infinitiu.
- Verbs: ser, estar amb valor locatiu. Verb semblar.
- Verbs de règim preposicional: atrevir-se a, començar a, decidir-se a, negar-se a, pensar en, confiaren...

Adverbi

- Adverbis i locucions adverbials de temps, de manera, de lloc i de quantitat més freqüents.
- Adverbis i locucions adverbials d'afirmació (sens dubte, de debò, prou, i tant...) i negació (de capmanera...).
- Formació dels adverbis en -ment
- Comparatius: més / menys que, tant com.

Preposició

- Preposicions i locucions prepositives de mitjà o d'instrument (a, amb, a través de...).
- Preposicions de tema (de, sobre...).
- Preposicions i locucions prepositives de causa (amb motiu de, a causa de, arran de, per culpa de, gràcies a...)
- Preposicions i locucions prepositives de relació (per, en comptes de, en lloc de...).
- Preposicions per i per a.
- Preposició a davant de topònims i mots com classe, casa...
- Solucions als usos impropis de les preposicions: la preposició a davant de complement directe.

DISCURS

Adequació

- Tipologia textual: adaptació al format requerit.
- Registre en funció del destinatari, propòsit i situació.
- Rellevància del contingut i compliment de la tasca.
- Fórmules i girs propis de la comunicació

requerida. Coherència i cohesió

- Organització de la informació i de les idees: introducció, desenvolupament i conclusió.
- Organització i progressió de la informació.
- Concordança en l'ús dels temps verbals.
- Ús de connectors discursius, d'altres mecanismes d'interconnexió i dels signes de puntuació.
- Manteniment del tema.
- Entonació en el discurs oral.

- Connectors: sumatius (així mateix, a més a més, de la mateixa manera...), contraargumentatius (al contrari, ara bé, tanmateix, no obstant això...), justificatius (a causa de / que, a fi que / de, atés que...).
- Consecutius (de manera que, en / com a conseqüència, la finalitat del qual...).
- Fórmules d'ordenació del text: d'iniciació (el motiu d'aquesta carta..., em dirigisc a vosté...); de seqüenciació temporal (per a començar, en primer lloc, d'altra banda, a continuació, en darrer lloc, i per a acabar); de digressió (per cert, a propòsit de, no oblidem que...); per a reprendre el tema (com deia, així doncs, doncs bé...); de reformulació (dit d'una altra manera, millor dit...); de recapitulació (resumint, en poques paraules, en síntesi, al cap i a la fi...).
- Concordança verbal i nominal.
- Ús dels signes de

puntuació. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Distinció entre el lèxic formal i informal.
- Cultismes i neologismes.
- Famílies lèxiques i relacions entre paraules.
- Mots

crossa.

Significat

- Locucions i frases fetes d'ús habitual.
- Precisió lèxica i genuïtat en el vocabulari habitual.
- Polisèmia i homonímia.
- Interferències lèxiques: barbarismes i falsos amics.
- Reconeixement de recursos del llenguatge: comparació, metàfora i metonímia.
- Sinonímia i

antonímia. Formació de paraules

- Composició: aspectes generals. Tipus de compostos.
- Canvis de categoria gramatical: nominalització.
- Acrònims i sigles.
- Onomatopeies.
- Abreviatures.

Derivació de paraules

- Derivació: aspectes generals. Prefixos i sufixos.
- Valor apreciatiu dels sufixos.
- Canvis de categoria gramatical, ortogràfics i d'accentuació.
- Flexió de les paraules

derivades. PRONUNCIACIÓ I

ORTOGRAFIA Pronunciació

- Models d'entonació emfàtica: casos generals.
- Ritme, pausa i ordre dels elements del discurs.
- Distinció i articulació dels fonemes vocàlics en diferents posicions. Vocals en contacte: elisions i altres fenòmens de fonètica sintàctica.
- Distinció i articulació dels fonemes consonàntics simples i dels grups consonàntics.
- Processos fonològics: ensordiment (fred, demagog, aljub), sonorització (els autors), assimilació (tanmateix), elisió (una hora), palatalització (al llarg), nasalització (entendre), emmudiment de consonant en posició interior (diners).

- Patrons tonals d'elements lèxics i de l'oració. Ortografia

- Diftongació i hiat.
- Diftongs decreixents i creixents (pronunciació de les formes verbals en present acabades en *-iar*, pronunciació de les formes rizotòniques de l'imperfet d'indicatiu).
- Combinacions de fonemes i sons vocàlics. Triftongs.
- Confusió de vocals *a/e*, *o/u*; alternança vocàlica en els verbs (*llegir/lliges, vulgues/volgueres*).
- Síl·labes tòniques, síl·labes àtones i accentuació gràfica: casos generals. Tonicitat de les paraules amb accent gràfic i sense.
- Accentuació de paraules cultes i de préstecs.
- Dièresi: usos i casos especials.
- Consonants i grups consonàntics: *b, v, l, l·l, ll, h, s, ss, c, ç, z, j, g, tj, tg, x, tx, ig*.
- Geminació en les grafies *mm, nn, dd, l·l, ll, ll* i *pp* (*imminent, connexió, additiu, il·lustrar, Bellllloc, capplà*); grafies dobles amb sons diferents (*suggestió, accedir*); geminació en altres contactes consonàntics (*bitllet, setmana, cotna*); emmudiment i sensibilització de sons consonàntics (*amb, camp, dalt, ment; ment, amb elles*); emmudiment de la *-s* en plurals acabats en *-x* (*apèndixs*).
- Alteracions ortogràfiques en el substantiu, l'adjectiu i el verb: *j/g, g; ç/c, c; c/q, q*.
- Variació consonàntica en paraules pseudoderivades: *moviment/mòbil*.
- Vocalisme i consonantisme dels dialectes: casos generals.
- Apostrofació. Contracció. Usos i casos especials (sigles, diftongs, paraules estrangeres, formescol·loquials, topònims...).
- Ús del guionet en paraules compostes.
- Convencions: majúscules i minúscules.
- Abreviatures, sigles i símbols més usuals.
- Signes de puntuació: punt, coma, punt i coma, dos punts, punts suspensius i parèntesi.

Nivell Avançat C1

GRAMÀTICA

Oració

- Oracions i estil: ordre lògic de l'oració (subjecte, verb i complements) i facilitat de lectura.
- Discurs cohesionat o discurs segmentat. Economia del llenguatge.
- Conjuncions. Funcions de connexió intraoracional o interoracional. Dins de les interoracionals, conjuncions de coordinació o de subordinació.
- Conjuncions de coordinació: copulatives, disjuntives, distributives i adversatives. Observacions sobre les conjuncions de coordinació: copulatives (*i, ni*), disjuntives (*o*), distributives (apareixen encapçalant tots els elements coordinats: *sigla blanca o sigla negra*) i adversatives (diferència entre *mentre que i l'adverbi mentre, i entre sinó i si no*).
- Conjuncions de subordinació: completives, condicionals, concessives, causals, finals, consecutives, temporals, modals i comparatives. Observacions sobre les conjuncions de subordinació: la no-elisió de la conjunció *que* (*Demanem als alumnes que entren ordenats*), formes condicionals impròpies (**Com no vages, voràs. *D'haver-ho sabut, no estaria aquí*), quant a les concessives, tot i que s'usa amb l'indicatiu; en les causals, cal evitar la conjunció *doncs* (*no he vingut perquè no he pogut*); en les finals, cal utilitzar el *perquè* en oracions afirmatives (*vinc perquè m'ho expliqués*), i en les comparatives, cal utilitzar *com i no quan* (*com més sucre, més dolç*).
- Tipus d'oracions coordinades i subordinades, que es corresponen amb els tipus de conjuncions suava esmentats.

Nom

- Derivació.

- Flexió de gènere i nombre del substantiu. Alternança -e, -o, -u/a (pediatre/a, ateu/ a). Substantius abstractes acabats en -or (amargor).
- Comparació amb altres llengües (els afores, el deute).
- Casos especials de flexió de nombre (sofà-sofàs), plurals invariables (els llapis, els dimarts) i pluralsgràfics (les falçs, els apèndixs).
- Noms de doble gènere amb significat diferent (canal, còlera), gènere en noms femenins d'animals(cadenera mascle, cadenera femella).
- Noms de professions.
- Denominacions genèriques de plural (clavegueram, altri,

hom). Pronom

- Pronoms relatius. Remarques sobre l'ús dels pronoms relatius: sense antecedent, que àton, pronom relatiu tònic (de qui / del qual, amb qui / amb la qual, en què / en el qual, a què / a la qual, amb què / amb el qual), relatiu adverbial (on / en què / en la qual, per on / pels quals), relatiu neutre (la qual cosa / cosa que) i relatiu possessiu (els fills dels quals / l'autoritat moral de la qual).
- Pronoms interrogatius i exclamatius. Remarques sobre l'ús dels interrogatius: què, qui, on, com, quan, quant. Adjectiu interrogatiu (Quina cosa fas?; Per quina raó ho has fet?; A quin lloc vas?). Remarques sobre l'ús dels exclamatius. Exclamatiu quin, quina, quins, quines. Exclamatiu quant, quanta, quants, quantes. Exclamatiu que (que bo, que verd). Exclamatiu com (Com juga de bé, la teua filla!). Remarques: aparició de la conjunció que (Quin fred que fa!), quan s'accentua què (Em va preguntar què volies, que on aneu?), usos de per què, per a què i perquè (Vinc perquè m'expliques per què estàs enfadat)
- Pronoms demostratius. Formes i usos en relació amb l'espai (aquest, aqueix/eixe, aquell).
- Pronoms possessius. Ús i abús dels possessius. Possessius referits a inanimats. Relatiu possessiu.
- Pronoms indefinits (algú i ningú).
- Pronoms personals forts i observacions d'ús: usos de vós, de vosté i de vosaltres, la forma nos (Nos,Jaume I), usos de jo i de mi, usos incorrectes d'ell i ella per a objectes inanimats.
- Pronoms febles. Variants morfològiques segons la posició: proclítics, enclítics, formes reforçades elidides, reduïdes i plenes (em dic Pau, m'agrada molt, convida'm a café, no puc quedar-me). Totes les formes d'un pronom. Remarques sobre usos acceptats o inadequats dels pronoms. Combinacions de dos o de tres pronoms febles. Remarques sobre la forma dels pronoms febles en combinació. Taula de combinacions binàries de pronoms febles. Classificació dels pronoms febles segons la funció. Observacions sobre el subjecte i el complement del nom: Hui no n'ha faltat cap (d'alumne); Carme n'és la presidenta (de l'associació). Remarques sobre el complement directe: participi concordat, casos en què el pronom ho substitueix un complement directe. Remarques sobre el complement indirecte: li, els i combinacions. Combinació del complement directe i indirecte: formes li i hi (l'hi compra / li'l compra, la hi compra /li la compra). Remarques sobre l'atribut. Remarques sobre el complement de règim verbal. Complement circumstancial. Complement predicatiu. Verbs pronominals. Remarques sobre els usos pleonàstics dels pronoms febles: en i hi quan són gramaticalment necessaris, usos pleonàstics admesos (duplicació pronominal) i no admesos.
- Precisió en l'ús dels pronoms febles quant a la forma i a la funció (se

celebra). Article

- Ús de l'article davant de l'infinitiu.
- Presència i absència de l'article (parar taula, vindrà dimecres).
- Apostrofació incorrecta davant de i / u àtones.

- Quantificadors. Numerals i quantitatius. Diferència entre nombre i número. Nombres romans. Nombres cardinals i ordinals, amb remarques avançades. Partitius: fraccions i decimals. Multiplicatius (quàdruple, sèptuple). Col·lectius (tern/terna, qüern, centenar). Quantitatius variables (molt, tant) i invariables (prou, gens), locucions quantitatives (un muntó de, un cabàs, gota de). Indefinits (un, cadascun). Remarques sobre quantitatius (gens, cap i res; qualsevol; tothom; mateix).
- Ús i abús dels possessius. Possessius referits a elements inanimats.
- Inadequació de l'article neutre. Modismes que tenen interferències amb l'article neutre lo. Alternatives a l'ús del *lo (construcció al + més + adverbí + possible).

Adjectiu

- Flexió de gènere i nombre. Casos de terminacions amb hiat o diftong creixent (promiscu-promíscua, inic-iniqua). Casos que difereixen del castellà (verd-verda, rude-ruda, bon dia). Pluralia tantum (les ulleres, els escacs, les postres).
- Remarques i casos difícils (comú-comuna, covard-covarda).
- Col·locació de l'adjectiu respecte del substantiu (home pobre-pobre home, vella amiga-amiga vella).
- Adjectiu qualificatiu.
- Terminacions dels adjectius i adjectius invariables.
- Concordança de l'adjectiu amb el nom.
- Adjectius possessius.
- Demostratius i indefinits.
- Estructures fraseològiques amb quantitatius (tant se val, tant me fa).
- Numerals cardinals, ordinals i

partitius. Verb

- Conjugacions (primera, segona i tercera).
- Verbs regulars i irregulars.
- Variació diatòpica de les desinències (parle, parlo, parl, parli).
- Velarització dels verbs de la segona conjugació (córrega, visca). Velaritzacions incorrectes com la del gerundi i els incoatius (cresquen, visca).
- Tercera conjugació. Incoatius i remarques: verbs incoatius amb models diferents segons la varietat dialectal, quines són les formes estàndard (llegir, llija/llegesca/llegeixi). Canvi de sentit dels verbs acudir i lluir segons el model de conjugació (el sol llui, llueix molt el vestit). Altres remarques com la correcció de la inflexió incoativa dels verbs de la segona conjugació acabats en -batre, -córrer, -fondre, -cloure, -metre, -cebre, -rompre.
- Formes no personals: infinitiu, participi i gerundi. Remarques sobre l'infinitiu: confusió col·loquial d'alguns infinitius de la segona conjugació amb formes de la tercera conjugació per interferència amb altres llengües (batre, combatre, córrer, fondre, concloure, rompre). Usos de ser i d'ésser (els éssers vius). Valor imperatiu de l'infinitiu si va precedit de la preposició a (A callar!). Remarques sobre el gerundi: terminacions -ant, -ent, -int; correcció de la velarització del gerundi (*correguent, *ploguent); gerundi del verb ser (sent); distinció entre l'adverbí corrents, el gerundi corrent i l'adjectiu corrent; correcció del gerundi de posterioritat o de conseqüència (va caure de la bicicleta i es va trencar un braç); correcció del gerundi equivalent a una proposició específica de relatiu, i l'ús administratiu (va intervenir el director i va cloure la sessió). Remarques sobre l'ús del participi: terminacions -at, ut, -it amb les flexions -da, -ts, -des. Participis irregulars de les terminacions -t, -s, -st, -ert (remés, remesa, remesos, remeses); participis dobles - it / -ert (oferit, ofert). Verbs amb dues formes admissibles de participi (rist, rigut), que en alguns casos tenen significats diferents (cuit, cogut). Participi de ser (estat i sigut).

- Imperatiu. Formació (segona persona del singular i del plural amb l'indicatiu o amb el subjuntiu). Formes negatives de l'imperatiu, formades amb el subjuntiu. Absència de valor d'imperatiu de l'infinitiu excepte precedit per a. Imperatius irregulars (pugues, sàpies, veges, vulgues, fes, dus, dis, digues, tingues, tin, està-te, estem- nos, esteu-vos; però estigues, estiguem, estigueu).
- Usos de ser i estar.
- Perífrasis verbals: obligació (haver de + infinitiu, caldre que + subjuntiu), probabilitat (deure + infinitiu) i imminència (estar a punt de + infinitiu).
- Correlació dels temps verbals (si hagueres vingut, hauries estat molt a

gust). Adverbi

- Definició de la categoria adverbial.
- Adverbis de manera, de lloc, de temps, de quantitat, d'afirmació, de negació i de dubte.
- Adverbis acabats en -ment.
- Ús de dos adverbis o més acabats en -ment (caminava tranquil·lament i lentament; caminavatranquil·lament i lenta).
- Usos de bé, malament, ben i mal (ho has fet malament; això està ben fet)
- Preferència d'ús de les formes adverbials genuïnes (a poc a poc, com a màxim, a tot estirar).
- Distinció d'amunt i avall, dalt i baix; dins, fora, endins, enfora.
- Coneixement de les formes temporals genuïnes adés, l'endemà, despús-ahir o abans-d'ahir.
- Usos genuïns de res, cap, gens, mai, ningú, enlloc, tampoc per a contextos interrogatius, condicionals (has fet res?, n'has comprat cap?) o negatius (no he fet res, no n'he comprat cap). Doble negació (què t'ha passat? No res, tampoc no ho sé).
- Conjugació en indicatiu dels adverbis de dubte (potser vindrà tard, tal vegada no ho entén, tal volta caldrà explicar-li-ho).

Preposició

- Definició morfològica, sintàctica i semàntica de la categoria.
- Complementos possibles d'una preposició: nom o sintagma nominal, pronom, oració d'infinitiu, oració finita (no sé per què ho dius), adverbi, adjectiu o sintagma adjectival.
- Preposicions àtones: a, de, en, amb, per. Preposicions compostes des de, per a, fins a, cap a, com a. Preposició amb en contextos formals.
- Significat més concret de les preposicions tòniques.
- Locucions preposicionals (a través de, en contra de, a causa de) i preposicions habilitades (via telemàtica, dins l'armari).
- Usos i funcions de les preposicions àtones. Preposicions a i en. Preposició amb. Preposició de. Usos de per i per a. Canvi i caiguda de les preposicions àtones. Coordinació de preposicions (ho farem amb ells o sense ells).
- Usos i funcions de les preposicions compostes. Preposició cap a. Preposicions des de i fins a. Preposició com a.
- Ús de les preposicions amb els indefinits: preposició partitiva de (res de nou).
- Usos i funcions d'altres preposicions: barata, contra, entre, sense, segons, sobre i sota, vora, ultra; vers, envers i devers.
- Locucions prepositives: a causa de, a força de, a còpia de, en compte de, enmig

de. DISCURS

Adequació

- Pràctica i ús del registre estàndard i del formal en les situacions comunicatives del nivell.
- Tipologies textuais corresponents al nivell: missatges i cartes de caràcter personal (SMS, correus electrònics, xat, cartes) per a intercanviar informació, interessos, experiències,

reaccions i sentiments; cartes formals bàsiques; qüestionaris sobre temes generals; notes i missatges relacionats amb temes de treball, serveis, estudi i oci; instàncies; informes breus de caràcter informatiu i explicatiu; missatges en fòrums virtuals sobre temes coneguts.

- Expressions freqüents per a dur a terme funcions socials: narrar experiències, esdeveniments, històries, fets reals i imaginaris; fer descripcions breus sobre persones, objectes, activitats, serveis i llocs; argumentar sobre qüestions conegudes; descriure plans i projectes...

Coherència i cohesió

- Organització del text: ús, format i funció dels paràgrafs en un text.
- Esquemes d'interacció i transacció del llenguatge oral (en situacions convencionals com comprar, menjar o reservar una habitació en un hotel).
- Quantitat, qualitat, rellevància, ordre i claredat de la informació.
- Tema: enfocament i contingut.
- Selecció: lèxic, estructures sintàctiques i contingut rellevant.
- Referència espacial: ús d'adverbis i expressions espacials.
- Referència temporal: ús dels temps verbals, adverbis i expressions temporals.
- Puntuació com a recurs de cohesió del text escrit. Ús dels signes de puntuació.
- Recursos de cohesió del text oral: entonació, pauses, mitjans paralingüístics.
- Ús de marcadors o connectors textuais: espacials (d'ubicació), temporals (per a expressar accions successives), entre oracions coordinades i subordinades, d'enllaç i de relació lògica entre oracions i paràgrafs, per a mantindre el discurs...
- Estructuració del discurs, divisió en parts:
- Inici del discurs: iniciadors, introducció del tema, focalització (ordre de paraules, ús de partícules, etc.), enumeració.
- Desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic, manteniment del tema (referència, substitució, repetició, sinonímia, camps semàntics), expansió temàtica (exemplificació, reforç, contrast i introducció de subtemes), canvi de tema.
- Manteniment i seguiment del discurs oral: presa, manteniment i cessió del torn de paraula, demostració de comprensió, petició d'aclariment, etc.
- Conclusió del discurs: resum i recapitulació, indicació de tancament textual, tancament textual.
- Concordança verbal i nominal entre els elements de l'oració.
- Concordança dels temps verbals en el

discurs. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Lèxic, locucions, col·locacions i enunciats fraseològics habituals de les situacions comunicatives ítemes del nivell.
- Distinció entre lèxic propi, barbarisme i

manlleu. Significat

- Sinonímia, antonímia, hiperonímia i hiponímia del vocabulari

usual. Relacions semàntiques.

- Alternatives als barbarismes més usuals.
- Locucions i frases fetes més usuals.
- Precisió lèxica i genuïtat en el vocabulari

usual. Formació de paraules

- Regles generals de

composició. Derivació de paraules

- Principals prefixos i afixos.

- Ampliació dels gentilicis. Sufixos dels gentilicis -à/-ana, és/-esa, í/-ina, -enc/-enca i altres. PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Relació so i grafia. Remarques en paraules d'ús habitual.
- Vocals e i o (obertes i tancades).
- Elisions vocàliques en vocabulari bàsic i expressions.
- Sí·l·laba, diftong i hiat.
- Pronunciació correcta de les formes verbals en present d'indicatiu acabades en -iar.
- Distinció de les sí·l·labes àtones i tòniques.
- Separació de paraules en sí·l·labes.
- Discriminació dels sons consonàntics propis de la llengua en posicions contrastants amb altres llengües.
- Identificació dels emmudiments consonàntics més freqüents i aplicació en l'activitat discursiva.
- Articulació clara de les consonants simples, els grups consonàntics i les geminacions.
- Repàs dels sons laterals, fricatius i africats i dels grups consonàntics.
- So vibrant r, a inici de paraula i després de consonant. La rr entre vocals per al mateix so vibrant.
- So de la x a inici de mot o després de consonant, o ix entre vocals.
- Entonació emfàtica: interrogació i exclamació.
- Enllaços fònics.

Ortografia

- Alfabet i grafies.
- Coneixement de les lletres modificades i simples, dels dígrafs i de les geminacions en el vocabulari familiar.
- Principals casos de confusió *a/e*, *o/u*.
- La *e* en les paraules usals començades per *em-*, *en-*, *es-*, *eix-*.
- Alternances *e/i*, *o/u* en les formes verbals irregulars.
- Normes generals de l'accentuació.
- Normes bàsiques de la dièresi.
- Normes bàsiques de l'ús del guionet.
- Regles generals d'apostrofació de l'article i de la preposició *de*.
- Apòstrof en pronoms febles units al verb i en combinacions bàsiques de pronoms febles.
- Alternances ortogràfiques de les oclusives finals que apareixen en la flexió i derivació dels adjectius, substantius i verbs.
- Paraules del vocabulari usual acabades en consonant oclusiva.
- Grups *cu-/qu-*.
- Grafies *-xc-* i *-cc-*.
- Grafia *-v-* en els imperfets d'indicatiu dels verbs de la primera conjugació.
- Escriptura de la variació ortogràfica *c/ç* que es produeix amb la flexió en substantius, adjectius i verbs.
- Paraules acabades en *-ança*, *-ença*.
- Escriptura del so [ks] i [gz].
- Paraules acabades en *-essa*, *-esa*.
- Flexió nominal dels gentilicis acabats en *-és*.
- Paraules del vocabulari general derivades de paraules agudes acabades en vocal+ s.
- Grup consonàntic *-sc-*.
- Palatals *g, j, tg, tj* i *-ig* en paraules del vocabulari usual i les excepcions principals a la norma general de l'ús de la *g/j*.

- Norma general: consonant + x, tx entre vocals, x- a inici de paraula.
- Variació ortogràfica de la flexió en paraules del vocabulari usual en aplicació de la norma general: *j + a, o, u; g + e, i*.
- Derivats de les paraules acabades en *-tx* i *-ig*.
- Pronunciació de la *x-* a inici de paraula i després de consonant.
- La *l·l* en els grups *al·l-, col·l-, il·l-, -el·la* i *-il·la*. Grafies geminades *tl / tll* en paraules del vocabulari general.
- Nasal *m-* davant de les grafies *-b, -p, -m*. Nasal *-ny* final.
- Ròtica *r-* a principi de paraula i després de consonant. Pronunciació de *-r* final que en alguns parlars s'emmuixeix.
- La *h* en posició inicial i intercalada. Verb *haver* en els temps compostos.
- Normes bàsiques d'escriptura de les majúscules i de les minúscules.
- Usos dels signes de puntuació més habituals.

Nivell intermedi

B2 GRAMÀTICA

Oració

- Estructura de l'oració simple: declarativa afirmativa i negativa; interrogativa, exclamativa, imperativa.
- Modificacions de l'estructura de l'oració simple: variants dialectals.
- Oració complexa. Coordinació: oracions copulatives, juxtaposades, adversatives distributives.
- Subordinació: oracions substantives, adjectives de relatiu, substantives de relatiu, subordinades adverbials.
- Conjuncions i altres connectors.
- Complementos pronominalitzats per pronoms clítics i proclítics: border i combinacions.
- Concordances: subjecte i verb en oracions passives pronominals i amb substantiu col·lectiu com a subjecte.

Nom

- SN: constituents.
- Morfologia del substantiu: gènere i nombre. Substantius variables i invariables, epicens, pluraliatantum.
- Canvis de significat segons el gènere.
- Gènere i nombre del substantiu en paraules

compostes. Pronom

- Pronoms personals forts. Formes de cortesia. Pronoms de tercera persona referits a coses.
- Ús de *jo / mi / tu* darrere de preposició. Pronoms reflexius.
- Presència o absència del pronom personal tònic.
- Pronoms febles. Morfologia i col·locació.
- Posicions i funcions dels pronoms febles. Pronom *en* en funció de CN. Pronoms *en, hi* en funció de complement predicatiu i de complement circumstancial.
- Combinacions binàries de pronoms segons el registre.
- Pronoms relatius. Invariables i variables. Relatiu possessiu. Relatiu neutre.
- Construccions de relatiu sintètiques i analítiques.
- Determinants com a pronoms.
- Pronoms interrogatius i exclamatius.
- Apostrofació (elisió vocàlica) en combinacions de pronoms febles de CD i

Cl. Article

- Ús dels articles definit i indefinit.
- Article neutre. Forma i usos més corrents de l'article amb valor neutre. Valor abstractiu i construccions alternatives.

- Absència de l'article: infinitius, dies de la setmana, conjunció que i enumeracions.
- Apostrofació i contracció de de, la i el. Excepcions

bàsiques. Adjectiu

- Morfologia de l'adjectiu: gènere, nombre i grau. Concordança entre adjectiu i substantiu.
- Restriccions de posició i seqüències.
- Modalitats de concordança entre adjectiu i substantiu.
- Adjectius possessius: formes tòniques i àtones. Posposició del possessiu. Usos abusius.
- Demonstratius. Demonstratiu posposat.
- Numerals: ordinals i partitius. Abreviatures dels ordinals.
- Adjectius indefinits. Distinció entre res, gens i cap.

Ver

- b • Formes impersonals del verb: infinitiu, gerundi i participi regulars i irregulars.
- Gerundi d'anterioritat i de simultaneïtat. Altres usos adverbials i adjectivals del gerundi.
- Concordança del participi del perfect d'indicatiu amb el pronom de CD.
- Conjugació regular i irregular.
- Present històric.
- Expressió de passat: passat simple, plusquamperfet d'indicatiu, perfect de subjuntiu, imperfect de subjuntiu, plusquamperfet de subjuntiu, passat anterior, passat anterior perifràstic.
- Expressió de futur: futur perfect, condicional, condicional compost.
- Aspecte. Perfectiu: passat simple, perfect de subjuntiu, plusquamperfet d'indicatiu i futur perfect.
- Imperatiu. Ús en ordres i prohibicions afirmatives i negatives.
- Variants dialectals i de registre en la morfologia verbal.
- Perífrasis verbals i les altres seqüències verbals o construccions equivalents. Necessitat: caldre + que + present de subjuntiu; caldre + que + imperfect de subjuntiu; pronom personal + caldre + infinitiu. Obligació: hauria d'haver + participi; hauria hagut de + infinitiu. Permís: fer res (condicional) + que + imperfect de subjuntiu; condicional. Possibilitat: potser que + subjuntiu; potser, a la millor, a veure si + indicatiu. Voluntat: voler + que + present de subjuntiu; voler + que + imperfect de subjuntiu; decidir... (de) + infinitiu.
- Perífrasis correctes i incorrectes: variants formals, dialectals i de registre. Verbs performatius. Anar (imperfect d'indicatiu) a + infinitiu. Iteratiu: re + V.
- Veu activa i veu passiva. Passiva perifràstica amb el verb ser. Limitacions de l'oració passiva i ús de l'oració passiva reflexiva.
- Modalització verbal: ús de la morfologia verbal com a expressió de la subjectivitat.

Adverbi

- Adverbis: tipus d'adverbis i locucions adverbials: de temps, de lloc, de manera, de grau, d'afirmació, de dubte, de simultaneïtat, de direcció, d'unicitat.
- Posició dels adverbis en -ment dins del sintagma adverbial.
- Modificació del sintagma adverbial (exactament, més o menys, només, justament, precisament...)
- Particularitats dialectals dels

adverbis. Preposició

- Estructura del sintagma preposicional.
- Formes simples i compostes.
- Locucions preposicionals.
- Usos conflictius d'algunes preposicions en l'expressió de l'espai i el temps.
- Funcions de les preposicions i de les locucions preposicionals.
- Canvi i caiguda de preposicions.

DISCURS

Adequació

- Tipologia textual: adaptació al format requerit.
- Registre en funció del destinatari, propòsit i situació.
- Rellevància del contingut i compliment de la tasca.
- Fórmules i girs propis de la comunicació

requerida. Coherència i cohesió

- Organització de la informació i de les idees: introducció, desenvolupament i conclusió.
- Organització i progressió de la informació.
- Concordança en l'ús dels temps verbals.
- Ús de connectors discursius, d'altres mecanismes d'interconnexió i dels signes de puntuació.
- Manteniment del tema.
- Entonació en el discurs oral.
- Connectors: sumatius (així mateix, a més a més, de la mateixa manera...), contraargumentatius (al contrari, ara bé, tanmateix, no obstant això...), justificatius (a causa de / que, a fi que / de, atés que...).
- Consecutius (de manera que, en / com a conseqüència, la finalitat del qual...).
- Fórmules d'ordenació del text: d'iniciació (el motiu d'aquesta carta..., em dirigisc a vosté...); de seqüenciació temporal (per a començar, en primer lloc, d'altra banda, a continuació, en darrer lloc, i per a acabar); de digressió (per cert, a propòsit de, no oblidem que...); per a reprendre el tema (com deia, així doncs, doncs bé...); de reformulació (dit d'una altra manera, millor dit...); de recapitulació (resumint, en poques paraules, en síntesi, al cap i a la fi...).
- Concordança verbal i nominal.
- Ús dels signes de puntuació.

LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Distinció entre el lèxic formal i informal.
- Cultismes i neologismes.
- Famílies lèxiques i relacions entre paraules.
- Mots

crossa.

Significat

- Locucions i frases fetes d'ús habitual.
- Precisió lèxica i genuïtat en el vocabulari habitual.
- Polisèmia i homonímia.
- Interferències lèxiques: barbarismes i falsos amics.
- Reconeixement de recursos del llenguatge: comparació, metàfora i metonímia.
- Sinonímia i

antonímia. Formació de paraules

- Composició: aspectes generals. Tipus de compostos.
- Canvis de categoria gramatical: nominalització.
- Acrònims i sigles.
- Onomatopeies.
- Abreviatures.

Derivació de paraules

- Derivació: aspectes generals. Prefixos i sufixos.
- Valor apreciatiu dels sufixos.
- Canvis de categoria gramatical, ortogràfics i d'accentuació.

- Flexió de les paraules derivades.

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Models d'entonació emfàtica: casos generals.
- Ritme, pausa i ordre dels elements del discurs.
- Distinció i articulació dels fonemes vocàlics en diferents posicions. Vocals en contacte: elisions i altres fenòmens de fonètica sintàctica.
- Distinció i articulació dels fonemes consonàntics simples i dels grups consonàntics.
- Processos fonològics: ensordiment (fred, demagog, aljub), sonorització (els autors), assimilació (tanmateix), elisió (una hora), palatalització (al llarg), nasalització (entendre), emmudiment de consonant en posició interior (diners).
- Patrons tonals d'elements lèxics i de

l'oració. Ortografia

- Diftongiació i hiat.
- Diftongs decreixents i creixents (pronunciació de les formes verbals en present acabades en *-iar*, pronunciació de les formes rizotòniques de l'imperfet d'indicatiu).
- Combinacions de fonemes i sons vocàlics. Triftongs.
- Confusió de vocals *a/e*, *o/u*; alternança vocàlica en els verbs (*llegir/lliges, vulgues/volgues*).
- Síl·labes tòniques, síl·labes àtones i accentuació gràfica: casos generals. Tonicitat de les paraules amb accent gràfic i sense.
- Accentuació de paraules cultes i de préstecs.
- Dièresi: usos i casos especials.
- Consonants i grups consonàntics: *b, v, l, l·l, ll, h, s, ss, c, ç, z, j, g, tj, tg, x, tx, ig*.
- Geminació en les grafies *mm, nn, dd, l·l, ll, ll* i *pp* (*imminent, connexió, additiu, il·lustrar, Bellloc, caplà*); grafies dobles amb sons diferents (*suggerió, accedir*); geminació en altres contactes consonàntics (*bitllet, setmana, cotna*); emmudiment i sensibilització de sons consonàntics (*amb, camp, dalt, ment; ment, amb elles*); emmudiment de la *-s* en plurals acabats en *-x* (*apèndixs*).
- Alteracions ortogràfiques en el substantiu, l'adjectiu i el verb: *j/g, g; ç/c, c; c/q, q*.
- Variació consonàntica en paraules pseudoderivades: *moviment/mòbil*.
- Vocalisme i consonantisme dels dialectes: casos generals.
- Apostrofació. Contracció. Usos i casos especials (sigles, diftongs, paraules estrangeres, formescol·loquials, topònims...).
- Ús del guionet en paraules compostes.
- Convencions: majúscules i minúscules.
- Abreviatures, sigles i símbols més usats.
- Signes de puntuació: punt, coma, punt i coma, dos punts, punts suspensius i parèntesi.

Nivell avançat

C1 GRAMÀTICA

Oració

- Oracions i estil: ordre lògic de l'oració (subjecte, verb i complements) i facilitat de lectura. Discurs cohesionat o discurs segmentat. Economia del llenguatge.
- Conjuncions. Funcions de connexió intraoracional o interoracional. Dins de les interoracionals, conjuncions de coordinació o de subordinació.
- Conjuncions de coordinació: copulatives, disjuntives, distributives i adversatives. Observacions sobre les conjuncions de coordinació: copulatives (*i, ni*), disjuntives (*o*), distributives (apareixen encapçalant tots els elements coordinats: *sigla blanca* o *sigla negra*) i adversatives (diferència entre *mentre que i l'adverbi mentre*, i entre *sinó i si no*).
- Conjuncions de subordinació: completives, condicionals, concessives, causals, finals, consecutives, temporals, modals i comparatives. Observacions sobre les conjuncions de subordinació: la no-elisió de la conjunció *que* (Demaneu als alumnes que entren ordenats),

formes condicionals impròpies (*Com no vages, voràs. *D'haver-ho sabut, no estaria ací), quant a les concessives, tot i que s'usa amb l'indicatiu; en les causals, cal evitar la conjunció doncs (no he vingut perquè no he pogut); en les finals, cal utilitzar el perquè en oracions afirmatives (vinc perquè m'ho expliques), i en les comparatives, cal utilitzar com i no quan (com més sucre, més dolç).

- Tipus d'oracions coordinades i subordinades, que es corresponen amb els tipus de conjuncions suara esmentats.

Nom • Derivació.

- Flexió de gènere i nombre del substantiu. Alternança -e, -o, -u/a (pediatre/a, ateu/ a). Substantius abstractes acabats en -or (amargor).
- Comparació amb altres llengües (els afores, el deute).
- Casos especials de flexió de nombre (sofà-sofàs), plurals invariables (els llapis, els dimarts) i plurals gràfics (les falçs, els apèndixs).
- Noms de doble gènere amb significat diferent (canal, còlera), gènere en noms femenins d'animals (cadenera mascle, cadenera femella).
- Noms de professions.
- Denominacions genèriques de plural (clavegueram, altri, hom).

Pronom

- Pronoms relatius. Remarques sobre l'ús dels pronoms relatius: sense antecedent, que àton, pronom relatiu tònic (de qui / del qual, amb qui / amb la qual, en què / en el qual, a què / a la qual, amb què / amb el qual), relatiu adverbial (on / en què / en la qual, per on / pels quals), relatiu neutre (la qual cosa / cosa que) i relatiu possessiu (els fills dels quals / l'autoritat moral de la qual).
- Pronoms interrogatius i exclamatius. Remarques sobre l'ús dels interrogatius: què, qui, on, com, quan, quant. Adjectiu interrogatiu (Quina cosa fas?; Per quina raó ho has fet?; A quin lloc vas?). Remarques sobre l'ús dels exclamatius. Exclamatiu quin, quina, quins, quines. Exclamatiu quant, quanta, quants, quantes. Exclamatiu que (que bo, que verd). Exclamatiu com (Com juga de bé, la teua filla!). Remarques: aparició de la conjunció que (Quin fred que fa!), quan s'accentua què (Em va preguntar què volies, que on aneu?), usos de per què, per a què i perquè (Vinc perquè m'expliques per què estàs enfadat).
- Pronoms demostratius. Formes i usos en relació amb l'espai (aquest, aqueix/eixe, aquell).
- Pronoms possessius. Ús i abús dels possessius. Possessius referits a inanimats. Relatiu possessiu.
- Pronoms indefinits (algú i ningú).
- Pronoms personals forts i observacions d'ús: usos de vós, de vosté i de vosaltres, la forma nos (Nos,Jaume I), usos de jo i de mi, usos incorrectes d'ell i ella per a objectes inanimats.
- Pronoms febles. Variants morfològiques segons la posició: proclítics, enclítics, formes reforçades elidides, reduïdes i plenes (em dic Pau, m'agrada molt, convida'm a café, no puc quedar-me). Totes les formes d'un pronom. Remarques sobre usos acceptats o inadequats dels pronoms. Combinacions de dos o de tres pronoms febles. Remarques sobre la forma dels pronoms febles en combinació. Taula de combinacions binàries de pronoms febles. Classificació dels pronoms febles segons la funció. Observacions sobre el subjecte i el complement del nom: Hui no n'ha faltat cap (d'alumne); Carme n'és la presidenta (de l'associació). Remarques sobre el complement directe: participi concordat, casos en què el pronom ho substitueix un complement directe. Remarques sobre el complement indirecte: li, els i combinacions. Combinació del complement directe i indirecte: formes li i hi (l'hi compra / li'l compra, la hi compra /li la compra). Remarques sobre l'atribut. Remarques

sobre el complement de règim verbal. Complement circumstancial. Complement predicatiu. Verbs pronominals. Remarques sobre els usos pleonàstics dels pronoms febles: en i hi quan són gramaticalment necessaris, usos pleonàstics admesos (duplicació pronominal) i no admesos.

- Precisió en l'ús dels pronoms febles quant a la forma i a la funció (se

celebra). Article

- Ús de l'article davant de l'infinitiu.
- Presència i absència de l'article (parar taula, vindrà dimecres).
- Apostrofació incorrecta davant de i / u àtones.
- Quantificadors. Numerals i quantitatius. Diferència entre nombre i número. Nombres romans. Nombres cardinals i ordinals, amb remarques avançades. Partitius: fraccions i decimals. Multiplicatius (quàdruple, sèptuple). Col·lectius (tern/terna, quèrn, centenar). Quantitatius variables (molt, tant) i invariables (prou, gens), locucions quantitatives (un muntó de, un cabàs, gota de). Indefinits (un, cadascun). Remarques sobre quantitatius (gens, cap i res; qualsevol; tothom; mateix).
- Ús i abús dels possessius. Possessius referits a elements inanimats.
- Inadequació de l'article neutre. Modismes que tenen interferències amb l'article neutre lo. Alternatives a l'ús del *lo (construcció al + més + adverbi + possible).

Adjectiu

- Flexió de gènere i nombre. Casos de terminacions amb hiat o diftong creixent (promiscu-promíscua, inic-iniqua). Casos que difereixen del castellà (verd-verda, rude-ruda, bon dia). Pluralia tantum (les ulleres, els escacs, les postres).
- Remarques i casos difícils (comú-comuna, covard-covarda).
- Col·locació de l'adjectiu respecte del substantiu (home pobre-pobre home, vella amiga-amiga vella).
- Adjectiu qualificatiu.
- Terminacions dels adjectius i adjectius invariables.
- Concordança de l'adjectiu amb el nom.
- Adjectius possessius.
- Demonstratius i indefinits.
- Estructures fraseològiques amb quantitatius (tant se val, tant me fa).
- Numerals cardinals, ordinals i

partitius. Verb

- Conjugacions (primera, segona i tercera).
- Verbs regulars i irregulars.
- Variació diatòpica de les desinències (parle, parlo, parl, parli).
- Velarització dels verbs de la segona conjugació (córrega, visca). Velaritzacions incorrectes com la del gerundi i els incoatius (cresquen, visca).
- Tercera conjugació. Incoatius i remarques: verbs incoatius amb models diferents segons la varietat dialectal, quines són les formes estàndard (llegir, llija/llegesca/llegeixi). Canvi de sentit dels verbs acudir i lluir segons el model de conjugació (el sol llui, llueix molt el vestit). Altres remarques com la correcció de la inflexió incoativa dels verbs de la segona conjugació acabats en -batre, -córrer, -fondre, -cloure, -metre, -cebre, -rompre.
- Formes no personals: infinitiu, participi i gerundi. Remarques sobre l'infinitiu: confusió col·loquial d'alguns infinitius de la segona conjugació amb formes de la tercera conjugació per interferència amb altres llengües (batre, combatre, córrer, fondre, concloure, rompre). Usos de ser i d'ésser (els éssers vius). Valor imperatiu de l'infinitiu si va precedit de la preposició a (A callar!). Remarques sobre el gerundi: terminacions -ant, -ent, -int;

incorrecció de la velarització del gerundi (*correguent, *ploguent); gerundi del verb ser (sent); distinció entre l'adverbi corrents, el gerundi corrent i l'adjectiu corrent; incorrecció del gerundi de posterioritat o de conseqüència (va caure de la bicicleta i es va trencar un braç); incorrecció del gerundi equivalent a una proposició específica de relatiu, i l'ús administratiu (va intervindre el director i va cloure la sessió). Remarques sobre l'ús del participi: terminacions -at, ut, -it amb les flexions -da, -ts, -des. Participis irregulars de les terminacions -t, -s, -st, -ert (remés, remesa, remesos, remeses); participis dobles - it / -ert (oferit, ofert). Verbs amb dues formes admissibles de participi (rist, rigut), que en alguns casos tenen significats diferents (cuit, cogut). Participi de ser (estat i sigut).

- Imperatiu. Formació (segona persona del singular i del plural amb l'indicatiu o amb el subjuntiu). Formes negatives de l'imperatiu, formades amb el subjuntiu. Absència de valor d'imperatiu de l'infinitiu excepte precedit per a. Imperatius irregulars (pugues, sàpies, veges, vulgues, fes, dus, dis, digues, tingues, tin, està-te, estem- nos, esteu-vos; però estigues, estiguem, estigueu).
- Usos de ser i estar.
- Perífrasis verbals: obligació (haver de + infinitiu, caldre que + subjuntiu), probabilitat (deure + infinitiu) i imminència (estar a punt de + infinitiu).
- Correlació dels temps verbals (si hagueres vingut, hauries estat molt a

gust). Adverbi

- Definició de la categoria adverbial.
- Adverbis de manera, de lloc, de temps, de quantitat, d'afirmació, de negació i de dubte.
- Adverbis acabats en -ment.
- Ús de dos adverbis o més acabats en -ment (caminava tranquil·lament i lentament; caminavatranquil·lament i lenta).
- Usos de bé, malament, ben i mal (ho has fet malament; això està ben fet)
- Preferència d'ús de les formes adverbials genuïnes (a poc a poc, com a màxim, a tot estirar).
- Distinció d'amunt i avall, dalt i baix; dins, fora, endins, enfora.
- Coneixement de les formes temporals genuïnes adés, l'endemà, despús-ahir o abans-d'ahir.
- Usos genuïns de res, cap, gens, mai, ningú, enlloc, tampoc per a contextos interrogatius, condicionals (has fet res?, n'has comprat cap?) o negatius (no he fet res, no n'he comprat cap). Doble negació (què t'ha passat? No res, tampoc no ho sé).
- Conjugació en indicatiu dels adverbis de dubte (potser vindrà tard, tal vegada no ho entén, tal volta caldrà explicar-li-ho).

Preposició

- Definició morfològica, sintàctica i semàntica de la categoria.
- Complements possibles d'una preposició: nom o sintagma nominal, pronom, oració d'infinitiu, oració finita (no sé per què ho dius), adverbi, adjectiu o sintagma adjectival.
- Preposicions àtones: a, de, en, amb, per. Preposicions compostes des de, per a, fins a, cap a, com a. Preposició amb en contextos formals.
- Significat més concret de les preposicions tòniques.
- Locucions preposicionals (a través de, en contra de, a causa de) i preposicions habilitades (via telemàtica, dins l'armari).
- Usos i funcions de les preposicions àtones. Preposicions a i en. Preposició amb. Preposició de. Usos de per i per a. Canvi i caiguda de les preposicions àtones. Coordinació de preposicions (ho farem amb ells o sense ells).
- Usos i funcions de les preposicions compostes. Preposició cap a. Preposicions des de i fins a. Preposició com a.
- Ús de les preposicions amb els indefinits: preposició partitiva de (res de nou).

- Usos i funcions d'altres preposicions: barata, contra, entre, sense, segons, sobre i sota, vora, ultra; vers, envers i devers.
- Locucions prepositives: a causa de, a força de, a còpia de, en compte de, enmig de.

DISCURS

- Propietats textuais. Elaboració de textos adequats al context mitjançant l'aplicació de certs mecanismes complexos de cohesió i d'adequació textual (pressuposicions, sobreentesos, inferències o cert grau de matís irònic).

- Procés d'escriptura: planificació, elaboració i revisió. Adequació

- Registres i àmbits d'ús.
- Seqüències textuais, tipologies textuais i gèneres o motles textuais.
- Elements paratextuals.
- Convencions tipogràfiques (escriptura a mà i amb l'ordinador), majúscules i minúscules (funció demarcativa o distintiva), abreviatures, sigles i símbols.
- Entonació i comunicació no verbal.
- Registres i varietats lingüístiques: històrica, geogràfica, social i funcional. Coherència i cohesió

- Parts del text (introducció, desenvolupament i conclusió).
- Paràgraf: estructura, característiques d'un paràgraf ben construït, tipus de paràgraf (problema-solució, causa-conseqüència, enumeració, etc.).
- Usos lèxics figurats: comparació, analogia, metàfora, metonímia, sinècdoque.
- Connectors. Funció de connexió. Denominació de connector d'acord amb tres nivells: connexió oracional, organització textual i marcació pragmàtica.
- Categories lèxiques dels connectors: conjuncions (elements prototípics), connectors parentètics, interjeccions, connectors lèxics i altres (connectors gràfics o paralingüístics).
- Quatre significats bàsics de la connexió: addició, disjunció, contrast (adversatives i concessives) i conseqüència (finalitat, causalitat, condicionalitat).
- Domini d'un ventall ric de connectors de tots els tipus i dels tres nivells.
- Remarques principals sobre alguns connectors. Connectors de causa i conseqüència (ús genuí de doncs, connectors incorrectes: *degut a, *com...). Connectors de contrast: adversatius i concessius (usos genuïns de però, calcs del castellà com ara *per molt que, ús apropiat d'altrament). Connectors comparatius i condicionals (posat que, mentre que, sempre que) i altres casos proclius a la interferència (a poc a poc, quant a, al cap i a la fi).
- Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència i de sentit. Progressió temàtica. Isotopies.
- Signes de puntuació. Regles d'ús de tots els signes.

LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Lèxic, terminologia i neologia propis de les situacions comunicatives i dels continguts temàtics del nivell.
- Expressions idiomàtiques i enunciats fraseològics d'ús freqüent: frases fetes, locucions i refranys.
- Variació lèxica i precisió en l'ús del vocabulari. Selecció, distinció i ús adequat d'acord amb el context comunicatiu del lèxic normatiu, formes genuïnes, dialectalismes, vulgarismes, barbarismes, neologismes i manlleus.

Significat

- Sinonímia.
- Antonímia.

- Hiponímia.
- Hiperonímia, cohiperonímia.
- Polisèmia.
- Lèxic i registre. Terminologia d'especialitat (cultismes), vocabulari estàndard, col·loquialismes i vulgarismes.
- Significat i discurs: isotopies, metàfora, ironia i

modalització. Formació de paraules

- Composició.
- Habilitació.
- Neologismes: barbarismes i manlleus. Distinció entre barbarismes, manlleus, neologismes i vulgarismes.
- Locucions i frases fetes.
- Mots patrimonials i cultes.
- Derivació.

Derivació de paraules

- Mecanismes de formació de lèxic: derivació (lema + afix), composició (lexema + lexema), habilitació (lexema) i altres (neologismes, cultismes i manlleus).
- Derivació: prefixos, infixos i sufixos.
- Prefixos: prefix + lexema. Els que no modifiquen el significat (arredonir) i els que el modifiquen substancialment (asexual).
- Sufixos: lema + sufix. Procediment de creació de derivats com ara el femení (francesa), el plural (despatxos), noms (ferrer), adjectius (ferrós), verbs (homogeneïtzar), adverbis (ràpidament), diminutius (polsim) o augmentatius (peuot).
- Infixos: lexema + infix + sufix. Afegiment d'un matis diferent (ferrer, ferreria, ferreter, ferreteria).
- Parasíntesi: prefix + lexema + sufix / prefix + lexema + infix + sufix. Creació de verbs i, a partir d'això, creació d'adjectius, substantius o adverbis (anivellar, anivellat, anivellament).

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Sí·l·laba, diftong, hiat.
- Pronunciació estàndard de vocals i consonants.
- Fenòmens de contacte vocàlic i consonàntic. Ensordiment (pedagog, verd, tub), sonoritzacions (elshomes), assimilacions (setmana), palatalitzacions (el lleó).
- Alternança vocàlica en els verbs (culla/collira).
- Emmudiment de consonant en posició interior (prendre, diners, arbre).
- Vocalisme tònic i àton (pronom ho).
- Accent obert o tancat de la e / o i usos excepcionals més comuns (església, fórmula, Dénia, però, València).
- Pronunciació que evite assimilacions, dissimilacions i metàtesis no recomanables en registres formals (ganivet, quaranta, ametla, cridar).
- Casos de relaxació fonètica impropis dels àmbits formals (olorar, nervi, deixar).
- Supressió o addició impròpies de l'àmbit formal (paciència, vesprada, anàvem, premi).
- Paraules que col·loquialment es pronuncien canviant una vocal (obrir, queixal, escoltar).
- Modificacions de les consonants impròpies de l'estàndard (distingir, projecte, literatura, qualsevol).
- Consonantisme: sibilants.
- Consonantisme: ròtiques i laterals.

- Oclusives (no-distinció en la pronunciació de l'oclusiva bilabial sonora i la fricativa labiodentalsonora).

- Prepalatals (fricatives/africades, sordes/sonores).
- Pronunciació que evite la iodització de la palatal

lateral. Ortografia

- Accentuació i dièresi. Accent obert i tancat. Accent diacrític. Accentuació dels mots compostos i derivats (*politicoeconòmic, pèl-roig*). Accent en cultismes (en paraules provinents del llatí) i en manlleus (adaptats o no adaptats). Domini de les regles d'ús i estalvi de la dièresi. Accentuació coherent de la *e* (*francés-francès, conèixer- conéixer*).
- Apostrofació i contracció. Normes i remarques de l'apostrofació (*la una, la esse, la ira, l'11*). Regles com els casos dels parònims (*banyat-banya't*) i les contraccions entre l'article i *a, de, per i ca*.
- Pseudoderivats (*món-mundial, home-humà, corba-curvilini*).
- Consonantisme: alveolars. Regles ortogràfiques avançades: *-issar, -isar, -itzar* (*aferrissar-se, matisar, protagonitzar*), usos de *-tz-* (*Natzaret*), usos excepcionals de la *z* (*trapezi*), paraules amb vocal + *si* (*anàlisi, oasi*). Flexió de les paraules acabades amb *-s* (*pis-pisos*), terminacions *-gressió, -pressió, -missió*; compostos derivats amb *s/ss* (*aerosol, pressentir, assenyalar*). Distinció d'homòfons (*cent-sent*) i de parònims (*casa- caça; cinc-zinc*).
- Consonantisme: laterals i nasals. Regles avançades d'ortografia. Geminació *l·l* en paraules començades per *al-, col- gal-, il-, mil-, sil-* + *l* (*il·legal, sil·laba*) i en les acabades en *-el·la, -il·la* (*tessel·la, til·la*). Derivació amb *l·l* de paraules amb *l* o *ll* (*metàl·lic*). Usos diferents d'altres llengües (*simfonia, Alemanya*), escriptura dels grups *-mpt-, -mpc-, -mt-, -nt-, -mn-* (*assumpte, exempció, compte, comte, conte*). Homòfons i parònims de les nasals (*també / tan bé*).
- Consonantisme: ròtiques i la *h*. Cultismes (*derogar*). Regles generals de la grafia *h*: usos diferenciats (*coet, orxata, harmonia*). Cultismes (*hèlix, hemorràgia*)
- Cultismes amb *l* inicial o amb *l·l* (*lingüista, cèl·lula*).
- Oclusives. En posició final de síl·laba (*apte, sobte*) i en posició final de paraula (*mag, zig-zag*). Absència de la vocal de suport en les oclusives a final de paraula (*immund*). Terminacions com ara *-etud, -itud, -leg* i les altres excepcions a la regla general. Homòfons i parònims diversos amb oclusives (*cub-cup, quan-quant, tan- tant*).
- Regles avançades de la grafia *b/v* usos contrastius amb altres llengües (*arribar, rebentar, gravar*) i usos excepcionals (*tramvia, circumval·lació*). Homòfons i parònims (*abans-avanç, abís-avís*).
- Prepalatals (fricatives/africades, sordes/sonores).
- Palatals. Regles d'ortografia avançades. Escriptura dels verbs amb *-tjar i -jar* (*viatjar, manejar*). Ortografia excepcional de *j + e* (*injecció, jeroglífic*). Diversos valors de la grafia *x*, com els casos en què no són palatals (*taxa, examen*) i l'ortografia de la *x* a l'inici de paraules (*Xàtiva, xilòfon*); casos confusos de grafies palatals oclusives (*distingir, burgés*).
- Ortografia vocàlica contrastiva amb altres llengües (*avorrir-se, afaitar, metre, línia*)
- Separació de paraules per síl·labes tenint en compte les geminacions (*in-nocent, cot-na*), els dígrafs i els elements d'un compost (*ben-estar*).
- Usos del guionet. Guionet i absència de guionet en paraules compostes.
- Modificacions de la forma del pronom feble segons la posició (*porta'ls, portar-los, els porta*).

Nivell avançat

C2 GRAMÀTICA

Oració

- Oració com a unitat màxima de la sintaxi.
- Modalitat oracional. Oracions declaratives, interrogatives, imperatives o exhortatives i desideratives.

- Ordre dels constituents oracionals segons l'estructura informativa de l'oració: la dislocació, l'elisió del subjecte i d'altres elements oracionals i la pronominalització dels complements.
- Oracions coordinades: copulatives, disjuntives, distributives, continuatives, explicatives, adversatives.
- Oracions complexes:
 - Subordinades substantives: d'infinitiu, de relatiu, interrogatives indirectes, introduïdes per la conjunció *que*. Subordinades substantives segons la funció sintàctica: subjecte, complement directe, complement indirecte, atribut, complement de règim, complement del nom, complement de l'adjectiu.
 - Subordinades adjectives: de participi, de relatiu. Subordinades adjectives de relatiu (explicatives i especificatives), formes i funcions: antecedents del relatiu, funció sintàctica del relatiu en la proposició inserida (subjecte, complement directe, complement indirecte, complement circumstancial, complement de règim verbal), puntuació.
 - Subordinades adverbials de temps, de lloc i de mode. Oracions comparatives d'igualtat, de superioritat, d'inferioritat i de proporcionalitat (*com més sucre, més dolç*). Subordinades adverbials d'infinitiu, gerundi o participi. Oracions causatives o d'implicació lògica: causals, consecutives, concessives, finals, condicionals. Oracions subordinades adverbials de relatiu.
- Oracions juxtaposades: adversatives, distributives.
- Concordances. Subjecte/verb (d'acord amb el tipus de subjecte). Verb de l'oració principal / verb de l'oració subordinada en les oracions complexes o compostes.
- Formes i usos de les conjuncions de coordinació i de subordinació. Supressió inapropiada de la conjunció *que* en alguns contextos (*Us preguem que desconnecteu els mòbils. Això sí que és de veres*). Ús inapropiat de *conforme* i *segons* com a conjuncions (**Conforme ve, no esperes res bo. Entraran *segons arriben*). Usos de la conjunció temporal *mentres/mentre*, la locució conjuntiva *mentres que / mentre que* i l'adverbi *mentrestant*. Usos i col·locacions de la conjunció *però*. Usos propis de conjuncions i locucions conjuntives (*posat que, doncs, amb que, tal com, sempre que...*). Conjuncions arcaiques o literàries (*àdhuc, car, jatsia, nogensmenys, puix, puix que...*).

Nom

- Noms substantius. Sintagma (o grup) nominal.
- Tipus de substantius: nom propi (topònims i antropònims) i nom comú (concret o abstracte, comptable o no comptable, individual o col·lectiu).
- Modificadors del nom: especificadors (determinants i quantificadors nominals) i complements especificatius i explicatius (adjectiu, sintagma preposicional, oració de relatiu, nom propi, sintagma nominal).
- Funcions oracionals dels sintagmes nominals: subjecte, complement directe, complement indirecte, atribut, complement de règim, complement predicatiu, circumstancial.
- Gènere del substantiu. Substantius de doble gènere amb el mateix significat (el mar / la mar, el teulat / la teulada) i amb significat diferent: amb flexió de gènere (gerro / gerra, crit / crida) i invariables (el fi / la fi). Formes vacil·lants (una olor, el dot). Marca de gènere en les professions (fuster / fustera, sergent / sergenta).
- Nombre del substantiu. Nombre en paraules compostes (vagon llit, maldecaps, guàrdies civils). Plural amb -s en paraules acabades en vocal tònica (juís, mamàs, les pes, els fas, els pagarés). Plural en monosíl·labs o paraules planes acabades en -x (índexs, boxs). Substantius defectius (els antípodes, la plebs). Substantius lexicalitzats (anar a palpes, estar a fosques). Flexió de nombre en els noms propis: llinatges, cognoms, malnoms, renoms... (uns einsteins, els Cagatatxes, els Borbons, els Borja, els Pitarch). Plural en els préstecs

adaptats i no adaptats (espaguetis, whiskys). Nombre com a marca semàntica (l'antiguitat romana / vendre antiguitats, una colònia estrangera / anar de colònies).

Pronom

- Pronoms personals forts o tòpics. Formes i ús. Distinció entre jo i mi. Formes de cortesia (tu / vosté / vós). Plural de modèstia (nosaltres per jo) i la forma arcaica de plural majestàtic nos. Pronoms reflexius amb el reforç mateix (jo mateix, amb mi mateix, ells mateixos, si / ella mateixa). Restriccions d'ús dels pronoms personals forts (substitució per pronoms febles o supressió). Pronoms de tercera persona referits a coses.
- Pronoms personals febles o àtons. Formes i ús. Variació morfològica i posició.
- Pronominalització de l'atribut dels verbs ser, estar, paréixer i semblar.
- Formes plenes en modismes i frases fetes (tant me fa, tant se val...).
- Usos dels pronoms en i hi en complements de locucions preposicionals (damunt de, en contra de, al costat de...).
- Lexicalització dels pronoms en i hi, sense valor sintàctic, en alguns verbs (anar-se'n, haver- hi, eixir- se'n)
- Usos del pronom en en funció de complement predicatiu amb alguns verbs (dir-se, fer-se, elegir, nomenar, designar).
- Ús de li o hi en els datius inanimats.
- Canvi de funció, de complement directe a complement indirecte, en oracions amb un verb factitiu quan apareix un complement directe explícit (Son pare hui li ha fet estudiar. Son pare hui li ha fet estudiar la lliçó.)
- Variació diatòpica. Variació lingüística i adequació al context en l'ús dels pronoms febles.
- Combinacions ternàries. Combinacions impossibles de pronoms febles (en+ho, hi+ho, en+en, hi+hi) i combinacions estranyes o poc freqüents (la'n, l'en, combinacions de quatre pronoms febles).
- Dislocacions. Usos pleonàstics propis i no recomanables.
- Pronoms relatius. Usos especials. Relatiu locatiu amb valor metafòric (He llegit un relat en què / en el qual apareixes tu com a protagonista.). Supressió d'usos pleonàstics dels pronoms febles en oracions de relatiu. Construcció de relatiu precedit de verb (introduït el qual...). Frases relatives datives i partitives amb duplicació pronominal (És una persona a qui no se li pot dir res.). Ús de que o qui en oracions relatives sense antecedent explícit quan fan referència a una persona. Ús del relatiu darrere de preposicions tòniques o compostes.
- Pronoms interrogatius reforçats per un substantiu interjectiu (Què dimonis fas? Què collons vol?).
- Pronoms indefinits cultes (hom, altri, quelcom, qualssevol, qualssevulla...). Article i determinants
 - Article definit. Ús de l'article davant dels topònims estrangers (l'Índia, Los Angeles, la Meca). Ús de l'article en enumeracions de substantius que presenten una estreta relació semàntica (El professorat, alumnat i PAS es van reconciliar). Valor emfàtic i valor substantivador. Presència o absència de l'article en expressions temporals, topònims, proverbis i expressions lexicalitzades (donar l'abast, anar a escola, jugar a cartes, alçar el cap...).
 - Article personal. Usos generals i lexicalitzats (el rei en Jaume, la Torre d'en Doménec).
 - Article neutre amb valor abstracte o amb funció intensiva. Formes normatives.
 - Demostratiu. Variants geogràfiques: la doble gradació i la triple gradació. Demostratiu amb valor despectiu en posició postnominal (El xiquet aquest és

i
n
s
u
p
o
r
t
a
b
l
e
.
)
.
U
s
o
s
a
b
u
s
i
u
s
d
e
l
s
d
e
m
o
s
t
r
a
t
i
u
s
(
N

- Altres determinants anafòrics (l'esmentat, el dit, el mencionat...).

- Possessius. Formes tòniques, ús de llur i llurs. Formes àtones, davant de noms de relacions de parentiu i les paraules casa i vida, formes de tractament amb sa o ses (Sa Santedat, Ses Majestats), expressions lexicalitzades (cada terra fa sa guerra).
- Expressions lexicalitzades amb possessiu posposat (a càrrec seu, de part vostra, a gust meu...). Expressió de la pertinença: ús del pronom en i dels pronoms datius amb valor possessiu (...en coneixia l'origen; li feia mal l'esquena...).
- Quantificadors. Numerals: lectura de fraccions (dos setens), numerals col·lectius (quarantena, grossa, lustre, quèrn...), prefixos cultes (hemi-, semi-, mono-, tetra-...), formes compostes (bimestral, bimensual, quinquenni...).
- Quantitatius. Usos i funcions. Formes tradicionals (manco, quinzet) i formes d'especial dificultat (cada, tal).
- Indefinites cultes mant, qualche, sengles... Distribució de: altre, un altre, l'altre, d'altre. Les formes n'hi ha que i hi ha qui com a plurals d'algú.

Adjectiu

- Classes d'adjectius: qualificatiu (persona admirable), de relació (cavitat bucal), adverbials (visita circumstancial). Formes i funcions. Complement del nom.
- Posició de l'adjectiu: preferentment posposat al substantiu (exercici següent). Valor emfàtic o afectiu de l'anteposició (un greu problema). Col·locacions: adjectius anteposats amb valor semàntic propi (plena ocupació, mal gust). Restriccions en l'anteposició de l'adjectiu.
- Concordança de l'adjectiu quan afecta més d'un substantiu de gènere i nombre diferent, en posició anteposada (bona anàlisi i criteri) o posposada (anàlisi i criteri bons); diversos adjectius que afecten un nom (El treballador conjuga les habilitats manual, mecànica i intel·lectual). Gènere i nombre d'adjectius determinats per substantius o provinents de substantius (blau cel, carabassa)
- Graus de l'adjectiu. Formes cultes (ulterior, paupèrrim, antiquíssim). Expressió del superlatiu amb afixos: arxi- (arximilionari), re- (regraciós), -èrrim (ubèrrim).
- Adjectius variables i invariables. Casos que plantegen dificultat (prudent, comú/na, agrest/a, entusiasta).

Verb

- Temps i aspecte, mode. Ús de l'indicatiu i el subjuntiu. Formes no personals. Verbs irregulars: irregularitats ortogràfiques, fonològiques i morfològiques. Perífrasis modals (d'obligació, de probabilitat, d'aproximació, de capacitat o autorització) i perífrasis aspectuals (d'imminència, de durada, de continuïtat). Formes i funcions dels complements verbals: complement directe, complement indirecte, complement de règim, complement circumstancial. Predicat no verbal. Usos dels verbs ser i estar: Usos atributius i usos locatius.
- Concordança verbal en oracions compostes o complexes (condicionals: present d'indicatiu – futur; imperfet de subjuntiu – condicional; plusquamperfet de subjuntiu condicional perfet).
- Ús del mode indicatiu amb alguns adverbis de dubte (potser vindrà).
- Verbs reflexius (rentar-se). Verbs pronominals: verbs que es conjuguen amb el pronom hi (veure-hi, sentir-hi, haver-hi) i expressions del tipus no s'hi val; verbs que es conjuguen amb el pronom es (adir-se, adonar-se, desdejunar-se, penedir-se...); verbs que es conjuguen amb dos pronoms (anar-se'n, eixir-se'n, tornar-se'n). Diferències semàntiques dels verbs pronominals i no pronominals (anar-se'n / anar, seure / asseure's). Verbs no pronominals (callar, caure).
- Verbs defectius (verbs meteorològics, caldre, dar, haver-hi).
- Verbs amb complement de règim. Coordinació de verbs amb diferents complements de règim (*S'ha enamorat i es casarà amb Laia / S'ha enamorat de Laia i s'hi casarà.)
- Formes no personals. Usos i restriccions.

- Infinitiu, usos inadequats: recapitulació (*Finalment, dir que...), imperatiu (*no córrer); ús de l'article quan expressa una acció (*no li agrada el matinar), formació errònia d'infinitius per derivació (*atemoritzar per atemorir, *insertar per inserir, *reflexar per reflectir).
- Gerundi, usos inadequats: especificatiu (*Han publicat un decret nomenant-lo director general.), copulatiu (*Va caure topant la cara contra el rastell.), formes velaritzades del gerundi (*caiguent, *visquent, *ploguent).
- Participi. Formes de participi de present en contrast amb el gerundi (dorment / dormint, ixent / eixint, examinand / examinant). Participis amb formes diferents per a significats diferents (coure: cuit / cogut). Dobles formes en alguns participis de la tercera conjugació (oferit / ofert, reblit / reblert).
- Variació diatòpica. Morfologia verbal d'acord amb les conjugacions i les variants geogràfiques estàndard (traure / treure, nàixer / néixer, siga / sigui, haguessen / haguessin, patix / pateix) i amb l'ús (alçar-se / llevar-se, llavar / rentar, anar / vindre).
- Variació diafàsica. Morfologia verbal d'acord amb les conjugacions i els nivells de formalitat del context comunicatiu (servixes / serveixes, servisca / servesca, sigut / estat, cullga / culla).

Adverbi

- Adverbi. Definició, formes i funcions. Locucions adverbials.
- Classes d'adverbis. Classes formals: adverbis en -ment (ràpidament, fàcilment); adverbis adjectivals o adverbis curts clar (parlar clar), alt (volar alt), prim (filar prim), brut (jugar brut); adverbis quantitius molt (menjar molt), poc (ser poc hàbil); adverbis demostratius ací, allí, allà; adverbis preposicionals dins, damunt, després; adverbis amb funcions diverses així, ahir, encara, ja, prompte, enjorn; locucions adverbials a la babalà, de bestreta. Classes funcionals: adverbis de predicat (de manera: Anem bé; de lloc: Ves dalt; de temps: Ara aniré; de quantitat: No parla gens.); adverbis oracionals (modals: Probablement ho sabran; afirmació: Sí que vaig anar; negació: No m'ho havien dit.); adverbis textuais (Primerament els vaig explicar la teoria de la conspiració).
- Limitacions en el text de l'ús dels adverbis en -ment i alternança amb locucions adverbials (de sobte/ sobtadament, debades / de franc / gratuïtament). Adverbis i locucions adverbials morfològicament pròximes a alguns adverbis en -ment i semànticament diferents (bo / bonament, en resum / resumidament). Restriccions en adjectius que no poden formar adverbis en -ment (adjectius de colors, gentilicis...). Llibertat en la formació de nous adverbis en -ment (fusterianament, dalinianament...). Funció adverbial de negació de les expressions en ma vida, en ta vida, en sa vida.
- Construccions superlatives al màxim de, al mínim de, al millor que, al més prompte / aviat possible...
- Negació i elements gramaticals de la negació. Ús de l'adverbi expletiu no: en oracions comparatives (Parla més que no calla); amb verbs de temor en mode subjuntiu (Temia que la pluja no fera mal a la collita). En oracions temporals introduïdes per abans que, fins que i abans (Canvia't abans que els teus cosins no vinguin. No vindrà fins que no acabe. Canvia't abans no vinguin els teus cosins). En oracions amb ningú, res, gens, cap, enlloc, mai, tampoc, en ma vida, ni un, ni l'un ni l'altre anteposats al verb (Ningú no ha vingut. Res no diu...). Addició de l'adverbi no en respostes curtes amb ningú, res, gens, cap, mai, (no ningú / ningú, no res / res, no gens / gens, no cap / cap, no mai / mai). Partícula pas, usos literaris més generals.
- Usos concrets de determinats adverbis o locucions adverbials: corrents (Va arribar corrents amb tren), inclusivament i exclusivament (La matrícula serà de l'1 al 15 de febrer inclusivament), amb escriu (Va superar la prova amb escriu), escaig (Vaig haver de pagar mil euros i escaig), enlloc (L'has vist enlloc?), força (L'examen era força complicat), dempeus

(Quan va arribar l'autoritat tots es van posar dempeus), tothora (Tothora és al bar), enjorn o d'hora (Arribarà enjorn / d'hora) l'endemà (Se'n va anar el dia 15 i va arribar l'endemà mateix), pel cap alt (D'això, en deuen haver passat 10 anys pel cap alt), suara (fa poc), tostemps (sempre), ultra mesura (en un grau excessiu). Locució de + lloc + estant (de casa estant, de Borriana estant).

- Lexicalització de locucions adverbials: a les hores / aleshores, alhora / a l'hora, en l'aire / en laire, pot ser/ potser, sobre tot / sobretot, en lloc / enlloc...

Preposició

- Preposicions i sintagmes preposicionals. Classificació, usos i funcions. Preposicions àtones i tòniques. Preposicions simples i compostes. Locucions preposicionals i preposicions habilitades.
- Ús d'expressions amb la preposició de (por de, esment de, diferent de, olor de, pudor de, sabor de, gust de, camisa de ratlles...).
- Ús genuí de les preposicions en la fraseologia (passar en net, posar en relleu, amb molta honra...).
- Usos de la preposició a (o de) davant de complement directe en contextos lexicalitzats (He sentit a dir. Mira d'arribar prompte. La meua idea era de fer-ho d'una altra manera). Usos de la preposició a en la construcció indefinit + a + infinitiu (No tenia res a dir. No trobava cap idea a desenvolupar).
- Contextos amb coincidència de dues preposicions àtones. Contraccions (*En comptes d'a l'alumnat, dis-ho al professorat / En comptes de dir-ho a l'alumnat, dis-ho al professorat). Coordinació de sintagmes preposicionals amb preposicions diferents (*Confia i desconfia d'ells. Confia en ells i en desconfia), sense preposicions (*Vol i pot fer-ho / Vol fer-ho i ho pot fer), amb el nucli dels sintagmes comú (*La democràcia és el govern de i per a les persones / La democràcia és el govern de les persones i per a les persones).
- Preposicions i locucions prepositives arcaiques o literàries (devers, envers, vers, ultra, via, a despit de, per mor de...).
- Normes de redacció i estil habituals en l'ús de les preposicions. Datació de documents (Pedreguer, 20 de juny de 2018).

DISCURS

Producció d'un discurs coherent, cohesionat i adequat a la situació comunicativa. Utilització de manera apropiada d'estructures organitzatives variades, una àmplia sèrie de connectors i altres mecanismes de cohesió.

Adequació

- Relació del text amb la situació comunicativa.
- El text s'ha d'ajustar amb garantia a la finalitat o funció comunicativa, a la tipologia textual i al gènere textual (format, parts del text i elements paratextuals). El missatge i la manera de comunicar-lo ha de respondre a la situació, al canal (oral o escrit), als interlocutors i a la relació social entre aquests, i ha d'utilitzar la varietat diafàsica i la correcció lingüística pròpia de la situació comunicativa. S'han de respectar les normes socials i de cortesia i fer un bon ús dels elements paratextuals i de les normes tipogràfiques. En els textos orals cal fer un ús correcte de l'entonació i de la comunicació no verbal.
- Domini de les varietats de la llengua: diatòpica (geogràfica), diacrònica (històrica), diastràtica (social) i diafàsica (varietats funcionals o registres). L'estàndard: models i ús coherent.

Coherència i cohesió

- El text com a unitat global de significat. Pertinença del contingut. Selecció de contingut rellevant. Estructuració del contingut. Ordenació lògica de les idees. Selecció de les

estructures morfosintàctiques i del lèxic adequats. Equilibri entre simplificació i comprensió del text: mesura, coherència i pertinència.

- El discurs ha de ser clar i ha d'estar ben estructurat. Els paràgrafs han d'estar ben elaborats, tot tenint en compte el contingut i l'estructura del paràgraf i del text.
- El text ha d'acomplir les regles de la coherència: no-contradicció, progressió, repetició i relació. També ha de tindre en compte les diferents classes de coherència: coherència en l'enunciat, coherència entre enunciats i coherència global.
- Construcció i interpretació del discurs. Organització interna del text. Introducció, desenvolupament i conclusió de la unitat textual. Relacions sintàctiques i semàntiques (fenòmens gramaticals i lèxics) que connecten els enunciats d'un text entre si.
- Procediments de manteniment del referent i del fil discursiu: proformes i recursos lexicosemàntics (qualificacions valoratives, atributs basats en el context extralingüístic o coneixement enciclopèdic, metàfores, comparacions, analogies, metonímies, sinèdoques).
- Connexió. Formes i funcions. Categories lèxiques dels connectors. Connectors oracionals, connectors textuais i marcadors discursius. Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència i de sentit. Progressió temàtica. Isotopies.
- Expressions i mecanismes d'iniciació dels discursos oral (salutació, presa de contacte) i escrit (encapçalaments, ortotipografia, títols, subtítols, mecanismes d'aproximació al lector...).
- Expressions i mecanismes d'introducció del tema (focalització i tematització).
- Expressions i mecanismes de desenvolupament del discurs. Manteniment del tema: correferència; anàfora, catàfora i dixi (personal, espacial i textual); repetició (sinonímia, hiperonímia, hiponímia, proformes lèxiques); reformulació (paràfrasis i aclariments). Ampliació del tema: exemplificació; al·lusions, referències, cites i evocacions; definicions, reformulacions, enumeracions, seqüenciacions temporals; reforç (precisió i matisació); contrast; conseqüència. Rebuig del tema. Personalització (punt de vista). Canvi de tema: obertura o tancament d'una digressió, recuperació del tema.
- Expressions i mecanismes de conclusió del discurs. Resum o recapitulació.
- Expressions i mecanismes de tancament dels discursos oral (tancament i acomiadament) i escrit (fórmules o expressions de comiat).
- Cortesia. Expressions i mecanismes de tractament i d'interacció amb l'interlocutor: sol·licitar a l'interlocutor que comence el discurs; reaccionar a la sol·licitud de començament del discurs; indicar que se segueix el discurs amb interès, amb incredulitat, indiferència o resignació, admiració; controlar l'atenció de l'interlocutor; demanar silenci; cedir el torn de paraula; demanar el torn de paraula; interrompre. Recursos dilatoris: usar paraules falca. Usos o absència de formes i expressions de tractament: usos dels pronoms tu, vosté o vós; ús de nosaltres per jo.
- Procediments de citació: estil directe i indirecte, procediments de citació encoberts. Presència i absència de verbs introductoris, marques entonatives pròpies.
- Usos dels signes de puntuació. Posició dels signes de puntuació. Contacte entre signes de puntuació. Signes de pausa: coma, punt i coma, punt, dos punts, punts suspensius. Signes d'entonació: interrogació i exclamació. Incisos: guions, parèntesis, claudàtors, cometes. Altres signes gràfics: asterisc, barra inclinada, signe de paràgraf. Omissió de la coma entre subjecte i predicat i entre predicat i complements. Casos en què no hi ha correspondència entre les pauses d'entonació i l'ús del signe de puntuació. Signes per a introduir incisos: gradació.

LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Repertori lèxic reeixit. Ús i reconeixement de tot tipus de vocabulari (estàndard, col·loquial, dialectal, vulgar, terminologia específica d'ús general, neologismes, arcaïsmes, geosinònims, paraules comodí, paraules crossa, barbarismes, manlleus), formes genuïnes d'expressions idiomàtiques, enunciats fraseològics (frases fetes, locucions i refranys), especialment el vocabulari i la fraseologia que es relacionen amb els continguts temàtics del nivell.

Significat

- Precisió lèxica en la llengua general i en els llenguatges d'especialitat. Camps semàntics: sinonímia, antonímia, polisèmia... Interferències lèxiques: barbarismes, falsos sinònims, ultracorreccions.
- Expressions fraseològiques: ordenació d'elements, col·locacions, locucions i frases fetes. Reformulacions i nominalitzacions (en el llenguatge periodístic, en el discurs acadèmic i en els llenguatges d'especialitat). Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència (repetició, hiperonímia, hiponímia, sinonímia, mots generals) i de sentit (complementarietat, antonímia, oposició relativa, relacions pragmàtiques). Paraules tabús, eufemismes i disfemismes. Onomàstica, antroponímia i toponímia.
- Semàntica pragmàtica: substitucions, pressuposicions, sobreentesos, inferències, ironia. Usos lèxics figurats: comparació, metàfora, metonímia, sinècdoque...

Formació de paraules

- Paraules simples i paraules complexes. Processos de formació de paraules: derivació i composició, conversió, reduplicació, truncament i formació de sigles.
- Derivació. Prefixació i sufixació. Prefixació, prefixos recategoritzadors. Sufixació, sufixos fossilitzats, sufixació lèxica (nominalització, adjectivació, verbalització, adverbialització), sufixació valorativa (diminutius, augmentatius). Derivació parasintètica.
- Conversió o derivació zero. Processos morfològics de conversió i processos no morfològics: de lexicalització, d'elisió sintàctica i de nominalització metalingüística.
- Composició. Compostos propis (nominals, adjectivals, verbals) i compostos sintagmàtics (nominals, adjectivals, verbals). Composició culta.
- Altres procediments de formació de mots: reduplicació, truncament i formació de sigles. Abreviació i apòcope. Onomatopeies.
- Mots patrimonials i cultismes. Pseudoderivats. Arcaïsmes, cultismes, dialectalismes, vulgarismes. Termes i terminologia: neologismes. Barbarismes i manlleus: criteris d'adaptació ortogràfica i fonètica dels manlleus. Calcs lingüístics: semàntics i sintàctics. Locucions i frases fetes.

Derivació de paraules

- Derivació (radical + afix). Prefixació (prefix + radical), sufixació (radical + sufix), parasíntesi (prefix + radical + sufix / prefix + radical + infix + sufix). Identificació de radical, prefixos i sufixos en paraules derivades. Infixos i els sufixos fossilitzats, matisos dels infixos en algunes paraules (dormir / endormiscar-se, ferrer / ferreter, ferreria / ferreteria). Canvi de categoria gramatical per addició del sufix. Sufixos valoratius: diminutius, augmentatius (valor afectiu i valor despectiu).
- Modificacions ortogràfiques i fonètiques, desplaçament de la síl·laba tònica (prefixos i sufixos tònic i àton), pèrdua, canvi i addició de fonemes. Derivats patrimonials i pseudoderivats.
- Nominalització. Noms derivats de noms: diminutius (carreró), augmentatius (veuarra), pejoratiu (politicastre), noms col·lectius (teulada), planta o arbre (taronger), ofici o activitat (fuster), corrent o doctrina (simbolisme). Noms derivats d'adjectius: qualitat (belleza), dimensions (grandària), corrent o doctrina (nacionalisme), seguidors d'un corrent o doctrina (nacionalista). Noms derivats de verbs: acció o efecte (publicació), agent (venedor), lloc

(menjador), instrument (ventall); derivats regressius de verbs (endeví), derivats progressius de verbs (endevinalla). Noms derivats d'adverbis (davantal).

- Adjectivació. Adjectius derivats de noms: relació o pertinença (infantil), possessió (banyut), qualitat, particularitat o defecte (valuós), gentilicis (valenciana). Adjectius derivats d'adjectius: adjectius de adjectius (rogenc), adjectius ordinals (nové) i partitius (dècim); intensificadors o matisadors (boniquet, grandàs), superlatius (altíssim); positius, comparatius i superlatius (alt, superior, suprem). Adjectius derivats de verbs: propietat d'un agent o pacient (xarraire), possibilitat (desitjable), tendència (trencadís), abundància (agradós). Adjectius derivats d'adverbis: relació o pertinença (proper).
- Verbalització. Derivats que expressen accions, processos o tendències relacionades amb el significat del radical. Verbs derivats de noms (pedregar, gotejar, dosificar). Verbs derivats d'adjectius (agregar, facilitar, humanitzar). Verbs derivats d'adverbis (sovintejar). Verbs derivats de verbs (plovisquejar).
- Adverbialització. Adverbis derivats d'adjectius: adverbis en -ment de manera (feliçment), de punt de vista (històricament), temporals o aspectuals (diàriament), quantificadors quantitius (terriblement), adverbis modals (possiblement), connectors textuais (consegüentment). Adverbis valoratius derivats d'adverbis amb diminutiu (promptet) o augmentatiu (tardíssim). Locucions adverbials amb preposició o sufix (a genollons, a rossegons).

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Coneixement i domini pràctic dels criteris d'elocució de l'estàndard oral en contextos molt formals, formals i poc formals. Fenòmens vocàlics de fonètica sintàctica: elisió, sinalefa, neutralització, assimilació, dissimilació.
- Paraules amb les vocals o / e obertes i tancades que presenten vacil·lacions en la pronunciació.
- Fenòmens consonàntics de fonètica sintàctica: ensordiment, sonorització, emmudiment, sensibilització, assimilació, geminacions, metàtesi, epèntesi.
- Sistemes vocàlics (tònic i àton) i consonàntics de les principals varietats geogràfiques.
- Grups sonors dins, fons i trans. Pronunciació [ks] o [gz] de la grafia x. Pronunciació de mots amb consonant velar sorda. Pronunciació de la s i de la r en paraules prefixades. Pronunciació dels grups consonàntics cultes.
- Processos fonològics en l'adaptació i pronunciació de paraules estrangeres. Pronunciació de paraules amb accent divergent en llengües del nostre entorn.
- Accent, ritme i entonació; patrons tonals d'elements lèxics aïllats: pronunciació de paraules cultes (medul·la, diòptria); doble possibilitat d'accentuació (poliedre/políedre, saxofon/saxòfon) i pronunciació de paraules estrangeres.
- Accent principal i accents secundaris en paraules compostes o amb afixos. Paraules tòniques i paraules àtones. Accent articulatori.
- Entonació, prosòdia i

ortoèpia. Ortografia

- Sistema vocàlic tònic i àton. Vacil·lacions en l'ús de les vocals. Ortografia a/e d'alguns formants cultes (astigmatisme, arterioesclerosi). Alternança o/u, i/e en paraules patrimonials i en pseudoderivats (full / foli, món / mundial, línia / alinear). Compostos i derivats amb e de suport o sense (infraestructura, reeixir, hidrosfera). Vocalisme en contrast amb llengües del nostre entorn (afusellar, antiguitat, bambolina, emparar, ciment, sarbatana). Paraules invariables acabades amb -us (lapsus, porus, rictus). Adaptació vocàlica dels manlleus (esprint, voleibol).

- Accentuació gràfica. Variació geogràfica en l'accentuació de la e d'acord amb la pronunciació (anglès / anglès, café / cafè, comprén / comprèn, seté / setè, conèixer / conèixer). Paraules que presenten dificultats als parlants: cultismes d'ús restringit (alvèol, èczema, cotilèdon), exotopònims i antropònims adaptats (Himàlaia, Marràqueix, Èsquil), paraules d'ús general (avar, letargia, libido, olimpíada, període, pneumònia, tèrmits, xassís). Accentuació de mots compostos (pèl-roig, despús-demà, cefalotòrax). Accentuació en els llatínismes i en els manlleus, els antropònims i els topònims no adaptats (Curriculum vitae, faraday, Los Angeles). Paraules amb doble possibilitat d'accentuació (càstig / castic, imbècil / imbecil, políedre / poliedre, xòfer / xofer). Formes i usos de l'accent diacrític.
- Usos i funcions de la dièresi. Parelles de mots que es diferencien per la dièresi (fluït / fluid, fruit / fruit, reina / reina). Dièresi en vocal àtona derivada d'una paraula en què aquesta vocal és tònica (aïllar / illa, traïdor / traïr). Casos de concurrència de dièresis en una paraula (arguïble, argüir, arguït, argüia). Cultismes acabats en -tat i -itzar (gratuïtat, arcaïtzar). Casos d'estalvi de la dièresi.
- Usos del guionet. En paraules compostes. Al final de línia. En separació de síl·labes. En símbols i altres usos especials (goma-2, omega-3, àcid d-lisèrgic).
- Apostrofació i contracció. Usos habituals. Apostrofació de les sigles i acrònims (l'ONU, la UEFA, la IBM, l'NBA, l'UJI, l'AVL, la UGT, d'UGT). Apostrofació i contracció en topònims propis o adaptats i en exotopònims no adaptats, noms comercials, publicacions, símbols... (del Comtat, al Caire, als Ports, a El Escorial, a l'Havana, d'El Temps, d'Els pilars de la Terra, de Hawaii, de €, el Na₂O).
- Consonants oclusives i labiodentals. Ortografia de la b i la v. Pseudoderivats (avortament / aborció, devia / dèbit). Compostos amb cap-, prop- (captindre's, cabdill, proppassat, propvinent). Grups consonàntics cultes pn-, ps-, pt-, ts- a principi de paraula (pneumònia, psiquiatria, pterosaure, tsunami). Manlleus i exotopònims adaptats (coala, màrqueting, judoka, Qatar, Iraq, l'Havana, Biscaia, Anvers). Duplicacions d'oclusives (addicció, posttònic, suggestió, sanglaçar). Mots cultes o complexos (apoteigma, molibdè, tungstè).
- Consonants alveolars. Paraules compostes i paraules derivades (asimètric, antisocial, bisexual, contrasentit, entresol, parasíntesi, preselecció, semisuma, sobreseïment, assentar, pressentir, ressuscitar, transsudació, psicosocial). Cultismes i paraules remarcables ortogràficament (barnús, desembre, èczema, Ignasi, sentinella, sotsobrar, Veneçuela, zitzània).
- Consonants palatals. Ortografia de les palatals en relació amb els sons i els contextos ortogràfics (Xàtiva, caixa, feix, xiquet, panxa, cotxe, Elx, cartutx, jove, germà, projectar, platja, fetge, mig, roig). Manlleus adaptats (Txad, Txetxènia, haixix).
- Consonants laterals. Paraules amb -l final (bonítol, cerebel, cérvol / cervo, nínxol / ninxo), amb -ll final i derivats (cristall / cristalleria / cristal·lí, gall / gallina / Gàl·lia, metall / metàl·lic). Homòfons i parònims amb consonants laterals (vila / vil·la, anular / anul·lar). Cultismes amb l-inicial (labial, labor, lacrimal, lacustre, laic, lentilla, literari). Variació geogràfica de les grafies geminades tl i tll (motle / motlle, ametla / ametlla, vetla / vetlla).
- Consonants nasals. La n i la m davant de f i r (èmfasi, trumfo, somriure, panfigo, confit, conrear, Enric). La n i la m en posició final de paraula (caiman, divan, dron, rom, tarquim). Aplecs -mm-, -nn-, -mn-, gn- en paraules cultes o d'especial dificultat (gamma, summe, annals, sexenni, escamnar, mnemotècnia, gnom, gnosi).
- Consonants ròtiques. Les grafies r i rr en paraules prefixades (arrítmia, correferència, irreal, autoretrat, contrarevolució, preromàntic, vicerector), en paraules compostes (Vila-real, barbaroig), en paraules amb formants cultes o d'especial dificultat (otorrino, ornitorrinc, trirrem, hemorràgia, prorrata, prorrompre, erradicar, sabre, crebantar, orquestra).

- Grafia h. En manlleus adaptats (hoquei, hámster, handbol), en cultismes (subtrahend, hidròfob, híbrid, hèlix, hexagonal, holograma). La h aspirada en onomatopeies i manlleus (ha, ha ha ha, hippy, hawaià), altres formes de representar aquest so (Jerez, Khartum, Reich). Paraules habituals amb vacil·lacions en l'ús de la h (coet, orxata, truà, harmonia, subhasta). Homòfons i parònims amb h i sense (ala/ hala, aprendre / aprehendre, hom / om, ostatge / hostatge).
- Convencions. Usos de les majúscules i minúscules. Funció demarcativa i funció distintiva de les majúscules. Usos de les majúscules en noms propis, de persona, divinitats, llinatges, dinasties, malnoms, renoms, pseudònims... i d'animals o plantes singularitzats; en noms propis d'objectes singularitzats i de vehicles; marques de productes i denominacions oficials d'origen; en noms d'institucions, organismes, entitats, empreses, establiments i òrgans de gestió; en les festivitats i celebracions populars; en fets històrics singulars; en planetes, constel·lacions i estrelles; en noms de monuments i edificis singulars; en els topònims, corònims i altres denominacions geopolítiques; en les formes protocol·làries de tractament; en els plans d'estudi, assignatures i titulacions; en els títols de llibres, obres teatrals, musicals, cinematogràfiques i d'arts plàstiques; en les lleis, codis jurídics i altres disposicions legals; en les entitats abstractes instituïdes oficialment, impostos...; en els noms de congressos, seminaris, certàmens...
- Usos de la lletra redona, la cursiva, la versaleta i la negreta.
- Usos de les abreviatures, sigles, acrònims i símbols. Escriptura de números i nombres (xifres, magnituds, quantitats...) en lletra o en xifra d'acord amb el context.

Quant als continguts morfosintàctics, foneticofonològics i ortogràfics específics de l'idioma, el departament s'ajustarà a allò disposat en els Decrets 155/2007, de 21 de setembre del Consell, i 138/2014, de 29 d'agost del Consell, fins a la publicació del desenvolupament del currículum de tots els nivells per part de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport.

3. Distribució temporal de les unitats didàctiques

NIVELL BÀSIC A2

El manual que s'utilitzarà durant el curs serà *Fer Via Nivell A1 i A2*. Ed. Andana
Primer quadrimestre:

Comprensió i expressió	Unitats
Fonètica, gramàtica i verbs	
Lèxic	
Cultura	
Ens presentem La família Possessius Les vocals Alacant	Unitat 1
Ens coneixem El cos humà Pronoms Vocals àtones i tòniques Ser, estar, dir-se i tindre (present) Qui és qui	Unitat 2
Estudies o treballes Oficis. Lloc de treball Vocals obertes i tancades. La e Interrogatius Treballar, estudiar, viure, vindre(present)	Unitat 3

La ruta dels castells